

KRONIKA OLDSKAUTI 2013 a 2016

DĚNÍ VE SPOLEČENSTVÍ ŠESTKY, NA DALŠÍCH 720 STRANÁCH A V 1467 FOTOGRAFIÍCH, PROSTŘEDNICTVÍM AKTIVIT OLDSKAUTŮ.

Nespornou výhodou psaného textu je jistě to, že vytištěné slovo a obrázek zůstane i po sto letech na stejné stránce, kde bylo vytištěno. Při sázení 2. dílu naší OLDSKAUTSKÉ KRONIKY jsem narazil na to, že hodně odkazů na prolínková videa z našeho webu už nefunguje. Po kliknutí se objeví třeba informace typu „Google+ pro běžné (osobní) účty a účty značek už není dostupný. Za celý tým Google+ vám děkujeme, že jste pomáhal dělat z Google+ tak skvělé místo. Co se stalo s Google+? V prosinci 2018 jsme oznámili, že v dubnu 2019 ukončíme provoz Google+ pro běžné uživatele...“ nebo „Omlouváme se, nastala neočekávaná chyba 4.“, ... Zdá se mi, že ze všech nejmodernějších záznamových technologií je posledních 5 tisíciletí nejspolehlivější starý dobrý papír. Takže proto v rukou držíš tuhle „knihu“ :-)

KRONIKA OLDSKAUTI

2013 a 2016

OLDSKAUTI
KRONIKA

2013 a 2016

 oldskauti.cz

Obsah KRONIKY OLDSKAUTI.CZ

Číslování stran 2. dílu KRONIKY OLDSKAUTI.cz je průběžné - navazuje na číslování 1. dílu !

Obsah KRONIKY OLDSKAUTI.CZ.....	741
Pá slov od Dazula	743
Pár slov od Ještěra.....	745
Pár slov od Věni.....	746
Pár slov od Rikiho	747
Pár slov od Bohouše	748
Pár slov od Ledňáčka.....	749
*Doplnění souvislostí k páru slovům od Rikiho	750
Prozatimní registrace 9.1.2013.....	752
Konečně nová vývěska 11.1.2013	754
Snowkite na Veselském kopci 12.1.2013	756
Koho volíš? Losnu nebo Mažnáka? 14.1.2013.....	759
Z práce domů na běžkách 23.1.2013	760
K2 aneb jízda za Karla 26.1.2013.....	762
Pohádka (o té naší demokracii).....	763
Malá Fatra 10.2.2013	766
Snowkiting aneb dluh smazán 17.2.2013	770
Tip na komedii 19.2.2013	772
Nová vývěska 20.2.2013.....	774
Divoký snowkite sólo 23.2.2013.....	776
Skialpy 24.2.2013	780
Snowkite trochu jinak 3.3.2013	782
Přejezd Velké Fatry 9.-10.3.2013	786
Na sněžnicích s Murzilkem - Nízké Tatry 15.-16.3.2013.....	800
Poslední snowkite sezóny 7.4.2013	806
Nová vývěska OLDSKAUTI.cz 8.4.2013.....	809
Nová vývěska ŠESTKA 8.4.2013.....	810
Speciální číslo ŠESTÁKA o táboře 16.4.2013.....	811
Špacír na kole 3.-4.5.2013	816
Nová vývěska 10.5.2013	820
Paintball pro Auxilium 11.5.2013	822
Sjezd Bystřice 25.5.2013	823
Na plachetnici 4.-7.7.2013	825
Nová vývěska 8.7.2013.....	864
Další pokus o Matterhorn 25.-30.8.2013.....	872
Nová vývěska 1.9.2013.....	916
Roverská banánová republika 13.10.2013	918
Malá Fatra 26.-27.10.2013.....	920
Nová vývěska 18.11.2013.....	938
Nemám rád sport.....	940
Nová vývěska 16.1.2014.....	946
Nová vývěska 31.1.2014	948
Velký úklid č.1 v roce 2014 6.2.2014	950
Malá Fatra 15.-16.2.2014.....	952
Na návštěvě u Kačky 1.3.2014.....	958
Sólo zimní přechod Velké Fatry 1.- 2.3.2014.....	960
17. výročí ŠESTKY 15.3.2014.....	974
Nová vývěska 21.3.2014	980

Mušinka 21.-23.3.2014.....	982
Moutainboard 20.4.2014.....	984
Nová vývěska 24.4.2014.....	986
Nová vývěska 2.5.2014.....	988
Velký úklid č.2 8.5.2014.....	989
Soutěž Vesnice roku 13.5.2014.....	990
Bystřice na raftech 31.5.2014.....	992
Nová vývěska 2.6.2014.....	996
Jmenuje se Adéla 6.6.2014.....	998
Valašský sekáč 7.6.2014.....	999
Všední radost až na kost 9.6.2014.....	1000
Nová vývěska 10.6.2014.....	1002
Předtáborovka 20.-22.6.2014.....	1003
Odvoz plachetnice 27.-29.6.2014.....	1011
Nakládání vybavení tábora 2.7.2014.....	1019
Plachtění 4.-6.7.2014.....	1021
Návštěvní den na táboře ŠESTKY 11.-13.7.2014.....	1029
Poslední plachtění 11.-13.7.2014.....	1030
Nová vývěska 15.7.2014.....	1043
Nová vývěska 21.7.2014.....	1044
ŠESTÁK č. 120 8.8.2014.....	1045
Bóbr a Kwisa s Tůlavýma papučama 9.-15.8.2014.....	1081
Tak se nám Klíště vdala 23.8.2014.....	1085
Sobota v DBCB 30.8.2014.....	1089
Hodnotící komise celostátního kola VESNICE ROKU 5.9.2014.....	1092
Nová vývěska 8.9.2014.....	1097
1. místo v celostátním kole 20.9.2014.....	1099
Po borůvkách jej má i medvěd černé 27.-28.9.2014.....	1101
Mobilní studio ČT v Kateřinách 1.10.2014.....	1111
Pomoc DBCB 11.10.2014.....	1117
Syndrom skrytého telefonního čísla.....	1122
Sólo přechod Nízkých Tater 25.-28.10.2014.....	1123
Nová vývěska 3.11.2014.....	1138
Naše stopa v časopise Veřejná správa 14.11.2014.....	1140
Vánoční vzpomínání 22.12.2014.....	1144
Dobrovolníci.....	1146
Sen.....	1147
Takový normální den	1148
ŠESTKA x obec	1150
Co se nevešlo - 2014.....	1151
Nová vývěska 8.1.2015.....	1155
Vyšel ŠESTÁK č. 122 29.1.2015.....	1158
Přijď pomoc DBCB 2.3.2015.....	1160
Malá Fatra 28.2.-1.3.2015.....	1163
Nová vývěska 3.3.2015.....	1169
Pomoc DBCB č.2 28.3.2015.....	1171
Nová vývěska 1.4.2015.....	1175
Nová vývěska 10.4.2015.....	1176
Šestá liga	1177
Tarsan na Hostýně 16.5.2015.....	1178
Raftování 30.5.2015.....	1183
Jsme v médiích :-) 13.6.2015.....	1187
Sobota ve znamení PG 13.6.2015.....	1189

Plachtění na Hartě 3.-6.7.2015	1195
Nová vývěska 8.7.2015.....	1205
Návštěvní den na táboře ŠESTKY 11.-12.7.2015.....	1207
Odvoz plachetnice 18.-19.7.2015	1211
Podlaha v DBCB 28.7.2015	1215
Warta 8.-14.8.2015	1217
Prosba o pomoc 3.10.2015 19.8.2015	1221
Noc mezi medvědy 26.-27.9.2015	1223
Vyšel ŠESTÁK č. 123 2.10.2015	1234
Veliká pomoc DBCB 3.10.2015.....	1235
Na kamzíčích nožkách 24.-25.10.2015	1239
Jak jsme chytali barany 30.10.-1.11.2015	1253
Nová vývěska 11.11.2015.....	1260
Nová vývěska 21.11.2015.....	1262
Jak dlouho trvá úklid DBCB 25.11.2015	1264
Vyšel ŠESTÁK č. 124 26.11.2015.....	1266
Vánoční vzpomínání 22.12.2015.....	1267
I cesta může být cíl	1269
Nová vývěska 28.12.2015.....	1270
Co se nevešlo - 2015	1272

(Dazul) Nespornou výhodou psaného textu je jistě to, že vytištěné slovo a obrázek zůstane i po sto letech na stejné stránce, kde bylo vytištěno. Při sázení 2. dílu naší OLDSKAUTSKÉ KRONIKY jsem narazil na to, že hodně odkazů na prolínkováná videa z našeho webu už nefunguje. Po kliknutí se objeví třeba informace typu „Google+ pro běžné (osobní) účty a účty značek už není dostupný. Za celý tým Google+ vám děkujeme, že jste pomáhal dělat z Google+ tak skvělé místo. Co se stalo s Google+? V prosinci 2018 jsme oznámili, že v dubnu 2019 ukončíme provoz Google+ pro běžné uživatele...“ nebo „Omlouváme se, nastala neočekávaná chyba 4.“, ... Zdá se mi, že ze všech nejmodernějších záznamových technologií je posledních 5 tisíciletí nejspolehlivější starý dobrý papír. Takže proto v rukou držíš tuhle „knihu“ : -)

Je to další střípek z přepestré mozaiky našich životů i drobné svědectví o tom, jak jsme trávili „volný čas“, jaké hodnoty jsme ctili, s kým jsme se (mimo jiné) potkávali, jak moc či málo jsme pluli v hlavním proudu, zda jsme uměli i dávat nejen brát, ... To vše může být pro naše děti a vnuky (až jim bude po čtyřicítce a začnou se přirozeně zajímat jak skutečně žili jejich (pra) rodiče) neocenitelným zdrojem k poznání svých předků : -)

Ještě nás (dají-li nebesa a další hybatelé našich životů) čekají dvě třetiny, polovina, čtvrtina, ... naší životní stezky. Čím více se nám čas krátí, tím více si ceníme času, který strávíme se svými nejbližšími a skutečnými přáteli. Tyhle jedinečné a neopakovatelné chvíle nám sice už nikdo nevrátí, ale připomínku na některé z nich můžeme najít i v 2. dílu naší OLDSKAUTSKÉ KRONIKY zachycující alespoň něco málo z let 2013-2016. Před časem mi kdosi, kdo si listoval 1. dílem KRONIKY říkal: „Ty taky všechno napráskáš, a eště písemně.“ Ubezpečil jsem jej, že to co je v KRONICE zachyceno, má hodně, ale bohužel opravdu hodně daleko k tomu jak já chápu slovo „všecko“ : -)

Někdo z nás byl u většiny zde zachycených akcí, jiný ne - o vlastní vůli či vlivem rozličných životních peripetií. Ale my, co se setkáváme, víme kolikrát jsme na každém takovém setkání vzpoměli každého jednoho, který zrovna chyběl. „Je něco mezi námi přáteli – i po těch letech víme, že když nás dálka rozdělí, se toho pouta nezbavíme. ...“ zpívají leckteří z nás v šestkařském písničkovém PF videoklipu, nahrávaném v prosinci 2005.

Tříkrálová sbírka 9.1.2016	1275
Nová vývěska 11.1.2016	1277
Vyšel ŠESTÁK č. 125 11.1.2016	1279
Vyšel ŠESTÁK č. 126 22.2.2016	1280
Malá Fatra 27.-28.2.2016.....	1281
Nová vývěska 29.2.2016.....	1285
Přechod Velké Fatry 5.-6.3.2016.....	1286
Malování DBCB 18.-19.3.2016	1293
Vyšel ŠESTÁK č. 127 21.3.2016	1298
Okresní sněm oldskautů 24.3.2016.....	1299
Nová vývěska 29.3.2016.....	1301
Oldskauti v MAGOŠI 14.4.2016	1303
Vyšel ŠESTÁK č. 128 - jak se rodil ? 26.4.2016.....	1305
Hornád a Belá 6.-7.5.2016.....	1309
Špacír 8.5.2004.....	1313
Zachraňte Billyho 14.5.2016.....	1315
Nová vývěska pro Ratiboř 25.5.2016	1317
Nová vývěska 25.5.2016.....	1319
Malá fotoreportáž - nově umístěná vývěska před OÚ 26.5.2016	1320
Raftování 28.5.2016.....	1325
Aquazorbing 28.5.2016.....	1326
Vyšel ŠESTÁK č. 129 30.5.2016	1327
Nová vývěska 1.6.2016.....	1328
ŠESTÁK - speciál pro Evropské kolo „Obnovy vesnice“ 6.6.2016.....	1330
Valašská olympiáda malotřídek v DBCB 7.6.2016.....	1355
Evropské kolo OBNOVA VESNICE 13.6.2016.....	1358
ZŠ a MŠ na raftech i v aquazorbu 23.6.2016.....	1360
Předtáborovka 25.6.2016	1362
Novináři z Květů 28.6.2016.....	1364
Akce PP - plachtění a potápění 2.-3.7.2016	1365
Nová vývěska 8.7.2016.....	1370
Oprava plachetnice 10.7.2016.....	1372
Paraglidy a vykládání podsad 23.7.2016.....	1376
Ještě k táboru 24.7.2016.....	1378
Nová vývěska 26.8.2016.....	1379
Vyšel prázdninový ŠESTÁK č.130 1.9.2016.....	1381
Do maďarského Tihany na vyhlášení ceny 8.-10.9.2016.....	1417
Byl to ten slavný den, kdy ... 14.9.2016	1420
Velká podzimní pomoc DBCB 24.9.2016.....	1421
Nová vývěska 27.9.2016.....	1424
S veselou skromností po Nízkých Tatrách 1.-2.10.2016.....	1425
Vyšel ŠESTÁK č. 131 7.10.2016	1433
Středisková vývěska před MěÚ Vsetín 10.10.2016	1434
Jehněčí klobása 28.-30.10.2016.....	1435
Mladá vína s Papučářama 18.11.2016.....	1441
Vyšel ŠESTÁK č. 132 25.11.2016.....	1442
Nová vývěska 25.11.2016.....	1443
Vánoční vzpomínání 22.12.2016.....	1445
Stopy ŠESTKY v další knize 28.12.2016	1448
Samolepky OLDSKAUTI.cz.....	1450
Co se nevešlo - 2016	1452

(Ing. Ivo Brzobohatý - Ještěr) **Co po nás zůstane?**
Když jsem byl školák, neměl jsem rád biflování životopisů národních obroditelů a mým přáním bylo nedostat se jednou do učebnic a trápit stejně budoucí žáčky.

S přibývajícím věkem člověk svoje názory mění a klade si otázku, co po něm zůstane? Jakou po

sobě zanechá stopu?

Zkusme si představit výstavu k 200. výročí vsetínského skautingu a tuto kroniku mezi exponáty. Já si to představit dovedu a určitě lépe než dostupnost fotek a videí dnes uložených na nějakém serveru neznámo kde.

(Mgr. et Mgr. Vendula Bušková - Věňa, náčelní DK)
Jsem velmi poctěna, že mě Dazul oslovil, abych přispěla do vaší kroniky. Je to dílo pro mě nevídané a tak trochu vám ho závidím. Před pár dny jsem oslavila kulaté výročí od svého skautského slibu. Vytáhla jsem ze skříně krabici starých vzpomínek, mimojiné i svůj skautský deník. Psala jsem si ho první asi dva roky, mám v něm malované obrázky a nalepené drobnosti. Přestože jsem si do něj nepsala moc podrobností, když v něm teď listuji, jsem strašně ráda, že ho mám. A je mi líto, že jsem v psaní nepokračovala. Proto jsem přesvědčena, že nad touhle vaší oldskautskou kronikou vás čeká nějaká ta slzička dojetí. A ze srdce vám to přeju. A když je to tedy kronika, přispěju do ní také vzpomínkou a popisem jedné akce. Není tedy oldskautská, ani není z období, které tato kronika pokrývá. Ale je připomínkou toho, že skauting dokáže spojit lidi z různých míst, různého věku, a to i na dlouhou dobu. A myslím, že nezáleží na

tom, jestli se to stane ve věku roverském nebo oldskautském.

V devadesátých letech, když byl roving teprve v začátcích a vznikaly první kmeny, udělaly rovingu velikou službu zážitkové kurzy FONS. Mladí lidé díky nim objevovali, jak by to mohlo fungovat, vyměňovali si zkušenosti, navzájem se inspirovali a motivovali. A některé kmeny se také setkávaly, stejně jako "vsetíňáci" a "banáni".

Byl rok 1995 a naše Roverská banánová republika vyrazila oslavit konec roku. Tentokrát na Dynčák. Nejdřív jsme strávili noc ve vsetínských klubovnách a druhý den jsme vyrazili s běžkami na Dynčák. Byl sníh a mrzlo až praštelo. Dynčák vypadal skvěle. No, možná jsme čekali spíš srub než letní táborovou kuchyni:-) Místo okna byl přitlučený igelit, spalo se v patře nad kuchyní. Kdo měl teplý spacák, spal trochu dál od díry ve stropě, tam spali ti, jejichž spacáky nebyly moc hřejivé. Legendární byla společná hra se vsetínskými rovery. Její start totiž většina banánů zaspala, protože jsme nebyli připraveni na valašské "včíl". Také jsme během pobytu zjistili, že když banány přemrznou, tak úplně zčernají. Večery byly krásné, všichni sesedlí kolem velikých kamen, o silvestrovské noci jsme tradičně všichni naboso oběhli srub.

Na Vsetíně jsem pak byla ještě jednou, na víkend, kdy se konal vsetínský ples. V sobotu nás vzal Dazul na kopec vyzkoušet paragliding. Bylo to pro mě něco neuvěřitelného, mám totiž hrozné závratě. Nakonec jsem to přece jen vyzkoušela a nikdy na to nezapomenu.

Přestože jsem rodilý pražák, když se řekne Vsetín, ucítím tak nějak zachvění v srdci. Vsetín, Jitmelka, Dazul, Bařinka, Dynčák, Stoupa hlásí... Nezažili jsme toho spolu sice moc, ale pouto přesto vzniklo a vzájemná inspirace byla obohacující.

Dazul píše na stránkách 918-919 této kroniky, jak navštívil v říjnu 2013 oslavy 20. výročí RBR. Píše, že Roverská banánová republika byla vlastně jedinou 20 let nepřetržitě fungující roverskou skupinou, kterou zná. Hlásím, že RBR i po dalších osmi letech stále funguje. Ale musím také přiznat, že oldskauting se u nás zatím pořádně nerozeběhl, natož aby oslavil 15. výročí jako ten váš. A tak vás z dálky sleduji a stále cítím to pouto, které jsem si vytvořila, když mi bylo -náct.

(Ing. František Šmajcl - Riki, dlouholetý starosta Junáka, náčelník ChK, ...) | Ty máš před sebou zase jeden kamínek z mozaiky toho, jak opravdové je ono rčení „Jednou skautem, navždy skautem“. Tedy pokud ten skaut někdy skautem skutečně byl.

Se vsetínskými a kateřinickými oldskauty jsem se na skautské stezce potkal mnohokrát. Třeba při slavnostním otevírání DBCB v Kateřinách

nebo na Kovářově u Lipenského jezera. Jako připomenutí chvil lipenského setkání mi od Pajtáše přišel jeho okomentovaný soubor fotek z roku, kdy jsme dokončovali přestavbu loděnice a já jsem obkládal záchody ve čtyřce dole. Dost často se mi při různých příležitostech vybaví jejich motto „**SKAUTING - pro oldskauta dobrodružství končí až v krematoriu**“. Moje žena, když fotky viděla, se napoprvé nazlobila, ale já jsem přesvědčený, že to tak je. Že to tak cítí každý starší skaut, pro kterého se skautský slib, psaný i nepsaný zákon, heslo a denní příkaz staly samozřejmou součástí každodenního života se všemi jeho strastmi i radostmi. Se skautingem v srdci si v hnutí každý z nich najde své místo a svůj způsob pokračování v něm. Viděl jsem ve Vídni gildu (dá se říci samostatně fungující oddíl oldskautů s právní subjektivitou), jejíž členové se scházeli každý týden při budování skautského muzea. Další vídeňskou, jejíž členové na svých výpravách mimo jiné sbírali přírodní materiály a z nich po celý rok vyráběli vánoční ozdoby. Ty pak každoročně prodávali na vánočních trzích a výtěžek předávali svému bývalému středisku jako příspěvek na činnost mladších členů. U nich mě zaujala i tradice, při níž ozdoby prodávají sestry a bratři se po dobu prodejních dní o ně starají včetně vaření obědů. Potkal jsem spoustu dospělých skautů, co pomáhají s klubovny a základny, staví a renovují se stejnou vervou, jako kdysi stavěli táborovou bránu, kuchyni nebo vyhlídkovou věž. Pro mne je v tomto směru nezapomenutelnou a inspirativní parta kolem mezinárodní skautské základny Zellhof v Rakousku. Jiní oldskauti trusí moudra při vzdělávání následovníků, prostě dalších příkladů různých činností by se našlo hodně. Ale asi tím nejčastějším a nejpřirozenějším je pokračování skautování v partě, připravené na požádání pomoci. V partě, která žije svým životem téměř kopírujícím jejich mladá léta. I u nás ve středisku jsou to „bafuňáři“, kteří se každý měsíc sejdou na pokec u společné večeře, na sobotním vejšlapu a každý rok na společném týdnu v některé části naší republiky. A u Tůlavých papučí i Oldskautů. cz to vidím stejně. Moc jim fandím, ať jim to šlape. Vždyť to krematorium je ještě daleko.
*Riki - Jihozápadní kolonie **

* Jihozápadní kolonie je odkaz na klasickou „Pajtášovinu“ - více info na stranách 748-749

(MUDr. Josef Tillich - Bohouš) Prohlížím si Dazulovu Kroniku OS Kateřinice. Dazul mi totiž včera večer telefonoval a po úvodních formalitách, jak se daří naší novorozené Julince a jak to s pěti dětmi zvládáme, se konečně dozvídám, že by chtěl ode mne, jakožto nezúčastněné, ale blízké duše, pár slov na úvod téhle kroniky. Pošlu ti podklady mailem, říká Dazul. V doprovodném mailu (a pro jistotu k němu ještě píše Dazul zprávu na messenger: dej prosím, vědět, žes oba maily dostal!) se dozvídám, že mám sice čas do poloviny února, případně i o něco déle, ale z Dazulovy typické zrychlené řeči a naléhavého tónu v telefonu nabývám dojmu, že příliš času nazbyt nemám. To je prostě Dazul, tak jak jej známe a jak jej máme rádi. Přes překážky k vysněnému cíli. Obdivuji jeho houževnatost, zaměření na cíl. Kronika OS Kateřinice je vlastně úžasným svědectvím o cílevědomosti, neplýtvání časem i o krásné osobní snaze zanechat tento svět o trochu lepším, než když jsme na něj přišli, jak nám to odkázal zakladatel skautingu Baden-Powell.

Poprvé jsem se s Dazulem setkal někdy v zimě 1995/96 na beskydské dřevěnici Cusalínu, kde organizoval setkání absolventů kurzů Fons. Připadal mi trochu šílený, když nezkušené mladé lidi zcela bez instruktáže nechával létat s padákem, a taky pamatuji na zpívání s kytarami a hezkými skautkami dlouho do noci, kdy mezi řečí vylýnulo, že Dazul má dole pod horami ženu Irču a dva malé kluky...

Dazul mi v tom mailu píše, že nemám do úvodního slova psát žádné chvalozpěvy, po pravdě začínám tedy touto svou nejstarší vzpomínkou na něj, zanechala ve mně trochu smíšené pocity. Koncem posledního desetiletí minulého století nás osud svedl dohromady jinak – naše oddíly měly tábořiště v Oderských vrších jen několik stovek metrů od sebe. Tehdy jsme zjistili, že máme mnoho společného, mimo jiné velkou inspiraci životem a dílem Miloše Zapletala.

Už jsme tedy s Dazulem o sobě věděli, pak následovala řada srdečných přátelských rodinných setkání. Když se moje žena Lenka stala v roce 2003 šéfredaktorkou Roverského kmene, přirozeně se Dazul stal platným členem redakční rady a série jeho DVD s fotkami z činnosti jejich oddílu pro nás byla skvělou zásobárnou obrazového doprovodu pro časopis

– bylo to v době, kdy spousta z nás ještě fotila na filmy. Jen jsme si museli fotky nechat přepokopírovat na několik cédeček, protože náš počítač ještě neměl DVD mechaniku...:-) A Dazulova systematická a cílevědomost tedy teď vyústila v tuhle tlustou několikadílnou knihu, kde se dozvídám o přechodech Malé Fatry, vodáckých expedicích, snow kitingu, starostech a radostech jednoho velkolepého projektu s názvem DBCB, ale i druhém narození po pádu z výšky v roce 2008 či několikerém vzdání výstupu na Matterhorn a dalších nesčetných aktivitách, které Dazul organizoval, vymyslel, inspiroval nebo podnikl. Myslím, že je toho na několik životů, a opravdu to upřímně obdivuji. Abych tedy podle zadání nesklouzl zase jen ke chvále: přiznám se, že si myslím, že mít takhle činorodého, cílevědomého a nezdolného člověka doma, musí být někdy hodně náročné, takže stejně velký můj obdiv má i Irča!

Píšu tady hlavně o Dazulovi, přitom knížka je kronikou celého kateřinického společenství oldskautů. Jenže já za tím vším Dazula prostě vidím. Na závěr si dovolím parafrázovat jeho myšlenku ze strany 739 (tolik stran – to jsou opravdu pořádné svazky!) prvního dílu Kroniky: vidím tu jasnou linii Foglar – Zapletal – Drábek. Ne v literární rovině, ale ve velkém díle, za kterým stojí ideály a zápal jednoho člověka a které se snaží měnit svět kolem po krůčcích k lepšímu. Tak ať jemu i všem, kdo se na tom podílejí, Bůh i nadále žehná!

Bohouš, v předvečer 91. narozenin Miloše Zapletala

(Petr Mach – Ledňáček, náčelník kmene OS Svazu skautů a skautek ČR)

Bratra Dazula, spolu s jeho úžasnou ženou Irčou, jsem poprvé poznal na SELEŠCE, před takřka čtvrt stoletím. Už tehdy jsme s mojí manželkou Renatou byli nadšeni a stejně tak lehce zahanbeni jejich záběrem činnosti jak skautské, tak podnikatelské. Během let, kdy jsme se značnou část z nich nepotkávali, jsem dostával pravidelné informace o tom, co vše se v Kateřinicích děje, co vše je možné stihnout, co vše jsou schopni uspořádat, absolvovat, zrealizovat. Když jsem pročetl stránky prvního dílu Kroniky oldskautů, doznal jsem, že toho místní oldskautská bojůvka stihla ještě daleko více. Je to někdy depresivní čtení, člověku se přitom stále snižuje vlastní sebevědomí. Tento druhý díl je v podstatě další porce neskutečně poctivého kronikářského snažení. Další závratně nekonečná řada akcí, výprav, táboření a cyklovýletů. Je to opět zajímavé čtení, motivačně působící na jiné oldskautské skupinky, a i jiné sdružení podobně smýšlejících. Přejí jim ať i nadále, navzdory přibývajícím létům, dalším životním povinnostem zúčastněných a běhu světa vůkol, si udrží své nadšení a vede se jim pokračovat v jejich fascinující oldskautské jízdě.... No a hlavně, bratře Dazule, ať tě to i nadále baví, protože oba díly kroniky budou jednou vzácnými poklady v knihovnách. Tisknu levici a držím palce.

V roce 1997 se velmi aktivní Hanýsek (do té doby vedl na Vsetíně TROJKU) přestěhoval do Českých Budějovic, začal pracovat jako konstruktér v Kohinoru a především se zapojil do činnosti tamního skautského střediska - jako vůdce oddílu. Riki, který tehdy českobudějovické středisko vedl, si Hanýskův přínos moc pochvaloval a říkal: „Dazule, nemáte u vás na středisku ještě nějakého dalšího Hanýska?“ nebo „Více Hanýsků!“

Pajtáš, který tuším tehdy vedl naše vsetínské skautské středisko, vyrobil po Hanýska, Safaria a jejich psa Bodyška pověřovací glejt ke kolonizaci kraje, kde se přestěhovali.

Glejt byl v lednu 1998 oficiální cestou zaslán středisku Junáka v Českých Budějovicích a po Hanýskově návratu na Vsetín šla v březnu 2004 ze Vsetína do Č. Budějovic faktura (v rámci zachování objektivit je potřeba konstatovat, že k hanbě českobudějovických nebyla vsetínským dodnes uhrazena).

Text GLEJTU byl otištěn ve střediskovém časopise STOUPA HLÁSÍ číslo 63, který vyšel v květnu 1998. Je potřeba zmínit, že vsetínští skauti tehdy považovali za svoji valašskou kolonii i Brno, Prahu, ... a ve STOUPOVI se občas objevovaly ZPRÁVY Z NAŠICH KOLONIÍ.

Tož, aby bylo jasno.

/Pajtáš/

V předposledním čísle Stoupy vyšla zpráva od Hanýska. Pro Ty z Vás, kteří neiste v obraze, je nutno dodat, že on, Safari aj Bodyšek byli povýšeni následujícím glejtem.

A toťto osvětlení celé situace mi připomíná, že by bylo záhodno, provést aj v ostatních našich koloniích inventarizáciu a aj tam dosadiť miestodržící zpravodaje, keď by dohližali na úspešné šírenie jazyka valašského, zvyky aj našu kulturu ! Inak sa môžeme nadať, že dejakému poturčencovi, kerý pred nama t'ápe po valašsky, ide enem hlavne o to, abysme mu pošťali žltozelený kulich, lebo má záľusok na naše cérky, lebo, nedajbože, na naše národní ovoce.

Z moci mi dané svěřeným úřadem, pověřuji tímto glejtem

HANÝSKA, SAFARI a BODYŠKA

zarputilou kolonizací končin vzdálených.

Nechť veškerénstvo, nacházející se na zemi, pod ní, ve vodách i povětří na západ od 30 poledníku, a na jih od 40 rovnoběžky, jest neodkladně podrobena kolonizaci k obrazu valašskému. Všude tam, jak výše popsáno, kde noha Vaše vstoupí, neb na co vztáhnete ruku svou, či pozvednete zadní nožku, jest to na věky považováno za kolonii naši, která nadále pak bude slouti jménem

1. Valašská jihozápadní

Vás pak ustanovují, po dobu dlení v končinách těchto, místodržícími zpravodaji. Úřad ten budete vykonávat rukou společnou a ilapkou nerozdílnou. Jako odznak úřadu toho ukládám Vám nadále nositi domovenku s nápisem Vsetín a výsostné znaky oddílů svých.

O svých skutcích v zemích těchto, jež jistě hrdinstvím a odvahou slouti budou, mne informovati pravidelně budete, prostřednictvím našeho milého Stoupy, jenž mi to nahlásí.

K tomu Vám pomáhaj slivovica a klobásky.

K větší slávě střediska Vsetín, na Bařince 31.12.1997.

František Riki Šmajcl, České Budějovice

Vsetín 1. 3. 2004

Věc: **faktura za poskytnuté služby**

Milý bratře Riki,

jak jistě víš, vše má svůj začátek i konec. O nás, Valachoch je známo, že jsme jedna rodina a valašské hory sů naša otčina. A tak to aj je! Ti z nás, kteří jsou daleko ve světě a nemohou se do valašské otčiny vrátit, nezapomínají, ostatní se vrací na Vsetín. A tak to aj je!

Milý bratře,

31. 12. 1997 jsem nechal svým glejtem kolonizovat Budějovice a okolí, k obrazu valašskému. Dnes, když tato mise je u konce, mohu s uspokojením konstatovat, že dílo se zdařilo ku prospěchu veškerenstva nalézajícího se v tomto prostoru. Bohužel, jak to při takových spanilých jízdách bývá, neobešlo se toto konání bez obětí. Jeden ze tří misionářů, Bodyšek, položil za valašskou věc život. Buď čest jeho památce!

A teď, k jádru věci.

My, ač jsme povinováni konáním dobrých skutků a rádi jsme pro Vás toto dílo udělali, musíme Vám v zájmu další misijní činnosti, alespoň v minimální míře, za prokázané dobro, fakturovat následující nepeněžní plnění:

a) ve prospěch našich světlušek a vlčat

- 10 ks raftů,
- 30 ks Pálav,
- 100 ks certifikovaných vodáckých záchranných vest a přileb,
- 30 ks horských kol s výbavou dle vyhlášky o silničním provozu,
- 30 souprav cyklistických přileb, rukavic a brýlí,
- 2 km horolezeckého lana průměru 12 mm,
- 20 souprav – sedáky, osmy, žumary, mačky a cepíny,
- 30 ks kopulových stanů pro tři osoby,
- 10 ks kopulových stanů pro dvě osoby do extrémních podmínek,
- 10 teepee typu NAVAHO,
- restituční nároky v hodnotě 5.000,- EURO,
- 5 ks paraglidingových padáků,
- 20 ks digitálních fotoaparátů,
- 10 ks digitálních CD kamer.

b) ve prospěch našich skautek, skautů a roverů

- 1 ks pětimístného raketoplánu (Shuttle nebo Columbia)

Výše uvedené plnění pod bodem a), rozdělené na dvě části odešlete karavanou velbloudů tak, aby první dorazila 28. 10. 2004 a druhá 1. 3. 2005 vždy v 17,00 hod. ke středisku Vsetín (tedy v památné dny naší mise u Vás: 28. 10. 1997 – 29. 2. 2004).

Plnění uvedené pod bodem b) dodejte nejpozději 25. 6. 2004 tamtéž (pozdější termín by narušil náš prázdninový expediční program).

Dále se nám jeví jako vhodné z Vaší strany vztýčit v přístavišti Valcha žulový nebo ještě lépe mramorový obelisk o rozměrech 120x1200x3000 mm jež ponese toto označení:

- ze strany od vody – Vyhrazené přístaviště pro flotily střediska 723.01 Vsetín
- z opačné strany – BODYŠEK (zlatým písmem + skobička pro upevnění věnců a květinových darů)
- ze směru severovýchodního nápis – 1. valašská jihozápadní
- z opačné strany – 28. 10. 1997 – 29. 2. 2004

Protože pevně věříme, že skutky našich misionářů zanechaly v tomto regionu trvale pozitivní stopy, ponecháváme Vám hrdý název

1. valašská jihozápadní

s právem každoročních nočních vzpomínkových vigílií v termínech z 27. 10. na 28. 10. a z 28. 2. na 1. 3 (respektive na 29. 2.). V přestupném roce pak spojte tuto vzpomínku s ohňostrojem pro širokou veřejnost.

Milý bratře Riki,

dovol, abych na tomto místě vyjádřil přesvědčení, že i bez našich vyslanců zajistíte trvale udržitelný rozvoj valašské kultury v Českých Budějovicích a širokém okolí.

Se stiskem levice navždy tvůj

Pajtáš

P.S.:Pamatuj, že pouze když jsi připraven, není žádná faktura dost velká.

Snowkite na Veselském kopci 12.1.2013

(Maťa) S blížícím se víkendem krystalizuje předpověď počasí, časové možnosti i sestava a ráno v sobotu 12.1. je jasno: vyrážíme na kite na Veselský kopec u Oder ve složení Dazul - Murzilek - já.

Polojasná obloha, mráz, čerstvý sníh a příznivý vítr, slibují dobré zážitky. Nahoře na kopci zjišťujeme, že nejsme sami, kdo měl podobný nápad. Po široké pláni se už prohání několik draků a okolo parkingu se jich několik dalších chystá.

Obouváme, odkládáme lahvičku se slivovicí, chopíme se lyží a rozbalujeme draka. Záhy už Dazul-instruktor předvádí nejen jak zmizet z dohledu, ale jak se i proti větru vrátit zpět na start.

Odvážně si připínám draka, vždyť je to na pohled tak primitivní! Hned první metry mě ujišťují, že dnešní vítr je úplně jiná káva než před měsícem na Chladné nad Kateřinicemi. Ve chvílích, kdy se mi daří draka držet ve vzduchu a ve správné výšce a sklonu, nabírám takovou rychlost, že až nevím jestli je to dobře. V jednu chvíli drak prudce zabere nahoru a já na vteřinu cítím vzduch pod skluznicemi.

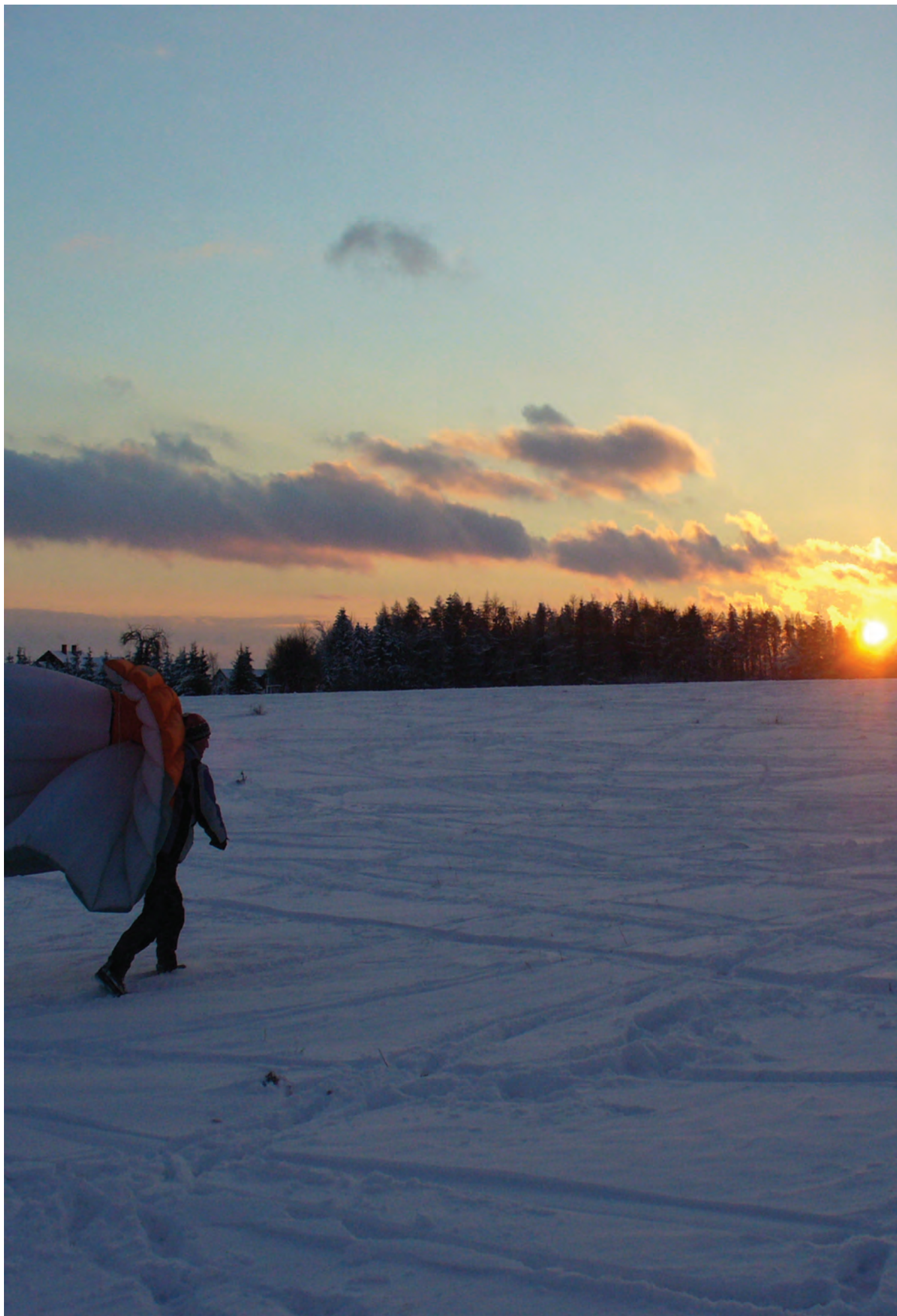

Na dumání není čas, ploché temeno kopce se začíná sklánět a vítr v těch místech zesiluje. Zjišťuju, že křižování proti větru ještě opravdu neovládám. Nabírám rychlost, ty dva dobráky na startu jsem už dávno ztratil za horizontem. Nepříjemně se přibližuje linie stromů. Lehám na zem a pomalu se mi daří sbalit tu mrchu aspoň tak, aby mě netáhla po zemi pořád dál.

S lyžema na rameni se vracím na start. Tam mě nedočkavě střídá Murzin a po několika kličkách svižně mizí za obzor. S Dazulem testujeme jeho armádní stravu - umí se to sice samo ohřát, ale pokud toto ti Amíci v armádě žerou pořád, tak se nedivím, že se jim na Středním východě tak „daří“. Po delší debatě o kvalitě stravy zjišťujeme, že jsme už dlouho neviděli ani Murzina, ani draka. Vyrážíme po větru a za horizontem už vidím kite, jak ve tvaru ironického úsměvu visí na jednom z ojíňených stromů. Dobíháme a asi půl hodiny olamujeme trnité větve a motáme šňůry. Mráz se nám zakusuje do rukou bez rukavic.

Dazul vyráží na druhou instruktorskou jízdu a předvádí, že jízdu proti větru teď už musí zvládnout i motorický blb mého ražení. Střídáme opratě a snažím se ho napodobit. Sice ještě pořád třískám drakem o sníh, ale některé úseky už měří i pár set metrů, občas jedu i tam kam sám chci a i nějaký ten metr proti větru se daří. Nakonec ale stejně končím vleže ve sněhu, kousek od stromů, z kterých mám už respekt o něco větší.

I Murzin už sviští lépe a stromy se nekonají. Slunce ale klesá k obzoru a dost přitahuje. Nakonec musíme vydat povel k ukončení mise, aby nám ten reprezentativní vzorek naší armády odemkl auto. Samohonka na nás v kufru počkala, a možná i proto si zpáteční cestu nějak nevybavuji, jsa příjemně znaven. Celkový dojem je blízko stupně 1 a já mám důvod vyhlížet stav sněhu a předpověď větru na další zimní víkendy...

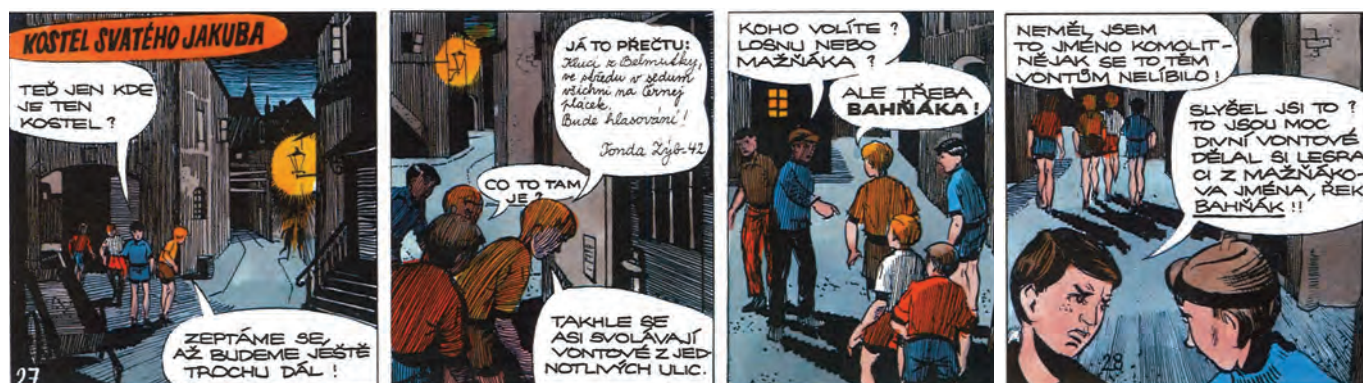

(Dazul) „Koho volíš, Losnu nebo Mažňáka?“, zeptal se mě Maťa cestou autem na snowkiting. Považuju se, stejně jako Maťa, za poučeného amatérského znalce foglarovek a věděl jsem, že mám odpovědět: „Ále, třeba Bahňáka.“ Nicméně jsem odpověděl „Losnu - včera jsem byl volit Karla. Ale možná poprvé nepůjdu úmyslně volit - pokud bych si měl za čtrnáct dní vybírat mezi dvěma Mažňáky.“ Po návratu z akce jsem se rozmrazoval u televize. U ČT24 jsem si v euforii s povděkem uvědomoval, že v druhém kole volit půjdu! A zase budu volit Losnu, už jen proto, aby jeden Mažňák nestřídal druhého Mažňáka, který už na hradě je. Stačí mi, že spolu před lety dojednali oposmlouvu, „matku všech zel“, která ve Stínadlech rozdělila korýtka a cesty k lizu mažňákovcům. Sofistikovaně pustili žilou Stínadelskému penězovodu přes desátky z veřejných zakázek. Ve stejném stylu je mažňákovský pakt završen novoročním pardonem ve stylu „nic se přece nestalo, mají čisté rejstříky“. Myslím, že je nezbytné jít ve druhém kole volit. Řeči, že to nemá smysl, jsou jen kecy, omlouvající tvoji lenost. Pokud tomu nerozumíš, nebo nevíš koho si vybrat, porad' se s někým, komu důvěřuješ a myslíš si, že tomu rozumí víc než ty. Zvláště, pokud jsi nebyl(a) volit v prvním kole, máš šanci svůj „hřích“ napravit. Za sebe - chci aby byl Velkým Vontem Losna!

Pokud chceš volit menší zlo, vol Mažňáka. Pokud chceš volit dobro, vol Losnu!

Řekni mi koho volíš a já ti řeknu jaký jsi :-)

Za přečtení stojí brilantní Audit Jana Macháčka (děkuji Scampovi za odkaz) o tom že „Zemana budou volit lidé naštvaní, otrávení a zklamání, kterých je sice více než dost, ale žádnou platformu pro nadšeneckou a dobrovolnickou kampaň to prostě nezakládá.“

OLDSKAUTI.cz - pořád se něco děje

Poslední snowkite letošní sezóny - 7. dubna 2013
na Veselském kopci u Oder.

Vydali jsme 12 různých samolepek,
které budeme vylepovat na svých cestách do návštěvních knih ...

Přejezd Velké Fatry
9. března 2013
z Tureckej na Smrekovicu.

ŠESTKA nabízí možnost účasti na letním táboře 2013 i pro nečleny oddílu! Termín tábora: 6.-21.července 2013. Místo konání tábora: Čermná ve Slezsku.

Zájemci o účast na 16.táboře ŠESTKY se mohou na podrobnosti informovat a závazně přihlásit do 17.5.2013 u Lady Kutějové - Laduska@seznam.cz, mobil 731 519 452.

ŠESTKA - parta a příležitost

Šestnáct dnů, které patří k tomu nejhezčímu z celých prázdnin.

ŠESTÁK

speciální číslo s informacemi o táboře 2013
vydáno pro vnitřní potřebu - 16. dubna 2013, nákladem 80 výtisků
oddílový časopis 6. koedukovaného oddílu a 6. oldskautského klubu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřiněch

www.SESTKA.eu www.OLDSKAUTI.cz

*pojed' s námi
na letní tábor*

(Klíště - Lenka Drdová) V hlavě se mi míhá tolik vzpomínek a já nevím, u které začít... Jestli tou, jak jsem přišla poprvé na oddílovku, nebo jak jsem poprvé sjížděla řeku, lezla po skalách, spala pod širákem, rozdělávala oheň, stávla tee-pee, byla v indiánské sauně, spala v záhrabu, viděla zblízka jelena, lezla do jeskyní.... To všechno s lidmi, kteří se stali mými kamarády, na které se můžu spolehnout, když visím na laně, když nás unáší společně peřeje, pijeme poslední zbytky vody a máme strach jeden o druhého, když procházíme tajemnými úseky krajiny. Když po celodenní túře ohříváme čaj u stejného ohně a smějeme se zážitkům z cesty, ze společně prožitých chvílí....

(Gejitka - Katka Zbranková) O zážitcích strávených v kačickém oddíle by se mohla napsat knížka. Ale hlavní je, že se člověk v ŠESTCE nikdy NENUDÍ, objeví různorodé krásy světa, získá spoustu nezapomenutelných ZÁŽITKŮ a informací, ale hlavně - pozná spoustu nových KAMARÁDŮ se kterými všechno krásné prožije ...

(Ferda - Tomáš Dančák) Bohužel málo hlášek a zážitků se dá jenom tak popsat, aniž byste to zažili a přitom pochopili. Co chodím do ŠESTKY, (a že už je to nějaký ten pátek) mám přitom těch zážitků a hlášek aspoň milion ...

(Anita Sedláková) Kdy já jsem vlastně do oddílu přišla? Asi osmá třída, moje první oddílovka, sjíždění Bečvy – uplavalo mi skoro pádlo. Irča nás nováčky lákala na prázdninový tábor. A tak se teď nechávám v myšlenkách unášet na tábory, oddílovky, družinovy světlušek a vlčat (jak malý Kulišák valil kukadla a přemýšlel, co by vymastil...), expedice Rumunsko, Švédsko, Korsika, Norsko, Slovinsko Zážitků a vzpomínek, které se z paměti nevytratí a které nás všechny pořád spojují, je spousta ...

Není většího lichotníka, než jakým je člověk sám sobě, a není lepšího léku proti tomuto lichocení než upřímnost přítele. - FRANCIS BACON -

Šestero šikovných tipů pro rodiče JAK VYBRAT DOBRÝ TÁBOR PRO SVÉ DÍTĚ

(zdroj: detibezhranic.cz, letnidetsketabory.cz)

Reference od známých: Někdo z vašich známých, příbuzných nebo kolegů z práce už jistě v minulosti své děti na tábor poslal. Proto se s nimi nebojte poradit a probrat jejich zkušenosti a dojmy. Pokud od nich dostanete doporučení na letní tábor, na němž bylo jejich dítě spokojené a rádo se tam vrací, pak tímto výběrem nic nepokazíte. Když není ve vašem okolí nikdo, kdo by vám předal cenné osobní zkušenosti, pokuste se alespoň sami najít o pořadateli tábora co nejvíce informací na internetu. Dobrým znamením je, když má pořadatel za sebou letitou historii. Nebojte se mu také přímo zavolat, pokud je solidní, bude schopen a ochoten zodpovědět vaše otázky.

Kvalifikovanost vedoucích: Oddíloví vedoucí jsou po dobu tábora vašimi zástupci a mají plnou odpovědnost za dítě a jeho bezpečnost. Tuto práci proto nemůže dělat každý. Samozřejmostí je, aby vedoucím na táboře byl člověk bezúhonný, s čistým trestním rejstříkem a po psychické i fyzické stránce schopný práce s dětmi. Zjistěte si však, co pořadatel nabízí navíc: mají vedoucí odborné vzdělání v oblasti výchovy dětí? Mají opravdu zájem o práci s dětmi? Mají vlastní ratolesti? Varovným signálem by pro vás naopak mělo být, pokud zjistíte, že pořadatel své vedoucí vůbec nezná nebo je teprve shání na poslední chvíli.

Hygienické zázemí: Hygienické podmínky podléhají přísným pravidlům vyhlášky MŠMT. Ověřte si, zda místo, kde tábor probíhá, odpovídá normám pro dětskou rekreaci. Zejména se zaměřte na kuchyni a sociální zařízení.

Zdravotnické zabezpečení: Na táboře by měla být zabezpečena nonstop kvalitní zdravotní péče, zajišťovaná školenými odborníky.

Stravovací režim: Aby si dítě táborový program jaksepatří užilo, mělo by mít také spokojené a plné břicho. Běžným standardem u pobytových táborů je pestrá a vyvážená strava pětikrát denně a neomezený pitný režim.

Zajímavý program: Zeptejte se i na podrobnosti ohledně programu. Každý dobrý tábor má předem připravenou tématickou celotáborovou hru, ale také harmonogram celého pobytu s jejími jednotlivými etapami a doprovodnými akcemi, jako jsou celodenní výlety, diskotéky, táboráky. Chybět by neměly ani rezervní dny pro přesunutí programu z důvodu nepřízně počasí.

Letní tábor kateřinického oddílu ŠESTKA je určen pro hochy i děvčata ve věku od 7 do 15 let, respektive podle individuální způsobilosti dětí k pobytu na táboře.

Pro účastníky tábora je připraven program, který rozvíjí týmového ducha (družinové aktivity) a zároveň rozvíjí individuální schopnosti (tábornická praxe, výtvarné aktivity, terénní hry, ...).

Program tábora 2013 bude zářimován do etapové celotáborové hry Zažij svůj vlatní příběh Rychlých šípů, podle románů Jaroslava Foglara.

Nabízíme i nečlenům oddílu účast na letním táboře!

6.-21.července 2013 se u Čermné ve Slezku koná 16.samostatný letní tábor kateřinického skautského oddílu ŠESTKA.

Vedoucí tábora je studentka 3.ročníku Pedagogické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci Lada Kutějová - mobil 731 519 452, mail: laduskka@seznam.cz

Tábořiště se nachází na pozemku obce Čermná, asi kilometr od severovýchodního okraji Vojenského výcvikového prostoru Libavá.

Cena šestnáctidenního tábora je 2400 Kč.

Předtáborová schůzka rodičů se koná 31.května 2013 od 18:30 v Dětském bezbariérovém centru Březiny v Kateřiních.

Táborem to začíná!

Na letním táboře bývá skvělá parta a vytváří se zde pevná přátelství. Ti účastníci tábora, kteří nejsou členy oddílu, se mohou i po prázdninách účastnit každotýdenních aktivit (výpravy, družinové schůzky, schůzky oddílu, jarní tábor, ...) a v případě zájmu se stát členy kateřinické ŠESTKY.

*Fotografie pořízená v červenci 1998 - na druhém samostatném táboře kateřinického oddílu. Ze zachycených účastníků tábora jsou v dnešních dnech dvě učitelky ZŠ, jedna doktorka farmacie, jedna vysokoškolsky vzdělaná ekonomka, dvě vysokoškolské studentky pedagogiky, jedna učitelka MŠ, jeden vysokoškolský student IT, jedna vysokoškolská studentka návrhářství, úspěšný podnikatel v přípravě tisku a digitálních dat, **NECHEJTE SVÉ DÍTĚ VYRŮST VE SKAUTU!***

Archiv všech oddílových časopisů můžeš najít na www.sestka.eu (sekce ČASOPISY).

ŠESTKA Kateřinice

parta a příležitost

víš, že ŠESTKA pracuje v naší dědině už 16 let?

ŠESTKA vydala více než 110 čísel oddílového časopisu ŠESTÁK a 6 Expedičních knih z expedic do Švédska, Rumunska, Slovinska, Norska i Korsiky

Členové oddílu hrají hlavní roli v komixu známého ilustrátora Marko Čermáka

Oddílová trička patří k oddílu už od jeho vzniku - nyní se používá černé triko

Každým rokem přibývá jedna luxusní fotokniha mapující rok činnosti oddílu

V archivu oddílu je od roku 1997 více než 130 DVD s videozáznamy z oddílových výprav, táborů, expedic ...

Fotografie z činnosti oddílu byly otištěny na titulních stranách několika časopisů

ŠESTKA Kateřinice

ještě nás čeká hodně práce

**HELP - největší a nejdlejší
polní hra v ČR s motem
"zachraň a zvítězíš"**

HELP

Nonstop 20 hodin herního času
na kopcovitém území 40km².

Z původně uvažované klubovny
se stalo Dětské bezbariérové
centrum Březiny, které mohou
využívat všichni

Vlastní silou i duší postavený
"srub"
v Dinoticách

**ŠESTKA má vlastní CD
s původními písničkami,
které za 15 let nahrála
a nazpívala**

Oddílové foto jako podklad pro
upoutávku na svůj web použila
Česká televize u pořadu Historie.cs
"Skaut – postrach totalit"

**I kateřinický potok
má svůj
prvosjezd
- velký
jarní
adrenalin
na malém
potoce**

Paintball pro Auxilium 11.5.2013

(Kecka) Po velmi dlouhé době mně volá Radim, a já si říkám copak asik potřebuje :D Nakonec mi vysvětluje situaci a já souhlasím.

Když se ráno probouzím, říkám si, jestli to má vůbec cenu někam jezdit. Nakonec vyrážíme tři, plus malá posila.

Když přijíždíme do Janové, zjišťujeme, že tu prší daleko víc než u nás. Po příjezdu nacházíme místo na paintball v altánu, který nám poskytne potřebné sucho před deštěm. Skládáme zbraně a plníme zásobníky kuličkama.

Hnedka dostávám od Zdenka a Ondry školení, že spadlá kulička na zem nesmí zpět do zásobníku zbraně, tak aspoň Nelča může popadané kuličky rozšlapávat :D

Děti se nám hrnou a kuličky jen mizí. Terče jsme měli dokonce tři. Radim nám vytvořil jakýsi terč z překližky, ale dobře posloužila i fotbalová branka. Další terč byl vyrobený od p. Mikulíkové, který byl z molitanu, takže nám ty kuličky vždycky slupl :D

Ogary necháváme tak a já s Nelčou jdeme prozkoumat program dnešní akce: „Všechno jde, i když jinak“ pod záštitou Auxilia. Děti si zde mohly vyzkoušet nejrůznější aktivity. Pro ty nejmenší tu byl obří skákací hrad nebo malování obličejů. Pro starší osazenstvo tu byly tříkolky a různá vozítka, luk, bubny a náš paintball nebo florbal na vozíku. I když vydatně přšelo, všichni se bavili i přes nepříznivé počasí.

Jako tečku nakonec si Ondra se Zdenkem vyzkoušeli i živý terč. Obětním beránkem se stal Ondra a Zdenek střelcem. Všichni přežili a my jeli domů s dobrým pocitem, že jsme mohli aspoň trošku někomu zpříjemnit den paintballem.

Sjezd Bystřice 25.5.2013

(Dazul) Odpouštění přehrady Bystřičky je vždycky malým vodáckým svátkem pro vodomila jako jsem já. Připočtu-li k tomu, že v Dětském bezbariérovém centru Březiny je k dispozici kompletní vybavení na divokou vodu, nevyplývá z toho jiné řešení než vyrazit. Mé odhodlání je navíc umocněno tím, že jsem poslední dva roky sjezd kvůli stavbě domu vynechal.

Voda z přehrady se vypouští zpravidla 3 hodiny v sobotu a 3 hodiny v neděli, takže úsek z pod přehrady k soutoku Bystřice s Bečvou, který má něco málo přes 5 km, lze za jeden den, při dobré organizaci splout 3-4x.

Vše připraveno – dodávka na odvoz raftů zajištěna, rafty, pádla, pánva, vesty, helmy i pumpy naloženy.

Na první plavbu jsme připraveni hned v 9:00, kdy se začíná zvětšovat průtok Bystřice. Na prvním raftu jedeme čtyři – Murzílek, Jirka, Marťa a já. Druhý raft ve složení Pípa, Lenička, Zdeněk, Zub a Peťka se drží většinu plavby za námi. Marťa má na helmě připevněnou kameru, takže už se těším na záběry sjezdu dvoumetrového splavu. Už se ale netěším, jak budu lepit zadní sedačku raftu, která se pod Pípou z pravé strany utrhla. Na konci první jízdy se v největším splavu sedačka utrhla i pode mnou.

Druhou jízdu má kameru na helmě Pípa, takže budeme na záběrech možná i my. Náš raft navíc vypadá hezčí, protože naši zadní sedačku, která držela jen na kousku, Murzílek odtrhl. No nic, alespoň mám adepta na pracné lepení raftu. Pípův raft vypadá zezadu, s plandající sedačkou, jako by připlouvali z litého boje.

Od začátku prší. Moc to ani nevnímám – voda shora, voda zdola, při sjezdu splavů je voda úplně všude. Ale je to paráda.

Nakonec se nám podařilo exponovaný úsek sjet 3x - ve zdraví a ke spokojenosti všech zúčastněných. Akci považuju za velmi zdařilou a jsem za ni moc rád i proto, že jsem se po delší době potkal na akci se Zubem.

ŠESTKA Kateřinice

parta and příležitost

Neděle 7. července 2013 na táboře ŠESTKY u Čermné ve Slezku.

oldskauti.cz skauting nekoneční ve dvaceti

Plachtění a potápění na Slezské Hartě
4.-7.července 2013

Další pokus o Matterhorn

25.-30.8.2013

(Dazul) Záda, záda, záda! V neděli jsme měli s Kemílkem a Murzílkem poradu před Matterhornem, domlouvali si, co kdo pro expedici zjistí, zajistí, ponese, kudy a čím do Švýcarska pojedeme – no prostě klasická domluva jako před každou velkou akcí. Že mne sakramentsky bolí záda jsem se hochům nepochlubil. To přejde. Dle klasického hesla „když to jde, tak to jde a když to nejde, tak se musí makat a ono to přejde“. Šel jsem to po poradě rozběhat na Bludný a zpět. Čas 38 minut mne překvapil příjemně, nepolevující bolest zad mne překvapila nepříjemně :-(

V pondělí mi ranní sklapovačky šly dost mizerně a položit v předklonu dlaně na podlahu se mi nepodařilo vůbec. Moc toho ráno nikdy nenacvičím, ale tohle stálo fakt za starou belu. Pojal jsem tedy celý zbytek pondělí bez fyzické námahy a - druhý den - k doktorovi. Tohle se mi stalo prvně v životě. A doufám, že i naposledy.

V čekárně mi Irča říkala: „Až se tě bude doktor ptát jestli to bolí, hlavně neříkej to svoje – bolest vypadá jinak! Radši se trochu přetvařuj a zahraj trochu chudáka, aby tě objednal co nejdřív.“ Ubezpečil jsem ji, že nemusím nic hrát, protože mám problém i se zvednout ze židle.

MUDr.Křupka je vyhlášený odborník – prohmatal mne, píchl mi obštrík, předepsal antibiotika a rehabilitace.

Že by mi po obštríku bylo nějak zásadně líp, se rozhodně říct nedá, ale věřil jsem, že bude. Koneckonců „víra tvá tě uzdraví“. A když tomu pomůže doktor, musí to vyjít. Za necelých 14 dnů na Matterhorn prostě vyrazím. Nepřipouštěl jsem si, že by to mohlo být jinak. MUDr.Křupkovi jsem ale o Matterhornu raději neříkal – když se na něj neptal. A Murzílkovi ani Kemílkovi jsem se o návštěvě neurochirurga také nezmiňoval. Co kdyby to vzali jako záminku, vyměkli a na expedici nevyrazili?

Před naposledy naplánovaným výstupem na moji mýtickou horu, z toho sešlo - učil jsem se místo toho znovu chodit. Ale teď už prostě vyrazím. Cítím v sobě podobnou horečku, jako na Pamiru, kdy jsem chtěl nahoru nezdravě a za každou cenu. S tím se dá obtížně bojovat, když člověk může chodit. Myslím si, že to je stav podobný nějaké nemoci. Ale ne takové, jako jsou moje záda, ale něco mezi infekcí a duševní poruchou. Uznávám, že není úplně normální, aby člověk investoval mnoho tisíc

(Wikipedie) Matterhorn byl léta považován za horu, kterou nelze zdolat, výstup na něj byl skutečně považován za nemožný. První pokus podnikl roku 1857 na zapřenou lovec Jean Antoine Carrel se svými dvěma druhy. Dostali se ale pouze na Tete du Lion, ale vytyčili cestu Lvím hřebenem, kterou se pokoušela o prvovýstup většina dalších výprav.

V roce 1861 se o horu začali zajímat také horolezci a začalo se s vytesáváním iniciál - nejvýše se toho roku dostal Carrel (cca 4000 m), který na tom místě vytesal do skály svoje iniciály.

V roce 1862 se podařilo nejvýše dostat Tyndalovi (Pic Tyndall, 4241 m). Whymper dosáhl přibližně 4150 m a při sestupu vytesal svoje iniciály metr nad Carrelovy.

Roku 1863 se Carrel s Whymperem spojili, výstup museli vzdát kvůli sněhové bouři. Tohoto roku vznikl Italský Alpický spolek (CAI), jehož vedení následujícího roku pověřilo Carrella, aby provedl prvovýstup na Matterhorn, a zajistilo mu finanční podporu.

V létě 1865 přijel Whymper opět do Breuilu. S Carrelem se pohádal a jiného vůdce ve vesnici nesehnal. Proto se rozhodl zkusit vystoupit hřebenem Hörnli dřív, než ho Carrel převede, a odešel přes Theodulské sedlo do Zermattu. Zde ho čekaly další špatné zprávy - nejen že nesehnal vůdce, ale zjistil, že se na výstup připravují další dvě výpravy. Nakonec se však všichni spojili a 13. července v sestavě Edward Whymper, reverend Charles Hudson, Robert Hadow, Lord Francis Douglas, chamonixský vůdce Michel Croz a zermattský vůdce Peter Taugwalder se synem vyrazili nahoru. 14. července 1865 stanulo všech sedm jako první na vrcholu Matterhornu po výstupu hřebenem Hörnli (variantou oproti dnešní normálce - traverzovali horní částí severní stěny). Na vrcholu vztyčili místo vlajky Crozovu modrou košili na žerdi ze dvou svázaných holí. Při sestupu potkalo Whymperovo družstvo neštěstí. Nezkušený Hadow se smekl a strhl s sebou i ostatní. Lano spojující Douglase a Taugwaldera-otce se přetrhlo a Whymper s oběma Taugwaldery se zachránil. Ostatní se zřítily do severní stěny a zahynuli.

Mezitím Carrel postupoval Lvím hřebenem téměř expedičním stylem. 12. července postavil první stan na Col du Lion a druhý na Pic Tyndall. Potom sestoupil do prvního tábora, který mezitím nosiči zásobili vínem a pečeným masem. 13. července se z pověřivosti o vrchol nepokoušeli, pouze odpoledne vyšli do druhého tábora. Ráno 14. července vyrazili k vrcholu, chyběla jim jedna hodina a byli by na vrcholu první. Když na ně začali Whymper a spol. halekat, zklamaně se otočili a sestoupili. Mezitím v Breuilu dalekohledem zpozorovali postavy na vrcholu a spustili bujaré oslavy italského prvovýstupu. Ihned také poslali do Aosty posla, který cestou v každé vesnici oznamoval tuto novinu. Později v Breuilu přítomný zástupce Italského Alpického spolku při pozorování vrcholu napočítal sice sedm osob, ale vysvětlil si to tak, že díky své opilosti vidí Carrelovo čtyřčlenné družstvo dvojmo. Z omylu vyvedl Breuilské až sám Carrel, který dorazil ráno sám, protože jeho kolegové se báli ve vesnici ukázat. Aby ostudu alespoň částečně napravili, vystoupili 17. července na vrchol Lvím hřebenem Carrel a B. Bich a vztyčili zde italskou vlajku.

Matterhorn má do současné doby na kontě přes 500 mrtvých, kteří se pokoušeli vystoupit na jeho vrchol. Dodnes patří k nejobtížněji přístupným vrcholům.

Matterhorn nepřijímá

Matterhorn (Tillis/Pavel Brumer)

*...vyšli ráno z Bernu, provázel je zvon,
zkusit svoje štěstí, zdolat Matterhorn.
Muži jako skála, jenž vyzývá on,
pevně rozhodnutí zdolat Matterhorn...
Matterhorn
Hora co ční k nebesům, to je Matterhorn...*

(Dazul) Tuhle tu starou písničku od skupiny Fešáci jsem slyšel prvně, když mi bylo asi 13 roků, u svého kamaráda Jiřího Dicka Homolky. Moc se mi líbila a já tehdy jenom tušil, co to ten Matterhorn vlastně je. Kde se tahle hora nachází mi musel říct Jura (byl vždycky chytřejší než já). Víím, že jsem tehdy chtěl být jako ti chlapi, kteří byli jako skála a škrábali se na ten šílený kopec. Ani by mě nenapadlo, že skoro o dvacet let později budu mít možnost to zkusit. Švýcarsko bylo pro mne tehdy asi stejně vzdálené a nedostupné jako třeba Aljaška. A tak, když Hadžim přišel s tím šíleným nápadem „zimního Matterhornu“, neváhal jsem. Hadžim se ke svému nápadu už moc nehlásí, ale bylo to na jeho popud, abychom vyrazili někam „nahoru“. A tak jsme tedy vyrazili - ve třech. Několik týdnů před cestou Hadži pravidelně volal z Itálie, kde byl na montáži, aby si ověřil, že všechno platí a nikdo necuknul. Necuknul - ogaři z Kateřinic sů tvrdí (nebo natvrdlí?). Konečné složení výpravy: Míša (hlavní řidič, mechanik), Hadži (pomocný řidič, navigátor, tlumočnick a děvče pro všechno) a Dazul (spáč). Byla to taková spojená expedice 2. chlapeckého ze Vsetína a 6. koedukovaného z Kateřinic. V rámci zachování objektivitv nutno dodat, že Kateřinice měly 2/3 převahu.

16.dubna 1998 navečer vyrážíme Míšovým vozem „Renault 11“. Při startu se všichni tiše modlíme, aby „renaultek“ vydržel. Někdo modlitbu asi trochu ošidil, protože kolem páté hodiny ranní na německé dálnici, pár desítek kilometrů od švýcarské hranice to v převodovce zarachotilo a najednou jsme stáli. Oba expediční řidiči zkoušeli různá zaklínadla, kopance a roztodivné masáže pod otevřenou kapotou, ale až několik deci oleje dolité do

korun do toho, že pojede minimálně 16 hodin tam a pak 16 hodin zpátky, potáhne na zádech několik dní třicetikilový bágel a jako magor se bude nejištěný škrábat do čtyřapůltisíce metrů a bude doufat, že bude hezky, aby se na vrcholku v mínus desíti stupních mohl kolem sebe rozhlédnout. Na tohle žádné patáčky neexistují. A tak jsem už týden před odjezdem začal na hromadu chystat spacák, karimatku, žďárák, mačky, boty, ponožky, zimní bundu, ešus, GPS, pončo, vojenské balíčky potravin MRE, náhradní zdroje pro čelovku, foťák a mobil, lékárníčku, sedák, karabiny, feratový set, malý bágel pro finální výstup, bivakovací spacák, hůlky, padesátimetrové lano, Připadal jsem si, jako bych vyrážel na takovou akci prvně - nechápal, jak se mi to všechno má vlézt do mého 60 litrového batohu. Nervozita stoupala.

Hlavně, aby někdo neodpadl. Třeba já. Záda pořád bolela, ale cvičil jsem (respektive rehabilitoval) poctivě všechny čtyři doporučené cviky. Ale především – nevysiloval jsem tělo zbytečným tréninkem. Sklapovačky i kliky mi u doktora stejně zakázali a běh nedoporučili.

Byl jsem zvědavý, zda dokážu bágel sám nahodit na záda. Nechal jsem ten moment překvapení až na pondělní ráno ve Švýcarsku.

Den před mým odjezdem na Matterhorn se vrátili ze své akce Zdendáš a Pája. Měli jsme se minout, ale v sobotu časně ráno dorazili - ze své první zahraniční expedice. Roveři z kateřinické ŠESTKY byli v Rumunsku přecházet Fagaraš. Nejsem si jistý, že našim dětem dokážeme po osmnácti a jednadvaceti letech něco nového říct. Teď ale jsem přesvědčený, že na téhle akci poznávali sami to, co je rodiči nesdělitelné. Zdá se mi, že oba přijeli velmi spokojení a jejich zážitky v nich budou dlouho doznívat. Nejdůležitější je stejně to, co zůstává uvnitř.

Momentka z pod Matterhornu

(Murzílek) Venku se smráká a já jsem zase několik x kilometrů od domova a zrovna jsem dovolal s kamarádem, který je na Taiwanu v pohoří Yangming a domlouval jsem se s ním na další akci, jak se vrátí, kterou plánujeme. Pak, že mám tak vysoký účet za telefon:-D.

Psát, co člověk prožívá s kamarády na horách, na vodě, pod vodou i pod zemí... na akcích, na kterých musíte být závislí jeden na druhého. Musí mu věřit a on věří vám. Nelze popsat den po dni, aspoň ne u mě, ale zážitky, momentky...

vám vždy zůstanou hluboko vryty.

Proto i když se zpoždím, ale přece, jednu napíši, jelikož jsem to slíbil. Jedna momentka z nich...

Sněží a sněží, vítr třepe se stanem... ještě, že ho máme, projede mě hlavou a pomalu usínám a přemýšlím o zítřku nad výstupem. Dnešní den se mi promítá jak film v hlavě. Dokonce se potím, jak jsme lezli poslední úsek a já potom sundal batoh a hltal plnými doušky scenerii, která se mě po výstupu naskytla. Ta dřina, námaha, ta stála za to. To člověk pochopí až tam na vrcholu. Je mě teplo ne jenom na těle, ale i na duši. Co víc si člověk může přát v této chvíli...

Pohled mi sjede dozadu, kde už jdou mí dva kamarádi. Jo...pár dobrých kamarádů, na které se můžu vždy a všude spolehnout, na přátelství, společné chvíle. Jak dlouho už vlastně se my tři známe? Myšlenka se mihne a lehký úsměv cítím. „Jo, už dlouho“ pronesu skrz rty potichu. „Co jsi říkal?“ ozve se vedle mě. To Dazul už stojí vedle mě a Kéma je za chvíli vedle nás. Dívám se na ně, jak hltají to samé, co já před minutou. Jsem rád, že je mám i teď vedle sebe i po tolika letech a tady.

Najednou toho tepla je čím dál víc a já jako bych se dusil horkem a docházel mně kyslík. Ježíši co je? Otevírám oči, zjišťuji, že Kemílek je nalepený na mě, ale až moc nalepený, proto je mě takové vedro. Chci se otočit a nejde to. Jak to? To zas Dazul je z druhé strany. Chlapi, kdyby nás někdo viděl :-D Odsunuji ho zadkem, snažím se, ale nejde to moc. Volím jinou variantu, tlačím se nahoru, ale najednou je něco špatně.

Ne, není. To jenom stan pod tíhou sněhu padl na nás a kluci spí jak mimina. Chytá mě zděšení, že nás zavalila lavina...budím kluky a snažím se dostat ven. Ti dva peciválové, jako by se nechumelilo, leží dál. Dávám se na všechny

převodovky učinilo jakýsi zázrak a autíčko se rozjelo. Nadále byly naše prosby, aby se už nic neporouchalo, vyslyšeny a další závady se až do konce cesty neobjevily. V pozdní odpoledne zahajujeme z horského švýcarského městečka Zermatt výstup na Matterhorn (4475 m n.m.). Matterhorn je hraniční hora se dvěma stejně vysokými vrcholky, vzdálenými od sebe asi 70 m - jeden leží na švýcarské straně a druhý je už v Itálii. Pasová kontrola nahoře není, celní formality se nekonají. Do cca 2500 m se dostáváme za nekřesťanské peníze 3 lanovkami. Tady u poslední stanice je už docela kosa (kolem -10 st.C) a zářivě jiskřivý sníh. Za chvíli bude zapadat slunko a tak nás čeká fantastický pohled na zlatavé vrcholky alpských velikánů. Jenom „Matty“ (jak jsme důvěrně překřtili Matterhorn) je celý schovaný v hustém mraku. Ptáme se na zítřejší počasí. Jeden z vlekařů říká, že zítra bude hezký a pozítří ještě líp, druhý tvrdí přesný opak. Myslíme si svoje, nic nedbáme a vyrážíme na hřeben, který nás má dovést k samotnému úpatí Mattyho. Nasazujeme skialpinistické lyže (mají speciální vázaní umožňující chůzi na těchto lyžích) abychom se nepropadali do sněhu. Za chvíli jsme ve svahu a s lyžema to dál nejde, proto nastává výstup ve sněhových závějích. Místy se propadáme po prsa a to není žádná sranda. Vtipkování je omezeno na minimum, ale ne zcela. Snažím se něco točit - je to pakárna neustále vytahovat a rozbalovat videokameru. První baterie, která za normálních podmínek vydrží točit přes 2 hodiny, se mi při této teplotě totálně vyčerpala za 5 minut. Rezervní baterku proto po každém záběru schovávám pod košili, přímo na tělo, aby byla v teple. Sundat rukavice a holou rukou provádět potřebnou manipulaci znamená, že další čtvrt hodiny musím zahřívát prstíky, které páli od mrazu.

Je skoro devět večer a my jsme téměř na hřebenu navazující na východní stěnu Maternornu. Tahle výstupová cesta by měla být obtížnost 2-3, tedy za normálních podmínek absolutní pohodovka. Jenomže my bohužel úplně normální podmínky nemáme. Fixy (rozuměj pevně ukotvená pomocná lana), které zde mají být natažené, jenom tušíme v dvoumetrových návějích. Obloha zešeřela a s

čtyři a mastím ze stanu. Ti dva využijí prostoru, co jsem po sobě zanechal a chrní. Jen co vystrčím hlavu ven, do obličeje mě bičuje vítr se sněhovými vločkami, ostrými jak jehly a stan je napůl spadlý. Pod tíhou sněhu. Dívám se kolem a vedle kluci z druhého stanu řeší ten samý problém. Pohledem zjišťujeme a hlasem se ujišťujeme, že je vše ok.

Budím kluky trochu hrubším způsobem a tahám mezitím kotvící provázky na stanu. Dazul jde zkontrolovat věci, které jsme nechali mimo stan a já s Kémou jistíme naše dočasné obydlí. Každý z nás ví co a jak má udělat, aniž bychom si něco říkali. Po chvíli je vše v pořádku a my se suneme zpět do spacáku. Ještě ležíme, posloucháme vítr, který je venku a doufáme, že zítra nám to vyjde. Hlavou mě proběhne ten sen, ještě že jsem ho měl. Kdo ví, jak bychom se probudili :-D

25.8.2013 - cesta do Švýcarska

(Dazul) Rád plánuju s časovou rezervou, pro případ nenadálých komplikací, které obvykle nedokážu namyslet, ale ony přesto zpravidla nastanou. Je to zvyk z dětství, který jsem získal čtením, tehdy nepopulárních knih. Díky nim se mi ale dostaly pod kůži leckteré návyky a pravidla, kterých jsem se doposud nedokázal zbavit. Například „přesnost je vlastnost králů a skautů“ nebo „skaute, pomoz si sám“.

Díky poznámkám a zápiskům, které si se střídavou úspěšností pokouším psát, jsem dohledal, že v roce 1998 nám cesta z Kateřinic k Matterhornu trvala asi 16 hodin jízdy autem. Pokud nenastanou nepředvídatelné problémy, měli bychom to i s přestávkami zvládat v podobném čase. Stanovil jsem tedy odjezd ze Vsetína na 14:00. A přizpůsobil jsem tomu veškeré své počínání a plánování. Návštěvu babičky, práci na stavbě, předávání Dětského bezbariérového centra Březiny + pochopitelnou rezervu.

Ráno na mobilu čtu SMS od Murzílka „Ahoj v 15 hod u Kemílka. Budeme tam oba.“ Odpovídám mu „Ale včera jsme se domlouvali na 14:00, ne?“ - s nadějí, že se pojedje dle mého plánu. Přichází mi jednoslovná odpověď „Kemílek“. Chápu, rozumím, respektuji, ale nadšen tím rozhodně nejsem. Mohl jsem si ušetřit spoustu problémů při přeorganizování slíbených věcí – za hodinu se toho dá stihnout fakt hodně. Slovy Vlasty Redla Kabeláče „To nám to dneska začíná hezky ...“

V 15:00 u Kemílka na Vsetíně nakládáme do vozu Ford Galaxy, který jsem si zapůjčil v práci od našeho obchodníka. Je to prostorná kára, která už absolvovala oldskautskou expedici o prázdninách 2008 do pohoří Rodna a Maramureš v Rumunsku. Trochu se modlím, aby na těchhle plánovaných 2400 km nezklamala.

Úložný prostor v Galaxy je velmi komfortní a tak je vše uloženo přehledně a spořádaně. V jednu chvíli i se Štěpánem a Jůlinkou. 15:04 se loučíme s Jerry i dětma a vyjíždíme směr západní hranice ČR. „Na Plzeň Vávro, na Plzeň!“ Jakožto řidič z donucení řídím první. Je světlo a jsem odpočínutý. Ale odhaduji se na 2-3 hodiny, než se nechám vystřídat. V mp3 přehrávači mám nachystanou zásobu písniček i mluveného slova. Běžně tak využívám čas trávený cestou do práce a zpět - což je každý den hodina, a za týden rovných 5 hodin. Za tu dobu si naposlouchám klidně jednu audioknihu, kterou bych si v tištěné formě možná ani nepřečetl. Když se Irča učila na maturitu, pouštěla si tak povinnou četbu. A tak jsem (ač jsem maturoval před více než čtvrt stoletím) prvně „četl“ klasiky, které jsem před zkouškou z dospělosti opisoval z dávno opsaných čtenářských deníků. Třeba takový „Výlet pana Broučka do Měsíce“ jsem nikdy nepřečetl, ale při společných cestách do práce jsem jej skoro celý naposlouchal. Ale moc mne nenadchl. Jsem holt primitiv odkojený pokleslou chlapeckou literaturou. Pouštím klukům alespoň sérii motivačních písní pro tuto akci – Matternhorn, Kóta 7000, Pán hor, Čtrnáct trůnů, ... vesměs Fešáci, Žalman a Roháči.

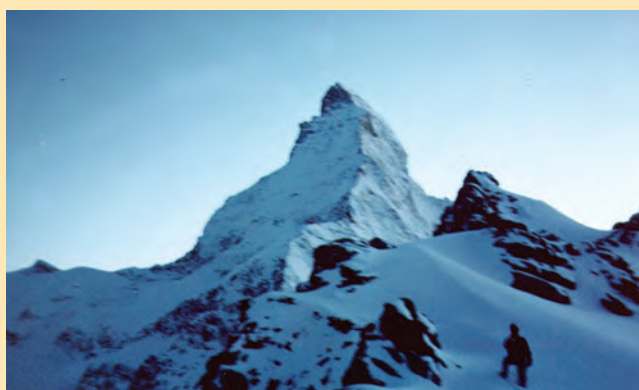
Střídat se nechávám až po více než šesti hodinách řízení. To je na mne, řidiče z donucení, úctyhodný výkon. Jsem na sebe pyšný. Ostatně - nikdo mne za tento výkon nepochválí tak dobře jako já sám :-)

26.8.2013 - aklimatizace a první zkouška nástupu

(Dazul) Po dlouhé době jedu vlakem. Do Zermattu se z Täschu ani jinak dostat nemůžeme, protože tady si odhlasovali, že auta se spalovacím motorem do vyhlášeného zimního střediska nesmí. Ale vlak tady těch cca 15 km jezdí 3x do hodiny tam i zpět, takže to tu mají vyřešeno docela sympaticky.

Cestou po Zermattu si ale musíme dávat bacha na tiché zabíjčky, jak jsme záhy začali přezdívat zdejším elektromobilům.

Původně jsem měl svůj bágel nabalený na rovných 20 kg. Tuhle zátěž by moje podobané záda měly asi zvládnout. Jenomže při vykládání společné výzbroje v parkovacím baráku v Täschu na mne zbylo 50 metrové lano a ešus s plynovou kartuší. Taky jsem si dobalil jakési

první matnou hvězdou na obloze jsme svědky fantastického divadla. Mlha zahalující vrchol hory se pomalu rozplývá a Matty se cudně odhaluje. Stojíme a do poslední kapičky vychutnáváme tuhle chvíli. Mám pocit, že jsem tady jel právě kvůli tomuhle okamžiku. Tahle hora je najednou strašně malá. Mám pocit, že bych si tam mohl odskočit ještě před tím než zabivakujeme. Málem zapomínám udělat záběr (v té chvíli pochopitelně nevím, že je to první a poslední záběr vrcholku na téhle expedici). V závětrí skaliska helmami, které používají jako bagrové lžice, odhazuje Hadžim s Mišou sníh. Dělají bariéru proti větru a vydupávají místo, kde budeme spát. Stan s sebou netáhneme, všichni máme dobré spacáky a od sněhu nás bude chránit celta, kterou se přikryjeme. Já se zatím pokouším zapálit vařič, abychom uvařili horký čaj (všechna voda v láhvích a dokonce i v termosce zmrzla). Daří se to s velkými obtížemi. Vítr se dostává všude a neustále zhasíná sirku i plamen zapalovače. Jsme rádi, že se nám podařil uvařit aspoň jeden ešus čaje. Je ovocný, a ten já rád. Ale i kdyby byl třeba z plev, nikdo z nás by jím v tuto chvíli nepohrdl.

Ráno jsem vzhůru až po sedmé. Včerejší zabíračka, převýšení a nulová aklimatizace dělají svoje. Vystřikuju nosánek ze spacáku a okamžitě ho dávám zpátky. Venku se čertížení. Na spacáku máme nafoukaných pár centimetrů sněhu a celta, kterou jsme byli částečně přikrytí, se přeměnila na plech. Ve spacáku mi je dobře. Všichni jsme do pytlů zalezli ve všem, co jsme na sebe mohli obléct. I vnitřní díl skeletových bot musel být uvnitř. Zima nebyla nikomu. Asi máme dobrou přípravu. Počasí je opravdu mizerné. Vítr se místy mění v docela solidní horskou vánici. Naštěstí je vidět aspoň na 50 metrů a tak

gyzdy a výživné tyčinky, které pro nás zajistil Murzílek. Bágl nemám kde převážít, ale tipuju, že cosi přes 27 kg má. Samozřejmě, že jsem nesl i těžší - na Pamiru mi zpočátku vážil 50 kg - ale to mi bylo o 22 let míň a terén nebyl tak náročný jako dnes. Jsem napnutý jako struna G a čekám, jak dlouho to moje záda vydrží. Před týdnem jsem musel na injekce a pak do sebe ládoval antibiotika a po celou dobu domácí rehabilitace necvičil zakázané sklapovačky ani neběhal. Odolal jsem i tomu, abych si nahodil na záda nabalený bágl. Nechal jsem to v ruce Božích - buďto to zvládnou a nebo budu na kluky čekat někde dole a vařit jim čaj. Zatím to záda nějak zvládají. Ne, že bych je necítil, ale pořádná bolest vypadá jinak. A na menší bolest si lze zvyknout.

Výstup na hřeben Hörnli je náročný. I když jsme si dnes naplánovali do základního tábora pod Hörnlihütte jen asi 600 výškových metrů, není to žádná slast. Některé náročnější úseky jsou pro turisty dokonce zajištěny fixačními lany. K tomu ta povinná zátěž s výstrojí a jídlem. Hlavně vodou. Taháme s sebou každý 3-5 litrů. Nahoře nic neteče. Jediná možnost je sníh z ledovce či čerstvě napadlé návěje. Ale spoléhat na to nemůžeme.

Mijím převis, kde jsme v roce 1998 s Hadžimem a Michalem spali. Nostalgicky vzpomínám a snažím se vybavit detaily tehdejší mrazivé noci. Proti větru nás chránila sněhová hráz. Kousek odtud jsem fotil zimní Matterhorn s malou černou siluetou Hadžiho, který v ruce svírá ledovcové kladivo vlastní výroby. Na tu fotku se doma dívám každý den, mám ji pověšenou nad schody do ložnice. Dnešní, pozdně srpnových den, tu ale není po sněhu ani památky. Obávám se, že o 400 metrů výš už na nějaký sníh narazíme. Zatím je Matterhorn stále v mlze. Nedělám si velkou naději, že dnes uvidíme alespoň kousek vrcholku. Šlapu pomalu, ale pořád stejně. A broukám si „Vrcholek je v mlze, těžko vidět cíl, pokouší se znovu, kdo má více sil. Kolik jich tak stálo - buď já nebo on, v očích rozhodnutí zdolat Matterhorn...“

Za to, že tu takhle šlapu, vlastně může tahle písnička. Mel Tillis, kterému je přes 81 let, se musí se zadostiučiněním usmívat, jestliže tuší, co jeho písnička způsobila.

Matterhorn. Co to slovo, sakra, vlastně znamená? Horn je anglicky roh či paroh. V němčině to je asi totéž. A Matter prý znamená v němčině něco jako matný. Že by tedy něco jako matný, slabě viditelný roh či paroh? No, něco by na tom být mohlo. Tvar hory tomu určitě odpovídá. Až se trochu roztáhnou mraky, doufám, že jej uvidím alespoň „matně“ :-).

Na Hörnlihütte to je tedy do pořádného kopce. Aby ne. Tohle místo je ve výšce cca 3200 m.n.m. Tady se dá dostat jen mnoha hodinovou pomalou chůzí a nebo vrtulníkem.

Tehdy v dubnu jsme se tu doslova prodírali po pás sněhem v brutální vánici. To co dnes jdeme hodinu, jsme překonávali celý den. Sněžnou jeskyni pro úkryt před větrem jsme si vyhrabali někde tady u té skály. Když si ten flek prohlížím, nejsem úplně v klidu, protože náš brloh měl v průměru 2 metry, ale chodníček je na šířku ani ne poloviční. To znamená, že jsme dlabali ve sněhu, který přečnival do tohoto skalního srázu. Kdyby sníh zmizel, zřítíli bychom se dolů a tyhle řádky bych dnes nepsal. Naštěstí toho sněhu bylo takové obrovské množství, že i těch několik metrů mimo skalní stezku bylo hutně zaplněno a patrně nehrozilo bezprostřední nebezpečí, že se to urve, propadne, ujede či povolí.

A to jsem si tehdy myslel, že nebezpečí nám hrozí jen pár metrů odsud - na druhé straně hřebene, kde je skalní sráz hluboký aspoň 150 metrů. Někdy může nevědomost docela dobře chránit. Kdybychom věděli jak terén vypadá bez sněhu, určitě bychom se v naší sněhové díře tak bezstarostně nerozvalovali, nevařili a nepodupávali zimou.

Murzílek má z nás bezkonkurenčně nejlepší fyzickou. Drží se pořád v čele a občas nás popohání. Jakožto nejstarší účastník expedice znám svoje limity a nepotřebuji si nic dokazovat. Soutěžit s Murzílkiem taky nemusím. A určitě ne v téhle disciplíně, kde by mne uhнал. Já jen vím, že „běžci dlouhých tratí ví, že platí pořadí v cíli jen“. A konec téhle expedice je ještě dost daleko před námi. Platí zásada se držet v takové kondici, abych ještě pořád měl rezervu na poponesení kamaráda.

vyrážíme po hřebenu vzhůru. Zdá se nám, že dnešní cíl je uměřený počasí. Rádi bychom dosáhli bivakovacího místa zvaného Solvay, které je asi 400 m pod vrcholem. V létě, za dobrého počasí se to prý dá zvládnout nahoru i dolů během jednoho dne.

Jenže teď léto není. Taková malá horská fujavice nás nutí přivírat oči a řasy nám v mžiku přimrzají k sobě. To se mi stalo teprve podruhé v životě. Rukavice jsou tak ztvrdlé mrazem, že mám strach, abych je nezlomil. Ztrácím pojem o čase. K radosti mi nepřidává ani to, že potřebuju často odpočívat – že by to bylo tou nadmořskou výškou a nebo mizernou kondičkou? Asi to bude od každého něco a od té kondičky ještě trochu navíc. Snažím se točit, alespoň tu fujavici. Aslepoň jeden záběr. Mám smůlu – kamera mi zamrzla. Na ovládacím panelu je vrstvička ledu. Nechápu jak se sníh mohl dostat až sem. Třeba je to stejné jako s pouštním pískem. Může mě těšit, že stejně je na tom i Hadžiho uzávěrka na jeho Praktice. Takže nejdramatičtější úsek celé výpravy zůstane nezdokumentován. Tohle nám nikdo neuvěří, takové náhody jsou akorát ve filmech a špatných knížkách. A na naší expedici. Fujavice se mění v malou sněžnou bouři. Nedovedu si představit, jak bych ten úsek, který právě lezeme, překonával v létě. Pád do sněhu je přece jenom příjemnější než na ostrá skaliska. Míša, který prošlapává cestu, našel zbytky zavátého fixážního lana u skalní stěny. Shazujeme bágly a rozhodujeme se tady zůstat, dokud to nepřejde. V tomhle se nedá pokračovat. Ač jsme velmi příjemně unaveni čerstvým alpským vzduchem, zvládáme vydupat kolem sebe v dvoumetrové návěži místo, abychom byli chráněni proti větru a pichlavým jehličkám sněhu. Snad se nám podaří uvařit horký čaj. Nepodaří.

Jsme tu. Konečně vidím na vlastní oči sošku černé madony v téměř kolmé nástupní stěně na Matternhorn. Odsud to je k vrcholu 1200 výškových metrů. Chata Hörnlihütte je pár desítek výškových metrů pod námi. Je to výchozí místo pro výstup k vrcholu – pro zhyčkanější a movitější turisty. Pro nás to ale bude jen záchranný bod, protože ji nehodláme využívat. Ale to, že tam minimálně 5x denně přistává na malém vysunutém heliportu vrtulník, registrujeme moc dobře a i když o tom nemluvíme, víme, že v případě problémů

Tady na hřebeni nemůžeme spát. Ne že by to nebylo technicky možné, ale netřeba pokoušet osud. Za ta léta vandru, výprav a expedic, už má každý z nás své zkušenosti, takže je nám jasné, že musíme z pod stěny sestoupit asi padesát výškových metrů. Jsou tam vidět plošiny pro stany, obehnané kamennými hromadami, připomínajícími pokus o postavení ochranné zdi před sesunutím do třístametrového ledovcového údolí. Pořád je zamračeno a mlžno, takže nejsem schopný přesně spočítat kolik těch fleků pro stany je. Kvalifikovaně odhaduju 15-20.

Je to malý div, že v tomhle svahu se chtělo někomu šíleně pracně vyskládat z kamenů rovinku tak akorát na postavení jednoho stanu. A o kus dál další. Ale za těch 150 let co už Matternhorn neplatí za horu, kterou nelze slézt, se našlo dost nadšenců, kteří tady dlouhým čekáním na vhodné počasí pro výstup, krátili čas - třeba právě sisifovským budováním dalšího místa pro stan.

Nevzpomínám si, že bych někdy stavěl stan v takovém terénu - samá skála a kamení, brutální sklon, nehostinnost na první pohled. Jestli tady pár dní ztvrdneme, bude to trochu nuda, i když jsem proti ní od vojny imunní.

Jen výběr aktivit bude ochuzený o atraktivní průzkum okolí. Tady budu v průzkumu, co do plochy, výrazně omezený. Nahoru do stěny sám raději nepolezu, sestup dolů je možný prakticky jen stezkou, kterou jsme se sem po hřebenu vyploužili a směrem dolů pod stanem začíná po cca 40 metrech asi 300 metrový sráz. Ten není normálně ložitelný, vzhledem k padajícím šutrům. Když vystoupám na hřeben ke stěně, můžu na druhou stranu hřebene zhruba 50 metrů, než začne sešup i tam. Takže z tohoto otevřeného prostoru, je cesta ven pouze směrem na vrchol a nebo zpět po hřebenu. Pořádnou bouřku s blesky bych tady zažít nechtěl. Myslím si, že blesk by si vůbec nevybíral a napálil

by to přímo do našeho stanu. Jasná volba. Máme jeden stan. Nese jej Murzílek. Stan byl prý ve slevě, ale je prý fakt dobrý. Sice je jen pro dvě osoby, ale my se tam určitě vlezeme všichni tři - když necháme bágly venku. Vzhledem k tomu, že jsem se ve svých letech na vlastní stan ještě pořád nezmožil, slušivého zeleného Murzílkova krasavce nekomentuju.

Ostatně - stan vypadá docela hezky a když nebude pršet, proti větru i sněhu nás určitě ochrání. V nejhorším si navíc zalezu i do ždáráku.

Po rozložení všech tří karimatek to vypadá, že se do stanu opravdu vlezeme všichni. Vzhledem k tomu, že se karimatky překrývají asi 10 centimetry, budeme se ve spacáku muset přetáčet na povel. Dáváme si půlhoďky na odpočinek v leže, zalezení ve stanu. Aklimatizace v poloze ležícího střelce patří k těm nejpříjemnějším aktivitám výstupu.

Murzílek zabírá místo uprostřed, protože leze do stanu poslední a zbylo na něj. Ležím, stejně jako ostatní, oblečený - jen boty jsem sundal.

Vyrážíme nalahko - bez helmy, lana, sedáků i maček. V rámci druhé fáze aklimatizace si vyzkoušíme za světla nástup do stěny u Černé Madonny.

Zkusíme se dostat tak daleko, jak nám to čas dovolí. Máme asi hodinku až dvě na výstup a pak to musíme obrátit zpět, abychom do tmy sestoupili zpět k Madonně.

Teď stojíme na sněhovém platu pod stěnou, obhlížíme co nás čeká a nikomu se nechce lézt jako první. Fixační lano má v průměru skoro pět centimetrů.

Karabiny v tuto chvíli u sebe sice nemáme, ale tušíme, že je na takový průměr asi nenacvakneme. Jak tu zítra ráno ve 4:00 za tmy polezeme, jistit se ale budeme. I když to patrně nebude nic předpisového - lano feratového úvazku obtočíme kolem fixu a karabinu zajistíme zpátky za feratový úvazek. Nebude to klouzat tak hezky jako karabina, ale jistota je jistota.

K nástupu do stěny se pořád nikdo nemá, tak jdu já. Ostatně, tahle akce byl můj nápad a tak musím jít příkladem.

Fixační lano je mokré, ale v rukavicích mi to tak moc nevadí. Zatím. Tuším, že během čtvrt hodinky budou rukavice mokré a pak už to budu vnímat - patrně jen jako malý problém. Zdolání prvních padesáti výškových metrů je

Takhle ne. Sedíme na báglech a ládujeme do sebe čokoládu na vaření. Čokolády je dost. Táhneme jí s sebou skoro dvě kila. A větřík pořád vane. Místy až trochu moc. Je mi dlouhá chvíle. A navíc, pokud se nezačneme pořádně hýbat, bude nám pěkná kosa. Chceme-li to tady přečkat, musíme se zabezpečit jinak. Vyhrabeme si jeskyň. Tam nebude foukat a můžeme tam v klidu i přenocovat. A tak opět uvádíme v činnost helmy na kyprý sníh a cepíny na ten hodně zledovatělý. Na čele ražby jeskyně se prostřídáváme. Vchod příkrýváme alobalovou karimatkou. Ve sněhové jeskyni je nádherně. Nefučí tu a můžeme tady v pohodě vařit čaj. Pro sníh nemusíme ven, stačí hrábnout do stěny. Za chvíli je tady mlžno a skoro trenýrková teplota. Zkouším kameru - hurá, rozmrzá. Ale točit stejně nejde, protože se mi zamlžuje objektiv. Já se asi picnu. Nakonec budu mít z celé expedice akorát záběry z cesty autem. Venku to neutichá. A vypadá to, že ani pár dnů neutichne. Kolik to máme k vrcholu? Sedmset nebo tisíc metrů? Přece to tady neobrátime? Určitě se to utiší, a pokud bude vidět aspoň na sto metrů, je to lezitelné. Fixy nás povedou. Jenomže ty jsou pod sněhem a co sněhové jazyky na hřebenu? Ve východní stěně sice moc kameny nepadají, ale přesto do ní na pár místech musíme slézt. Co když se to urve? Ani pes po nás neštěkne. Ale s tím jsme přece počítali, nebo ne? S čím? Že tady kvůli blbosti zůstaneme? To teda ne. Za to ten vrcholek nestojí. Asi jo. Teda určitě ano. Za to ten vrcholek nestojí. Dokud je nějaké zítra, znamená to mít další šanci třeba v létě. Ale, kdybychom přece jenom ještě den počkali, třeba,....

docela náročné. Možná ani tak ne fyzicky, jako psychicky. Tedy alespoň pro mne. Ale jak tak pozoruju své parťáky pod sebou, tipuju, že to vnímají dost podobně.

Upřímně - nejsem si v téhle chvíli 100% jistý, zda těch zbývajících 1150 výškových metrů skutečně vylezeme. A taky zda na to vůbec máme. Takovouto pochybnost jsem zažil naposledy na Pamiru - a pak si ji náležitě vychutnal během noci, sám v ledovcové stěně.

Začínám tušit, že tohle bude opravdu náročné. Každou chvíli mi hlavou běží „tři nahoru, tři dolů“. Opatrně, opatrně, v klidu, v klidu. Dolů se dívám až když to je nezbytné. Z výšek mám strach jako každý normální člověk. Překonávám jej třeba tím, že jsem si udělal pilotní průkaz a občas létám na paraglide. Učím se při tom věřit – třeba těm milimetrovým kevralovým šňůrám, na kterých je můj život závislý, když letím půl kiláku nad zemí. Dolů se při tom dívat musím a hlubinu pod sebou vnímám. Je to směsice pokory, strachu, adrenalinu i opojné radosti. Trochu podobné je to i teď. Ale pohledem na volný prostor pod sebou se nyní moc neopájím. Navíc mám pocit, že na mne jde občas malá motolice. Asi to má na svědomí ta nadmořská výška a hlava, která se ještě neaklimatizovala.

Na první plošině čekám na Murzu a Kemču. Vzájemné pocity nemáme potřebu nadměrně ventilovat. Cítíme to hodně podobně. Respekt před horou Matterhorn stoupl na nejvyšší míru.

Traverzujeme po levé straně hřebenu. Že se tu cesta hledá špatně, všichni víme a navzájem se ubezpečujeme každých 10 metrů o tom, že postupujeme určitě správně. Občas nás v tom utvrzují malé kamenné mohylky. Kemílek hlásí aktuální výšku podle hodinek, které kalibroval na Hörnlihütte. Jestliže mu to ukazuje dobře, vylezli jsme od nástupu 200 výškových metrů. Za hodinu. K Solvayhütte je to ještě 500 metrů převýšení a k samotnému vrcholu rovný kilák. Jsme v jakémsi kuloáru a dál to je bez jištění poukázka na funebrácký vůz. Navíc začíná drobně sněžit. Chvilku se dohadujeme kudy by se to mělo zítra lézt, ale 100% jistý si není nikdo z nás. Obracím se zpět s tím, že rozhodnutí „kudy“ uděláme až zítra.

Čekal jsem, že tu po nesčetných výpravách zůstanou nějaké skoby a borháky pro jištění, ale ať skenuju skálu zleva doprava nebo obráceně, nevidím ani kousíček kovu v šutru. Tohle je fakt hora pro magory. Ani cestou zpět nemůžu narazit na nic, kde by šlo zacvaknout karabinu. Ani skobičku. Přemýšlím, jestli to, co mne táhne na vrchol je odvaha, pýcha, potřeba si dokázat že „na to mám“ nebo opravdová posedlost a touha. Možná od každého něco, ale ta touha je určitě dominantní. Přece bych kvůli něčemu menšímu neriskoval to, že se třeba nevrátím. Ne že by to tady bylo zas tak dramatické, jak to může při čtení mého vyprávění možná působit, ale procházka to rozhodně

není. Ale i při obyčejné procházce si můžu třeba zlomit nohu či zakopnout a poranit si hlavu. Je to s podivem, ale i cestou zpět, se na několika místech dohadujeme, kudy přesně jsme to lezli nahoru. Dal bych krk na to, že jsme šli jinudy než tvrdí Murzílek, ale protože se nejedná o nic zásadního či výrazně nebezpečnějšího, nevysiluju se zbytečnou při. Energii raději vynakládám na kontrolu každého kroku a hlavně každého chytu.

Už při výstupu mi zůstal jeden chyt v ruce. Že se ten kamenný výstupek viklá jsem zjistil zrovna ve chvíli, kdy se uvolnil. Bylo to rychlé a překvapivé. U takovéto monumentální hory jsem to prostě nečekal. Zaskočilo mne to. Ale jsem miláček Boží a štěstí v tu chvíli stálo, jako obvykle, při mně. Neztratil jsem rovnováhu a okamžitě se přechytl kousek výš. Děkoval jsem za takové varování a praktické připomenutí nebezpečí. Teď je každý můj úchop za šutr trochu rozváznější. Než se skále svěřím, v rychlosti jí nepatrně zalomcuju. Asi třikrát registruju, že je chyt nestabilní a rychle přehmatávám dál. Jako mantru si neustále opakuju - bacha, dávej si majzla, pozor, buď ve střehu, nepodceňuj to, Ve spacáku jsme všichni brzo. Zdaleka není ani osm hodin a my se snažíme usnout. Dneska to byl hodně náročný den. Pomínu-li krátké úseky spánku při střídání v řízení, nespali jsme od včerejška. K tomu výstup s bágly sem do základního tábora a těch 200 metrů nástupu na Matterhorn. Docela záhul. Teď nás čeká necelých osm hodin spánku, protože ve čtyři ráno musíme vyrazit.

Malé bágly s vodou, jídlem, mačkami, sedáky, helmami, úvazky a karabinami máme připravené venku - přikryté Murzílkovým pončem. Ráno nebude moc času abychom se

Takže náš pokus o návštěvu tentokrát končí. Matterhorn dneska nepřijímá. Nebudeme raději pokoušet vrtkavý osud. Hora v něm má vždy navrch. Pokorně klopíme uši a balíme saky paky. Pokračovat totiž znamená velkou pravděpodobnost, že se nevrátíme. Kdo zná ten pocit, kdy člověk ujede přes tisíc kilometrů, není mu velká zima, je solidně zásoben a vyzbrojen a přesto nemůže dál, pochopí, co v tu chvíli asi cítíme. Nejhůře to nese Hadžim. Asi se mu vybavil okamžik, kdy se musel vrátit z pod vrcholu Mont Blancu. Pocit marnosti se pomalu ale jistě rozplývá. Takový Josef Rakoncaj, který byl jenom pár metrů pod vrcholem nejvyšší hory světa, to také dokázal otočit. A je, na rozdíl od mnohých jiných, pořád mezi náma.

zdržovali tím, co jsme si mohli za světla a beze spěchu připravit dnes.

Ještě nespíme a tak slyšíme i cítíme, jak vítr lomcuje se stanem. A taky vnímáme nápory sněhových jehliček, ostře narážející na plátno kopule. Sníh není pro zítřek dobrá volba. A venku už je ho asi pět centimetrů. Moc bych si přál, aby do rána ztál.

27.8.2013 - zbývá nám 950 výškových metrů

(Dazu!) Tušíme všichni tři, že dneska ráno, ještě za tmy, asi nevyrazíme. Ten sníh nemá v téhle výšce a tomhle počasí, šanci roztát. Přesto ale doufám na malý zázrak. Nemusím čekat na alarm nastavený v mobilu a budím se nedočkavostí a nervozitou. Dnes by třeba skutečně mohl být náš velký den a bude-li nám nebe milostivé, staneme na vrcholku Matterhornu.

Šustění z ostatních dvou spacáků znamená, že ani Kemča s Murzou nespí. Pokud nebude sněžit, nastane náš velký den na téhle expedici - polezeme nahoru.

Kdo vyleze z teplého spacáku první, aby otevřel stan a podíval se jak je venku? Je sice tma jak v pytli, ale ve vysokých horách jsem ještě nezažil, aby to platilo doslovně. I bez čelovky bychom to měli poznat. Podle sněhové tíhy na kopuli stanu tuším, že asi nebudou příznivé podmínky pro výstup, ale pokud nevylezu, jistotu mít nebudu. Jedna, dva, tři, teď - rozepínám rychle spacák tak, abych se mohl skrzeva rozvalujícího se Murzílka dostat ke vstupu a přitom ze spacáku úplně celý nemusel vylézt. Kolem vstupu je všechno navlhle, jezdec zipu se mi hledá špatně. Nějak se mu nechce vyjet nahoru, jde ztuha, jako by mi chtěl oddálit chvíli zklamání.

„Chlapi, je to v pytli. Tady je minimálně 8 cm čerstvého sněhu. Vůbec to nevypadá, že by to chtělo roztát. Dneska se neleze. Spíme dál.“ Pro jistotu ale ještě nutím parťáky, aby se taky podívali ven a rozhodnutí odsouhlasili. Je to jednomyslné. Zachumlávám se do spacáku a snažím se usnout. Do svítání zbývají ještě 2-3 hodiny. Možná jsem i trochu rád, že nelezeme. Pořád si nedokážu představit, jak za tmy šplháme po fixech stěnou u Černé Madonny nahoru. Tenhle úsek je trochu brutální za světla, natožpak v noci.

Tušíme, že čekání na vhodné podmínky většinou strávíme ve stanu. Jsme tu chráněni před větrem, mokrem a zimou. Ale celý den proležet určitě nedokážeme. V 8:30 Kemča vykukuje ze stanu a za čtvrt hodinky vylézám já. Právě včas na to, abychom společně shlédli panoramatické divadlo dvou protagonistů - hustých mraků a ledovcového hřebene na Švýcarsko-Italské hranici. Mraky si hrají na oponu a chvíli ji pootevřou jen malinko, chvíli naplno a nejčastěji ji nechávají padlou. Ale i tak tu krásu vnímáme i skrze tmavé brýle. Jen vrcholek Matterhornu se tohoto divadla neúčastní a je stále skrytý. Až začínám mít podezření, že tam možná ani vůbec není. Třeba jej někdo čornul a Švýcaři to tají a maskují těmi mraky.

To jsem fakt zvědavý, jestli vrcholek vůbec uvidíme. Jsem tak zviklaný, že kdybychom se měli o to sázet, vsadil bych spíš na to, že vrchol pro nás zůstane spíš zahalený.

Půl desáté - vrcholek Mattyho je pořád v mracích. Už je tím trochu nudný. Ale tady kolem našeho tábořiště je jasno a svítí sluníčko. Děláme naši společnou fotku před stanem. Obloha za námi, směrem na Monte Rosa, je kýčovitě modrá. Ale za pár minut, se i tady budou prohánět naducané kumuly s okraji mraků, jako svatozář. Kolem sníh a mně vůbec nepříjde, že máme teprve konec srpna.

Vaříme za zídkou vyskládanou z kamenů, ale i tak není lehké v tomhle nenápadném větru zapálit hořák plynového vaříče. Něco teplého do žaludku ale přijde vhod. Alespoň horký ovocný čaj. Roztápíme na něj sníh. Alespoň k něčemu je tahle sněhová nadílka vhodná - nebudeme muset úzkostlivě šetřit vodou.

Navrhuju, abychom zkusili lézt nahoru - dokud to půjde, ideálně až k Solvayce. Alespoň si ještě lépe prozkoumáme trasu a až to polezeme na ostro, nebudeme zbytečně kufrovat. No a pokud vylezeme do mraků a nebude nic vidět, okamžitě to obrátíme. Samozřejmě, že mám trochu obavu, aby můj plán kluci nezavrhli - důvodů proč nelézt je víc než dost. „Zkusíme alespoň vylézt o pár set metrů výš než včera. Co mraky a sníh dovolí. Žádný hazard. Máme doma ženy a děti.“

Ufff - souhlasí.

Balíme výstroj, kterou jsme si už včera večer nachystali u bágglů - mačky, sedáky, lano, karabiny, osmy, feratové úvazky. V půl dvanácté nahazujeme bágličky a necháváme náš stan i bágly vedle něj napospas zdejšímu žívlům. Začínáme vystupovat do sedla k Černé Madonně. Je to sice jen pár desítek výškových metrů, ale i tak nám to od stanu trvá dvacet minut.

Deset minut před polednem jsme všichni v sedle, nasazujeme si sedáky a zapínáme úvazky. Za dalších pět minut už jsem na stěně a zacvakávám karabinu na odporně tlusté lano. Je kroucené. Odsud na sochu Madonny není vůbec vidět. A možná je to i dobře. Zbytečně by mě při lezení znervózňovala. Lano je dílem mokré a dílem namrzlé. První rukavice mám mokré už v půlce nástupní stěny. Nevím, jestli je lepší lézt v mokrých rukavicích a nebo bez nich. Na konci lana budu tak za dvě minuty, takže bych to mohl bez rukavic vydržet. Oóóó – mokré ruce na mokré a místy zledovatěném laně, to je chuťovka. Lezu trochu rychleji než by bylo zdrávo, ale ta kosa je hodně nepříjemná. Popohání mne vidina, že brzy skončí. Jak si stoupnu na támhle tu plošinku, nebudu se ani odepínat a začnu si ohřívát ruce. Vůbec na ně nedýchám, ale rovnou je strkám pod krk a na zátylek a ohřívám si je. Pak do kapes a do klína. Za dvě minuty mám ruce v pořádku. Kroutím vodu z mokrých rukavic, nasazuji je a snažím se hýbat prsty, protože jakmile si v rukavicích vytvořím dobré mikroklima, bude mi stačit je jenom udržovat.

Fixační lano vede skoro kolmo nahoru a místa jeho uchycení jsou od sebe i 10 metrů, takže kdybych padal, jistící karabina bude po laně klouzat a zachytí se třeba až po těch deseti metrech. Tak nevím, jestli by mi to pomohlo a nebo jenom prodloužilo čas utrpení. Plaším tyhle úvahy a snažím se soustředit na stěnu. Je to v podstatě jednoduché, prostě nesmím udělat chybu. Tři pevné body! Snažím si zapamatovat zdejší skálu. Je taková zvláštní – vypadá jako nebroušená žula. Bílé žíly křemene se vinou ve vrstvách šikmo dolů mezi živcovou škálou šedé až žlutohnědé. Takový kus šutru před domem ani před klubovnou ještě nemáme. Kdyby to nebylo k autu tak daleko, nabalil bych do bágglu co největší kus a dovezl jej domů. Z každé větší cesty se snažím dovézt nějaký kámen – Tater, Pamiru, Kavkazu, Alp, Karpat, zpoza polárního kruhu, ze Zvonivé jamy na Plešivecké planině

a bůhví ještě odkud. I z pod Matterhornu dovezu, ale budu se muset spokojit s kamenem, který se vleze do kapsy. Nic dominantního to určitě nebude.

Jak symbolické – je přesně 12:00 a jsem na konci fixačního lana. Ruce jakž takž v teple a čekám na kluky. Odsud je hezky vidět i chata Hörnlihütte - právě tam na předsunutý heliport přistává červený vrtulník. Kolem chaty vládne čilý ruch velké rekonstrukce a pracuje se - žlutý bagr, žlutý agregát, žlutý kompresor na kolech. Jen kabely mezi agregátem a nářadím nejsou žluté. Ale z téhle dálky bych takový detail stejně asi nerozpoznal.

Dáváme se opět po levé straně hřebene. Jinudy to ani nejde. Zatím se nenavazujeme. Tuhle trasu jsme si včera prošli, takže víme, co nás čeká. Není se tu za co jistit, ale pokud se noha nešmikne, je to poměrně pohoda. Takže žádný spěch. Postupujeme v pohodě a klidu. Pohled ještě víc doleva je pro silné povahy, protože musíme přes úseky, kdy by šlápnutí vedle znamenalo, že nás budou sbírat do pytle po kouskách, až o pár set metrů níž.

Měl jsem strach, že to bude čerstvě nasněženým sněhem na skále nebezpečně klouzat. Ale nakonec tu sněhu až tak moc není. Občas jsou úseky, kde se drží, ale většinou je skála jen mokrá a kluzká - i bez sněhu. Mimo nástupní stěny jsme moc lezeckých úseků překonávat nemuseli a tak mi to příliš nevádí. Těch pár několikametrových schodů jsme zvládli všichni v pohodě a pořád ještě nenavázaní. Ve 12:23 dosahujeme místa pod kuloárem, kde jsme dolezli včera. Do mraků nad námi to máme ještě kus, ale normální viditelnost snižují poletující vločky sněhu. Tady už bychom se měli asi navázat, protože jediná, našim schopnostem úměrná cesta nahoru, vede přes strmou skalku na okraji srázu. Víc doleva už to nejde, tam je vzduchoprázdno a asi půl kiláku pod ním ledovec. Asi se moc dolů dívat nebudu.

Už tu společně mudrujeme nad tím, kudy to lézt asi čtvrt hodiny a začíná sněžit nepříjemně hustě. Jsem zvědavý, kdo první vypustí tu větu „Dál nelezeme, vrátíme se.“

Támhle nahoře je nějaká smyčka, za tu bychom mohli přes karabinu zajistit lano. Jsem na úzkém ochozu první v řadě a tak lezu já. Mám trochu pocit, že se do toho Murzovi ani Kemčovi moc nechce,

takže stejně mi nic jiného nezbyvá. Jako první lozím v neznámém a navíc dost obtížném terénu hodně nerad. Je otázka času, kdy se to projeví klasickým „folklórem“ – rozuměj třesavkou v nohách. Zatím tomu sice nic nenasvědčuje, ale ještě jeden takový úsek a nevyklučuju, že se první příznaky „folklóru“ objeví.

Ke smyčce to je tak 5-7 výškových metrů, ale nespěchám. Nalézám do skalky pomalu, možná až příliš pomalu. Kluci musí mít pocit, že to je šíleně těžké a zatím si tady jen prožívám obyčejný mix rozvahy, strachu, odpovědnosti a odhadu. Už jsem u červené smyčky – do pytle! Tohle není žádný fix! To je kousek, nožem uřezané, staré smyčky s otřepanými konci, uzlem rádoby zaklíněné do spáry. Zkousím za ni zatahat a zdá se, že drží. Zkousím zatahat znovu a – nějakým nedopatřením ze spáry vypadla. Tak nevím, mám o tom říkat klukům? Stop! Blbost! Přece mne tohle nemůže ani napadnout! Takové věci se na skále přece nesmí zatloukat. Život nemůže být jištěný náhodou.

Tohle dilema, trvalo to snad jen vteřinku, ale děsím se sám sebe. To, že moc chci nahoru já, mi nedává žádné právo riskovat zdraví a životy ostatních. *„Do pytle! Tohle není to, co jsme si mysleli. Tohle je nějaká nouzovka, kterou tu zapomněli už hodně dávno. Vypadá to, že se tenhle úsek musí přelézt bez jištění.“* Sněží, sněží a sněží.

Tak jo, vracíme se. Věděli jsme, že až nahoru to dnes vylézt stejně nejde, takže bychom to stejně museli dřív či později obrátit. Mám smíšený pocit – zklamání, že jsme nevyšli o moc výš než včera a radost, že se nám nikomu nic nestalo. K vrcholu Matterhornu nám zbývá asi 950 výškových metrů, což by mohlo trvat takových pět hodin. A stáli bychom tam, kde před 148 lety Edward Whymper, Charles Hudson, Robert Hadow, Lord Francis Douglas, Michel Croz a Peter Taugwalder se synem stanuli jako první. Tak snad to vyjde zítra. Třeba bude opravu lepší počasí.

V 15:30 jsme už zalezení ve stanu, protože venku sněží ještě hnusněji než nahoře a nemáme momentálně žádný důvod být mimo stan.

Dvě hodinky čekání ve stanu je ale i na mne moc. Lezu ven, bez ohledu na chumelenici a procházím okolí našeho „base campu“. Už ráno jsem objevil kožené pohorky, zachovalé, ale tak o tři až čtyři čísla větší než moje noha. Ale určitě tu toho bude víc. V základním táboře u ledovce Khumbu pod

Everestem je prý z takových zapomenutých věcí, které se už neodnáší zpět, celé smetiště. Prý se odtamtud dá vrátit s docela dobrým vybavením. Kdyby mi tyhle boty sedly, snesl bych si je taky dolů, protože stály určitě 3-5 tisíc.

Nahoru nad naším stanem už to mám prozkoumané od včerejška, takže jdu slídit po vrstevnici pod Matterhorn a taky 10-20 výškových metrů pod náš stan. Sice je všude sněhová pokrývka, ale třeba támhle tu hliníkovou tyčku na stan vidím docela dobře i na tu dálku. A ta hromada sněhu pod ní bude možná ukrývat něco dalšího.

Jo! Plachta! Obrovské tropiko – aspoň 5x5 metrů. No, to je objev! To musím nějak využít. Postavím tropikovou střechu, pod kterou se pohodlně vlezeme všichni tři a navíc pod ni dáme i bágly, které se nám nevlezly do stanu, aby na ně nesněžilo. Nebude sněžit ani na nás, navíc budeme mít kde vařit, nebudeme se muset tísnit ve stanu – pod stříškou si budeme moc i pohodlně sednout.

V půl šesté mám přístřešek z nalezené plachty postavený. Nepodařilo se jej udělat moc vysoký, protože by jej vítr odnesl. Využil jsem kamenné, asi třičtvrtě metrové zídky, která chrání proti větru místo na postavení stanu. Takových zídek tu je minimálně 15. Pochopitelně jsem zvolil tu, kterou máme nejbliž našeho stanu. Aby plachta netvořila vanu, využil jsem všechny nalezené hliníkové tyčky, poskládal je a vytvořil z nich čtyři pětimetrové pruty. Ohnul jsem je, jako bychom chtěli postavit indiánskou potní chýši a plachtu napnul přes kostru kopule. To už mi pomáhají i kluci. Rohy plachty jsme vypnuli šňůrami a ty přivázali ke kamenům. V tomhle terénu kolík ani tyčku do země nezarazíme.

Fouká a mokré sněhové vločky nepříjemně píchají do tváře. Musím si nasadit kapuci. Pocit pohody je okamžitý. Čtvrt hodiny před šestou dělám svou poslední dnešní fotku, abych zachytil, jaká je tady fujavice. Před deseti minutami to vypadalo, že ranní sníh stál, ale už je tu opět centimetr čerstvého sněhu. Hmmm. Tak to tedy nevím, zda zítra vyrazíme nahoru. Pokud nepolezeme ani zítra, vzdáme to a přesuneme se jinam. Nějakou čtyřtisícovku přece musíme vylézt.

Kemča vybijí baterii mobilu surfváním po serverech s lokální předpovědí. Fakt to nevypadá moc dobře. Možná za 2-3 dny. Ale třeba zítra nastane ten malý zázrak, třeba se na nás štěstí usměje, třeba ...

28.8.2013 - přesun pod Klein Matterhorn

Tak to balíme. Z výstupu na Matterhorn nebude nic. Je to k vzteku. Ve 4:30 bylo zase spousta čerstvého sněhu a tak jsme to po otevření stanu vzdali a ani nevylezli ven. Než znovu usnu, tak i když dnes není pátek, ale středa, vybavuje se mi Kidáková písnička „Je srpnový pátek a na horách sněží, někdo jde vzhůru, někdo si věří...“

Když se probouzím definitivně, venku už je světlo. Dá-li se tak nazvat mlhavé pološero. Umocňuje jej i čerstvá sněhová nadílka. Sníh mi nevádí, ale zrovna dnes bych jej nejraději nekompromisně zakázal, zrušil či vymazal. Kdybychom to nebalili, začínali bychom dnes svůj třetí den čekání na výstup. Jenže dneska se bude lámat půlka času, který jsme si na tuhle expedičku dohodli a my ještě nic solidního nevylezli. Pocit ne úplně dobře využitého času v nás hlodá.

Je asi 6:45, když vstávám, balím spacák a lezu ze stanu ven, abych uvolnil prostor. Teprve teď se může začít balit Murzílek nebo Kemílek. Spacák ukládám na dno báglu a balím karimatku. Pořád drobně sněží a viditelnost je mizerná. Naštěstí je tady orientace zjednodušena brutálním sklonem svahu ve kterém jsme spali. Nahoru, dolů, po vrstevnici doleva nebo doprava. Paradoxně bych v tomto počasí rychleji zabloudil na rovině, spíš než tady pod Hörnlihütte.

Než se moji parťáci ze stanu vykotí, sundávám plachtu, pod kterou máme uložené bágly a která nás včera trochu ochraňovala před sněhem a větrem. Dobře se pod ní vařilo. Skládám ji do co nejmenšího balíku a odnáším pár výškových metrů níž – tam, kde jsem na ni včera narazil. Ukládám ji přesně tam, kde byla. Třeba ji další skupinka, která tu bude čekat na příznivé podmínky pro výstup, taky využije.

7:15 - Matterhorn vystupuje z mlhy. Jen na chvílku, za okamžik bude zase v šedo mléčném tajemném a respekt vzbuzujícím mraku. Rychle tahám mobil, zapínám jej, abych si mohl tu nezacloněnou majestátnou krásu vyblejsnout. Mám moderní přístroj, ale občas - jako třeba teď - mám pocit, že to je předpotopní typ, který se startuje celou věčnost. Než stačím na displeji natukat pin, špička hory je zase skoro v mlze. Navíc mi mobil několikrát pípá, to jak jsou doručovány SMS, které se mi nahromadily po dobu, co jsem jej měl vypnutý. Než si je přečtu, ponoukám své parťáky,

abychom to zkusili za světla alespoň do 4000. To bychom mohli v pohodě stihnout. A hlavně bychom prozkoumali cestu, abychom při dalším pokusu (někdy příště) nebloudili.

Než mobil vypnu, najíždím v menu telefonu do SMS zpráv. První čtu samozřejmě tu od mé ženy. Určitě mi píše něco milého. „Zdeněk Kutěj se naboural v autě a bohužel to nepřežil ...“ Do pr.. le! Zdeněk je, tedy byl, vrstevník našeho Páji, soused o pár domů výš, otec nedávno narozených dvojčat, které jsme u nás s jejich babičkou zapíjeli, nadšenec do aut - po svém otci. Už Kemílkovi ani Murzíkovi neříkám ani slovo o tom, že bychom to mohli dneska zkusit aspoň do 4000. Jsou věci mezi nebem a zemí, kterým moc nerozumím, ale snažím se je vnímat. A tuhle SMS vnímám tak, že jeden mrtvý stačí. Nevím, jestli jsem zbabělec nebo uvážlivý zralý muž. Bije se to ve mně. A hlavně, je mi nějak divně, že Zdeňka Kutějového už nepotkám. Když umřel Spídy, přišlo mi to nespravedlivé a podobný pocit mám i dnes. Nevyzpytatelné jsou cesty Páně ...

Většinu sestupu do 2600 metrů přemýšlím, zda bychom dnes nahoru vyrazili, kdybych si tu sms nepřečetl. A jak by se dnešní den vyvíjel. Víím, že smrt je součástí žití, čtu o ní denně ve zprávách, ale zpravidla kráčí dost daleko ode mne. A dnes se mne, zprostředkovaně přes Zdeňkův tragický osud, dotkla.

Metodicky nezvládáme sestup úplně dobře. Jsme roztahaní skoro na kilometr od sebe. Každý sestupuje svým tempem. Naštěstí jdeme terénem, který nelze nazvat jinak než „choďák“. Většinou na sebe aspoň vidíme, takže se tím sám sobě ospravedlňuju. Navíc nepředpokládám, že by se něco nepředvídatelného mohlo stát. Počasí je na pár hodin dopředu předvídatelné, na ještě větší mlhu to neodhaduju, úsek, který sestupujeme patří k těm snadnějším, fyzicky jsme všichni v pohodě a pád vrtulníku je taky málo pravděpodobný.

Murzílek je zase v čele. Usmívám se, protože si vybavuju slova francouzského světce: „Byl jsem pyšný na to, že se stále ještě mohu měřit s mladými. Teď už cítím a uznávám, že již toho nejsem schopen. Byl bych směšný, kdybych se o to pokoušel.“ Tak se modlil před 400 lety František Saleský. Mám v trubce se s nimi měřit. Dávno mne to přešlo. Naštěstí mám dost soudnosti. Už dlouhá léta se měřím jen sám se sebou. Jedině vítězství nad sebou samým má punc skutečné výhry. Výhra

ale také není důležitá. Důležitá je radost z ní. Nebo spíš jen samotná radost. Radost z čehokoliv hezkého. Třeba z toho, že jdu pořád ještě po svých a sám si také nesu svůj plně naložený bágel. V hlavě mi rezonují další slova úžasné Modlitby ve stáří: „Nauč mne, abych dovedl mlčky snášet své nemoci a obtíže. Přibývá jich a chuť hovořit o nich roste rok od roku. Netroufám si prosit, abys mi dal dar s radostí poslouchat druhé, když líčí své nemoci, ale nauč mne trpělivě je snášet. Také se neodvažuji prosit o lepší paměť – ale jen o trochu větší skromnost a menší jistotu, když se má paměť neshoduje s jejich pamětí.“

Mlha kolem je přijatelná. Tím spíš, že jsme tudy šli před pár dny nahoru a máme v čerstvé paměti místa, která by mohla být riziková. Koneckonců - tenhle úsek, je turisticky relativně frekventovaný, až k Hörnlühütte a ta místa, kde hrozí sklouznutí ze stezky dolů, ze skály, jsou jištěná fixními lany. Ale nemyslím si, že by se jich někdo z naší výpravy potřeboval přidržovat. Už jen proto, že jsou namrzlá a nám se nechce zbytečně mokřit ruce.

V pondělí jsme si v Zermattu koupili jízdenku na lanovku za cca 50 CHF (to je v přepočtu víc než tisícovka českých korun). Tahle jízdenka nám platí na úsek Zermatt - Schwarzsee a zpět. Jenomže my bychom se nyní, po sestupu z Hörnlühütte na Schwarzsee potřebovali dostat dál - nahoru na Malý Matterhorn. To je víc než kilometrové převýšení. Pěšky a bezpečně, je to v tomhle terénu, na jeden den nahoru a jeden den dolů. Jsme dohodnutí, že podlehneme, zparchantíme a staneme se mastňáky - vyjedeme na Malý Matterhorn lanovkou. A obětujeme tomu dalších 50 CHF. Ušetříme si tím celý jeden den.

U lanovkové stanice Schwarzsee už mám sestupu až po krk, jsem hodně znaven. Vůbec, ale vůbec nemám výčitky svědomí, že za mne kilák převýšení odedře lanovka. Chceme zítra vystoupat z Malého Matterhornu na dvě čtyřtisícovky a tam si to odmakám sám za sebe dostatečně.

Než Kemílek koupí jízdenku, kochám se pohledem na Schwarzsee. Schwarzsee je idylické horské jezero s malou kaplí – ve výšce 2583 m.n.m. Stanice lanovky je pár set metrů od jezera a tak rozumím tomu, proč ji udělali zrovna tady. Musí být odsud pěkný výhled na velký i malý Matterhorn. Já o něj ale přicházím, protože jsou v tuto chvíli oba v mlze.

Automat na prodej jízdenek nefunguje a ani jediný inženýr v naší expedici, Kemílek, si s ním nedokáže poradit. Nezbyvá než se zeptat vlekaře. Německy umím akorát „hilfe“ a tak přenechávám

komunikaci svým jazykově zdatnějším parťákům. Komunikace probíhá v angličtině. Anglicky umím prd, ale z toho co vnímám, se mi zdá, že ten vlekař myslí tím, že lístek na Malý Matterhorn koupíme dole, stanici v Zermattu. Kemča i Murzílek ale rozumí, že se máme posunout na další zastávku lanovky ve směru Malý Matterhorn. Ta stanice se jmenuje Furgg. Je o 150 výškových metrů níž. Paradoxní je, že i když se chceme dostat výš, musíme na vzdálenosti 250 metrů klesnout o 150. Snažím se vybavit učivo základní školy, abych spočítal úhel klesání. Že by to bylo kolem 30%? Místy mi to tedy rozhodně připadá strmější, ale naštěstí nás cedulky upozorňují, že musíme jít po horské cestě a ne mimo ni. Ostatně - kráčet přímo dolů, by asi nebylo dost bezpečné. Travnatý svah je místy vystřídan stěnami, které shora nevypadají na to, že by šly slézat s báglem na zádech.

Nahazuju na sebe bágl s podezřele těžkým lanem, které zatím taháme jen na okrasu a vydávám se na okraj travnatého srázu. Z něj traverzuje kamenná cesta do údolí k Furggu. Je to určité víc než čtvrt kiláku, který na mapě odečítám. Šipka na rozcestníku ukazuje 25 minut. Je mi příjemnější sestupovat, než se plahočit opačným směrem do kopce. Na stanici Furgg se „nalodíme“ a necháme se vyvézt až do výšky 3885 m.n.m. Furgg je 2432 m.n.m., takže si pak ušetříme skoro kilák a půl stoupání. Možná to dneska stihneme i na Breithorn, který má 4.164 m.n.m. Sestoupíme pak zpět do 3885 m.n.m a přespíme někde u Klein Matterhorn. Vrátime se sice až před setměním, ale teoreticky to stíhat jde.

Co to? Šálí mě zrak? Tak zblízka vidím sviště poprvé v životě. Najednou necítím tíhu báglu ani únavu po několikahodinovém sestupu. Tahám z kapsy opatrně mobil, přepínám jej do režimu foto a cvakám, abych zachytil tuhle neskutečnou realii. Je ode mne tak 10 metrů a i když se pomalu a bezhlučně posouvám blíž a blíž k němu, neutíká. Postavil se na zadní, ztuhl jako socha a evidentně vyhlíží, co udělám. Připomíná mi bobra na totemu Hochů od Bobří řeky, jak jej namaloval Zdeněk Burian. Škoda, že tu nemám pořádný foťák s teleobjektivem. To by byly fotky, které bych udal i v National Geogaphic. Ty co fotím mobilem, můžu publikovat maximálně tak na našem webu. Dochází mne Murza, vytahuje svůj foťák a upozorňuje na zbytek sviští tlupy, která se pohybuje dalších 10 metrů od sviště, který mi pózuje.

Murzílek má kvalitnější aparát, doufám, že nafotí detaily a fotky se mu podaří.

Kemča je daleko za námi a tak tyhle hlodavce nic neplaší. Chovají se přirozeně, lezou na balvany, prolézají mezi kameny, hvízdají svým typickým pískotem. Ten, co stojí a hlídá, bude asi samec, protože ve svišti kolonii, je zpravidla jen jeden. Ostatní by měly být samice, protože mláďata narozená koncem jara, by měla být už aspoň měsíc mimo tuhle tlupu. Sviští samice svá mláďata opouští po půldruhém měsíci s tím, že se pak dožívají kolem 15 let. Zajímalo by mne, jak je starý tenhle samec.

Hvízd, hvízd – šmik, hrrr a celá tlupa je pryč. Vydržel bych se na ně dívat klidně hodinu, ale i těch deset minut focení stálo za to. Je to můj nejdelší a nejtěsnější zážitek se svišti. Kdyby pro nic, tak už kvůli němu stál tenhle sestup za to.

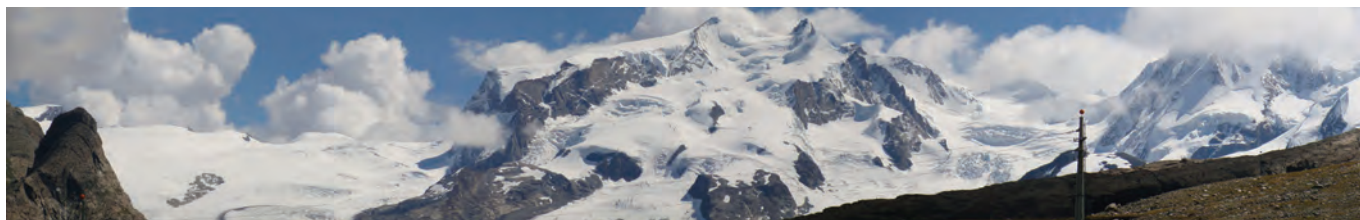
Přecházíme můstek přes potok Furggbach a jsme u stanice Furgg. Je divné, že tu nejsou žádní lidi. Ale ještě divnější mi připadá, že žádná z kabin lanovky tady nezastavuje. Třeba to tu mají zařízené tak, že kabina zastaví, jen když přes turniket přejde někdo s platnou jízdenkou.

Zdá se, že jsem Švýcarsko vysoce přecenil. Vůbec tu nemají tak chytrý turniket a inteligentní lanovkové kabiny. Nemají tu ani žádný automat na koupi jízdenky a už vůbec ne nějaký dozor či pracovníka, který by lístky prodával. Nemají tu vůbec nikoho. Jsme tu jen my a projíždějící kabinky, které nestaví. Tolik lichotivých pojmenování na adresu toho dobráka, který nás ze Schwarzsee poslal sem k Furgg, a které nyní na jeho adresu padají, bych sám nevymyslel ani kdybych se hodně snažil. Ale kolektivně jsme si alespoň dobře zanažďovali. A spočli. S vyzutýma botama ležím na mřížkované podlaze stanice. Údolní vítr mne ofukuje skrze podlahu, ze stran i shora. Je to příjemné. Osušuje můj pot. Takhle vypadá zasloužený odpočinek.

Vracet se nebudeme. Teď budeme stoupat směrem ke stanici Trockener Steg – 2939 m.n.m. Tedy půl kiláku převýšení. Je nám jasné, že výstup na Breithorn dnes nestihneme. Je poledne, když to půjde u Trockener Steg můžeme být mezi druhou a třetí, než nás lanovka vyveze na Klein Matterhorn bude kolem čtvrté a výstup a sestup bude trvat tak 3-5 hodin, nebudou-li komplikace. Sečteno, podtrženo, z Breithornu bychom sestupovali kolem osmé - deváté večer. To už bude snížená viditelnost. Navíc odpolední odměky sněhu na prudkých svazích přejí lavinám či utržení sněhových ploten. Je zbytečné to riskovat. Zítra je taky den. Předpověď je příznivá, takže bychom neměli o nic přijít.

I když na Trockener Steg vede horská cesta, žádné leháro tohle stoupání není. Myslím si, že bych tuhle trasu nevyjel ani mým „bojovým vozidlem pěchoty“ – jak přezdívám vozítku Opel Corsa, které

odrovnávám každodenním stoupáním po kamenité lesní cestě, když jezdím na stavbu. A „bojové vozidlo pěchoty“ vyjede hodně velký kopec.

Trsy vysokohorské trávy tu spásají volně se potulující ovce. Kilometry daleko nikde nikdo, jen ony. Ovce s takovými zvláštními rohy a šíleně dlouhou srstí. Asi to bude nějaké plemeno, které se chová pro kombinaci vlna-mléko-maso. Nejspíš švýcarská alpská ovce. Ještě loni bych o tom nevěděl absolutně nic, ale protože jsem chtěl zjistit jaké plemeno jsem zakoupil, prolístoval jsem toho dost na to, abych zjistil, že mám nejspíš křížence suffolk a fríské ovce. Matně si při tom vybavuju obrázky a fotky z knihy „Chováme ovce“, kterou jsem si pořídil, abych se o ovcích něco dozvěděl - když už jsem letos čtyři jehňata na paseky dovezl a vybudoval jim tam přístřešek s travnatou střechou. Tady by se jim dařilo taky dobře i bez přístřešku. Tyhle švýcarské ovce jsou přes léto o dva a půl kiláku výš, než ty naše, na kateřinických pasekách a žádný přístřešek nepotřebují.

Terén s trsy trávy skončil. Je vidět, že stoupáme a nabíráme výškové metry. Teď už je kolem jen samé kamení a občas ostrůvky sněhu. Souvislá vrstva sněhu, respektive ledovec, začne až ve 3000 metrech. Monotóní stoupání tímhle mrtvým terénem si zpestřuju pozorováním protějščího hřebene. Dnes ráno jsme z něj scházeli. Z mraků se odkrývá i kamenný sráz, ve kterém jsme měli dvě noci postavený stan. Tam jsme čekali na vhodné podmínky pro výstup, odtamtud jsme podnikli dva chabé pokusy. Teď je dokonce vidět i ta nástupní stěna u Černé madonny. Ale ten kuloár, u kterého jsme to obrátili, je pořád v mracích. Zato si můžu hezky prohlédnout, kudy přesně jsme se škrábali do našeho základního tábora pod Hörnlihütte. Hezky se na to dívá.

Lehám si na bágel asi sto metrů od lanovky na Trockener Steg. Murzílek s Kemčou se jdou podívat do velkorysého komplexu, ve kterém je stanice umístěna, aby omrkli situaci a zjistili, kdy nejdříve budeme moci zítra nastoupit. Hlídkání bágelů mi jde dobře. A pokud při tom můžu něco pojíst, mám pocit, že se nejedná o žádnou oběť : -)

Po půlhodině se parťáci vracejí a přesouváme se hledat místo, kde postavíme stan a přenocujeme. Máme dostatek času, protože jsou tři hodiny odpoledne. Určitě se okoupeme v některém ze zdejších horských jezer. Jsme sice skoro ve třech tisících, ale mám pocit, že to byl Edmund Hillary, který tvrdil, že „Každá voda, která není zamrzlá, je dost teplá ke koupání“. Dneska bych tam vlezl i kdybych měl rozbit led. Čtyři dny jsme se neměli možnost umýt a tak nás studená voda nemůže odradit.

Dobrá flek nacházíme asi kilák od stanice lanovky, pár set metrů od horské cesty i nejbližšího chodníčku, mimo vyznačený trek. Je to úžasné místo, uzavřené mezi nevelkými skalkami, s ne příliš hlubokým horským jezerem - přímo ideálním pro důkladnou očistu, i s výhledem na velký Matterhorn i Klein Matterhorn. A je chráněno před větrem, takže se tu bude dát bez problémů uvařit.

Rozkládáme si věci, větráme spacáky, vaříme čaj, jíme a stavíme stan. Nepospícháme. Vychutnáváme si sluníčko, které celé odpoledne úžasně svítí. A chystáme se na vysokohorskou koupel.

V „našem“ jezírku či horském plese, je vody nad kolena a je opravdu studená. Aby ne, vždyť jsme ve výšce 2900 metrů nad mořem. Nejsem si jistý, jestli jsem se tak vysoko ve volné přírodě někdy koupal. Nejspíš je to v takové výšce moje premiéra. Někoho z nás napadá, že bychom měli tuhle bestiální koupel vyfotit. To by samo o sobě nebylo špatné, ale moji parťáci trvají, že na fotce musíme být ve vodě všichni tři. A to je už problém. Samospoušť je na 10 sekund a dostat se po kluzkých šutrech dna, k mrznoucím kamarádům, není až tak jednoduché. Protože vím, že to nestihnu, už v půli cesty se obracím čelem k fotoaparátu a zbytek cesty couvám. „Přece nebudeš do objektivu vystrkovat holý zadek!“ Asi jo. Teoreticky by měla být moje tvář o trochu hezčí a méně unifikovaná než moje zadnice.

Cvak. Nestihl jsem to. „Běž to spustit ještě jednou.“ Vyhrabávám se z vody na břeh a přemýšlím, zda to je dobře, když už jsem si začal na teplotu vody zvykat. Jakmile překonám první šok a první stádium hibernace, už to jde a jsem schopný ve vodě nějaký čas přežít. Jenomže teď vylezu, tělo se začne zahřívat a zase pak polezu zpátky a zase nastane teplotní šok a zase budu zatínat zuby a přemáhat se, abych nevyběhl na břeh. Zvládám ve zdraví i tuhle nepříjemnou část koupele. Uvědomuju si, že mne tentokrát ani moc netrápil palec na levé noze, který mi na vojně před pár desítkami let omrzl a od té doby s ním mám občas problém i v létě při procházce ranní rosou, natožtak při koupeli, jakou právě praktikuju.

Jsme okoupaní, napapaní, odpočatí a vyrážíme na průzkum. Jdeme směrem k ledovci. Začíná kilometr, maximálně dva, od nás. Ledovcové sněhové pole působí spořádaně, čistě, přehleně, ale vůbec ne nudně. To nejdramatičtější se vždy odehrává pod jeho povrchem.

Na vysokých horách je dobré to, že si vždy uvědomím, co skutečně k životu, či přežití potřebuju. A není toho zas tak moc. Pomínu-li zdraví a přiměřenou dávku štěstí, je bez jakékoliv pochybnosti nejdůležitější voda. Dehydratace organismu je záhudná, zvláště se vzrůstající nadmořskou výškou. Sice s sebou táhneme v pet láhvích každý aspoň tři litry, ale každým dnem jsme aspoň o půldruhého litru lehčí. Napadá mne, že pro tyhle výšky je vynález lehké pet láhve naprosto úžasný. Pamatuju doby, kdy jsem ji neznal a na výpravy a vandry vozil vodu ve vojenské hliníkové čutoře. Jednak byla těžší a hlavně se do ní vlezlo jen asi tři čtvrtě litru vody. Proto jsem Jurovi a Leškovi trochu záviděl, když si ze své první návštěvy Rakouska s TJ Slovan Vsetín, kolem roku 1980 přivezli velkou umělohmotnou láhev od coca-coly. Vlezlo se do ní 2(!) litry vody. Skoro nic nevážila. A já, ve svých patnácti letech, prvně obyvatelům kapitalistického světa, zazáviděl tenhle úžasný výdobytek, který degradují tím, že do něj stáčejí sladkou vodu.

Nad cca 3500 metrů už je i v létě zpravidla alespoň na některých místech sních, takže to s vodou není tak kritické, protože sních lze roztopit. Ale o tisíc metrů níž sních nebývá a pokud neteče malý potůček, je poutník odkázán jen na to, co si s sebou nese v báglu. Voda z velkých ledovcových potoků bývá kalná a plná sedimentů. Vytéká špinavá už z pod ledovce. Má takovou šedou barvu. Když ji

nabereme do pet láhve a necháme odstát, sedimenty se usadí na dně. Nevypadá to příliš vábně, při nalévání do ešusu zůstane část sedimentů v pet flašce a po uvaření polévky není ten zbytek sedimentů vidět. Přílišná hygiena a laboratorní čistota tady nahoře prostě nefunguje.

Náš stan je odtud snadno přehlédnutelný. Naštěstí lze jakž takž najít pleso, u kterého jsme stan postavili. Z téhle vzdálenosti je úplně průravé. Ale žádné další tak malé pleso tam není a tak stan musí být na jeho vzdálenější straně. Teď prvně trošičku a jen na malinkatý okamžik lituji, že Murza má zelený stan, který se v tamním terénu snadno přehlédne. Trvá mi snad půl minuty než jej přesně lokalizuju. Samozřejmě, že za to nemůže jen barva stanu, ale i to, že už nemám tak dobrý zrak jak dřív a brýle si odmítám pořídit. Nocování ve stanu tu asi zakázáno není, ale stejně budeme všichni tři rádi, když nás tam dole se stanem nikdo nevyhmátne. Návyků ze slovenských hor se prostě jen tak nezbavíme.

Muzílek s Kemčou jsou asi čtvrt kiláku pode mnou a zdá se, že už dál nahoru postupovat nebudou. Trošku váhám, zda těch zbývajících pár set metrů, které chybí k překonání tohoto skalnatého úseku, mám a nebo nemám zdolávat. Nahoře nad skalami už je jen otevřené ledovcové pole, které se táhne až k hřebenu Malého Matterhornu. Za ten pocit by to asi stálo, ne? Jo, stálo by to za to, ale opět vítězí pocit odpovědnosti a minimalizace rizika. Jsem odporně odpovědný a zkazím si každou radost - hudruju sám na sebe celou tu dobu, co sestupuju ke svým parťákům.

Takovým terénem jsem ještě nešel. Škoda, že tu není Lešek, ten by mi podal odborný výklad o těchto podivuhodných šutrech. Mají místy zvláštní barvu, jako korodující železné ingoty. Z dálky vypadají některé oválné šutry jako odmontovaná tanková věž bez laufu. Nefouká a v podvečerním slunci je docela příjemně. Ale když nasávám nosem vůni tohoto kousku země, cítím v ní sněh. Protože i sněh a ledovec má svoji obtížně popsatelnou vůni.

Vracíme se zpátky do tábora. Je půl sedmé – čas na to ještě něco uvařit a zobnout než zalehneme. Teď už to není na tričko. Máme na sobě každý mikinu a bundu, kluci nasadili i čepice. Slunko už skoro zapadlo, ale mrak nad velkým Matterhornem, tím našim neslezeným kopcem, se roztrhává a poodhaluje špici. Zbytky slunka vytvářejí kolem vrcholku svatozář. Je to úžasná a magnetizující chvíle. Rychle vybíhám na nejbližší skalku nad táborem, abych zkusil vyfotit Mattyho s odrazem v našem jezeře dřív než jej mrak zase zacloní. Zrcadlí se obraz vrcholku je další úžasný kousek, pro který stálo tuhle cestu absolvovat. I když se mi to podaří vyfotit, stejně to bude jen zlomek tohoto fantastického divadla – bez zvláštního ticha, majestátnosti, vůně, chladu, volnosti a všeobjímajícího souznění. Tohle by nezachytil ani Claude Monet a to byl nějaký mistr impresionista.

Dneska jsem si příjemně mákl, dnešní den jsem si zasloužil.

29.8.2013 - vystupujeme na dvě čtyřtisícovky

(Dazul) Čtvrteční ráno - pátý den expedice Matterhorn 2013. Nemusíme příliš spěchat, protože lanovka na Matterhorn Glacier Paradise pojede až v po 9:00. Ale 6:40 je Murzílek už venku a fotí Matterhorn - úžasně nasvícený ranním sluníčkem a je vidět každý jeho detail. I to místo, kde jsme před dvěma dny nejvýš vylezli.

V klidu snídáme a balíme spacáky, karimatky, a vše co neponeseme nahoru. Stan taky. Přikryjeme to Murzílkovým pončem a necháme tady. Vše co budeme potřebovat pro výstup balíme do malých bágíků - mačky, úvazky, karabiny, lékárníčku, sluneční brýle, rukavice, návleky, jídlo a pití. Murza bágík nemá a tak nese lano.

Jízda lanovkou na Matterhorn Glacier Paradise (3.820 m.n.m.) je zážitek. Nejenom pro to obchodní jméno „ledovcový ráj“. Je nás v kabině namačkáno kolem padesáti, ale i přes ramena těch, kteří stojí hned u oken, vnímám tu úzkost z hloubky pod námi. Opět si uvědomuji svoji malost a nicotnost v kontextu mohutnosti a věčnosti hor kolem. Pod námi je obrovský, šedý a zvrásnělý ledovec, posetý kameny.

Lano je napnuté bez jediné podpěry až na hranu Klain Matternhorn. To je vzdušnou čarou skoro 4 kiláky. Hloubka pod kabinou je odhadem kolem půl kilometru - srovnávám-li to s výškou, jak si ji pamatuju třeba z létání na paraglide nad Monakem. Adrenalin mi v takovém případě stoupá, ale je vyvážen pocitem, že záleží jen na mně, kam poletím a jak přistanu. V případě problému mám u sebe záložní padák a mohu jej použít. Kdyby se urvala tahle kabina, nemohl bych udělat vůbec nic. Ale jsem při tom mnohem klidnější, než při letu s paraglide vysoko nad mořem.

Lanovka na Klain Matternhorn je prý nejvyšší v Evropě a spustili ji v roce 1979. Licenci k výstavbě prý získali už v roce 1969, ale občané podali proti stavbě stížnost a švýcarská vláda rozhodla o výstavbě znovu o rok později. Pak si zase podali námitky ekologové a až na konci roku 1973 byly zamítnuty a mohlo se začít stavět. Jestli to bylo správně nebo ne, si netroufám odhadnout, i když inklinuju spíše k tomu, aby i takový výhled, jako je z Klain Matternhorn, byl spíše zaslouženě vydřený vlastním potem, než rychle kýmkoliv snobsky koupený.

Každopádně je tahle lanovka malým technickým zázrakem i tady nahoře na horní stanici. Musela to být logisticky a technicky, neskutečně náročná operace, dostat tady tisíce kubíků betonu a v mrazech až -40 stupňů stavět. Prý do betonu dávali teplou vodu a transportovali jej sem v izolovaných nádržích, aby jim nezamrzl.

Tenhle úsek lanovky z Trockener Steg na Matterhorn Glacier Paradise má převýšení 891m a je 3788m dlouhý. Samotný „výtah“ kabinou trvá asi osm minut a za zpáteční lístek jsme každý dali 48 CHF, což je v přepočtu cca můj denní výdělek. Ale stojí to opravdu za to.

Vystupujeme na plošině čnící do hlubiny na švýcarskou stranu. Dlouhým tunelem, vytesaným do skály, procházíme na ledovec - směrem na italskou stranu. Tunel má v půlce slepou odbočku, končící prosklenou stěnou - je to vyhlídka do kotle pod Breithornem. Každý, kdo tu chvíli postojí, musí cítit, jak je mrňavý a pomíjivý, při pohledu na to všechno kolem. Nevím proč, ale vybavuje se mi, pro mne komický název, kterým tvrdohlavě ve svých mapách Klain Matternhorn nazývají Italové - Piccolo Cervino.

Prvovýstup na Malý Matterhorn uskutečnil už 1789 zakladatel alpinismu Horace-Bénédict de Saussure – ženevský aristokrat, fyzik a cestovatel.

Na (velký) Matterhorn se podařilo vystoupit až o cca 65 let později. Ten výškový rozdíl 595 metrů stál mimo jiné i tři životy prvolezců ze sedmi, kteří tehdy stanuli na vrcholku. Prvovýstup na Malý Matterhorn se obešel údajně beze ztrát na životech.

Tady nahoře, kousek pod vrcholkem Klain Matterhorn je sníh všude. A je ho opravdu hodně, protože tu nikdy neroztaje. Tady se lyžuje po celý rok. Jsme ve výšce 3.820 m.n.m. Breithorn je ta hora vlevo. Táhne se tam řada skoro jako na Chilkoot při zlaté horečce. Ale pár jedinců se vrací, evidentně výstup do 4.165 m.n.m. nezvládli. Jestli vyjeli nahoru ze Zermattu rovnou sem, udělali během necelé hodinky převýšení skoro 2,5 km bez jakékoliv aklimatizace. A věřím, že tu zátěž nemuseli zvládat.

Na pláni pod horní stanicí lanovky nasazujeme feratové úvazky a helmy, navazujeme se na lano, nastavujeme skládací tyčky a pomalu se vydáváme po vyšlapané stopě. Mačky zatím neseme v báglu. Před námi je víc než kilometr chůze po rovině a bez maček postupujeme rychleji.

Sluníčko svítí ukázkově - můžeme dělat fotky srovnatelné s těmi v katalogích cestovních kanceláří. Rozepínám si bundu a čepici z pod helmy sundávám. Nechce se mi zastavovat naše lano a strkat čepici do báglu a tak ji strkám do kapsy. A narážím na sáček se speed gelem. Tahám s sebou dva. Po vycucání gelu by se měla do těla zrychleně uvolňovat koncentrovaná energie. Tak nějak mi to líčil Murzílek. Tak to odzkouším. Tenhle je s jakousi ovocnou příchutí. Chutná docela dobře. Snažím se vnímat, zda pocítím nějakou změnu, jestli se mi vlije do těla nová síla, spadne ze mne únava nebo něco podobného. Nic. Necítím absolutně žádnou změnu. Možná to ale nepůsobí tak rychle. A nebo jsem nějaký exot, na kterého to nepůsobí tak rychle. A možná taky vůbec.

Tady začíná stoupání, které končí až nad 4000 metrů. Děláme dva úkroky vpravo ze stopy a zastavujeme. Sundáváme bágly, vytahujeme mačky, nastavujeme je a vážeme řemínky na boty. Mačky se musí pořádně utáhnout, jinak se uvolní a v tom nejméně vhodném okamžiku z boty odpadnou.

Velký Matterhorn vypadá jako logo Paramountu. Až přijedeme domů, podívám se, zda to tak je opravdu a nebo je to úplně jiná hora. Nezdá se mi až tak pravděpodobné, že by Američané dali evropskou horu do loga své filmové společnosti. Asi tam u nich mají nějakou podobnou horu. To by mne zajímalo, zda je vyšší než Matterhorn a nebo ne. A hlavně, kde ta hora stojí.

Šlapeme za sebou jako housata. Tempo určuje ten první. I když se cítíme na rychlejší stoupání, nemá smysl předbíhat. Mám pocit, že tu nadmořskou výšku už vnímám. Cítím, že se zadýchávám víc než tam dole a možná mne i trochu bolí hlava. Už dlouho jsem nebyl takhle vysoko. A výš jsem byl jen před téměř na den přesně před 23 lety při sólo výstupu ledovcovou stěnou na Pik Skaut - kousek od Afganistánu, v Tádžikistánu, na Pamíru. Vystoupal jsem tehdy do 6000 metrů a palice mne bolela pořádně. Nocoval jsem v 5000 metrech po té, co mi v té výšce vybuchl benzinový vaříč. Od té doby vozím do hor výhradně plynový vaříč. Plynový vaříč máme i na této akci, ale s sebou nahoru jej teď neneseme. Neplánujeme nic ohřívat ani vařit čaj a tak by to byla jen zbytečná zátěž. Fouká. Ani si to moc neuvědomuji, ale po celou dobu našeho pobytu kolem 4000 metrů docela fučí. Občas točím na mobil, abychom měli i nějakou pohyblivou vzpomínku na tuto expedici. Ale je zbytečné při točení namlouvat nějaký komentář. Na záznamu bude přehlušený vichrem. Aspoň to bude vypadat dramatictější, než to ve skutečnosti je. Na vítr jsem si už zvykl a téměř jej nevnímám. Mám dobrou čepici a kdyby bylo opravdu zle, nasadím si kapuci. Ostatně Murza i Kemča mají kapuce už nasazené. A vypadají v nich dost drsně.

Breithorn má 4164 výškových metrů nad mořem. Tedy ten jeho nejvyšší vrcholek, na který se plazíme my - Breithorn Occidentale. Některé prameny uvádí jeho výšku dokonce o 1 metr vyšší. Breithorn má celkem 5 vrcholů - od 4075 m.n.m. Roccia Nera po nejvyšší 4165 m.n.m. Breithorn Occidentale. Pokud se nám podaří vystoupat na Breithorn Occidentale, asi to zkusíme protáhnout i na Breithorn Centrale, který má na výšku o cca 4-5 metrů méně. Ale je asi o kilák dál a to znamená, že budeme muset nějaké výškové metry ztratit, abychom je o kus dál mohli zase nastoupat. Nebude to tak úplně zadarmo, i když jsou tyhle vrcholy, díky lanovce na Klain Matterhorn, asi nejlehčí evropské čtyřtisícovky.

Kousek pod vrcholkem obcházíme skupinku odpočívajících vysokohorských turistů. My už to ale dorazíme. Lano má jednu výhodu - drží nás pohromadě. Pokud si chceme odpočinout, musíme se dohodnout všichni tři.

Lano nás taky nutí udržovat rozestupy. Když jdeme blízko sebe, lano je prověšené a může se stát,

že na něj šlápeme. Normálně by to samozřejmě nevadilo, ale máme na botách připevněné mačky - stoupací železa s kovovými hroty, které se dokáží zaseknout do ledu. A pokud bychom takovým hrotem šlápli na zánovní oddílové horolezecké lano, museli bychom jej vyřadit. To bych si pak od Zdendáša, který je správcem oddílového inventáře, vyslechl ne příliš lichotivé poznámky.

Táhlý a úzce hřebenový vrcholek je mlžném oparu. Je 11:25 a je nás tu asi dvanáct. Ty kteří teprve přicházejí, už jen tuším v regulerní mlze. Opar se drží kolem zasněženého ledovcového vrcholku. Dál už jsou jen mraky. Je to hezký pocit vystoupat nad mraky.

Do údolí většinou moc vidět není. Jen na horizont. Ale tam je vidět poměrně jasně. Slunko a modrá obloha nad pásem mraků dává té scénérii až jakýsi punc kýčovitosti. Ale tenhle kýč se mi hodně líbí. Už jen proto, že jsem si jej hodně poctivě zasloužil.

Směrem na Monte Rosu je odsud úžasný pohled. A na druhou stranu samozřejmě taky. Z pásma mraků ční do azura vrcholek Matterhornu. Okamžitě se mi vybavuje text písničky „... vrcholek je v mlze, těžko vidět cíl, pokouší se znovu kdo má více sil ...“

Ten vrcholek mne přitahuje víc a víc. Začínám jím být asi trochu posedlý. Moc bych chtěl strefit optimální kombinaci vhodného počasí a dobré fyziky, abych stanul na té špičce a přes moře mraků se díval z Matterhornu právě sem na Breithorn.

Ani to nevypadá, že jsme skoro o půl kiláku níž, než je vrcholek Mattyho. Vypadá to, že kdybych mohl přejít po pomyslném mostu, který tvoří mraky pod námi, došel bych jen kousek pod štít Matterhornu. Když se ale dívám pozorněji, nevidím typický schod na pravé hraně pod vrcholem -

na jeho úpatí by měla být bivačovací Solvayka. Od ní to je nahoru ještě 500 metrů. Každopádně ten kousíček skály, který z mraků ční, má kolem 400 výškových metrů. Tady v horách si vždy uvědomuju pojem slova „relativní“.

Z Breithornu pokračujeme po hřebeni dolů a pak opět nahoru. Jdeme na další čtyřtisícovku. Kráčíme teď po pravé straně hřebene - pár metrů od něj. Je to zvláštní pocit, když si uvědomím, že právě jsem přešel ze Švýcarska do Itálie. Hřeben přechází na levou stranu do převisu. Jsem sice navázaný, ale nemám dost odvahy jít po hraně. Několikasetmetrová hlubina pod převisem je dostatečným varováním. I když - kdyby se ten sněhový převis se mnou utřhl a Murza s Kemčou mne na laně neudrželi, padali bychom do Švýcarska všichni a až dolů bychom stejně nedopadli. Zachytili bychom se lanem někde na skalnaté stěně. To bychom už ale byli rozšmelcovaní na maděru. Ne, na převis to zkoušet nebudu.

Pořádnou přestávku nad čtyřmi tisíci děláme až v sedla za Breithornem. Tady tak moc nevyfukuje a je tu i relativně dost široký hřeben na to, abychom se mohli pohybovat i mimo vyšlapanou pěšinku. Je tu dost místa i na to, aby tady přistál i vrtulník. Ale my jej potřebovat určitě nebudeme.

Jíme. Já rozbaluji sáček s indiánským sušeným masem a dávám do sebe i tubičku energetického gelu. Nějak necítím hlad ani žízeň, ale je mi jasné, že nějaké tekutiny i kalorie do sebe dostat musím, jinak to přijde bez varování a já během chvilinky zůstanu vysílením stát. Párkrát jsem to už zažil. Pohoda, pohoda a najednou jsem slabý jak čaj a nemám žádnou sílu pro další pohyb. Pokud u sebe zrovna nemám žádné jídlo, nastává čas utrpení a totálního zpomalení a nespočet chviliek na odpočinek. Když mám u sebe cokoliv, co mi může dodat energii, je jedinou záchranou to okamžitě požit. Takový čtvereček čokolády dokáže během pár minut dodat neuvěřitelné množství energie. Je to jeden z nejhezčích pocitů, když se do těla postupně vlévá ztracená síla.

Síla do těla znovu vstupuje, ale stejně tak to nenápadně a pozvolna dělá zima. I když jsme v sedle, vyfukuje tu přímo ukázkově. Sestoupit kousek pod sedlo na švýcarskou stranu je nereálné - sedlo tu je ukončeno převisem. A na italskou stranu budeme sestupovat až půjdeme z Breithorn

Centrale. Navíc fouká právě z Itálie do Švýcarska, a tak bychom si sestoupením pod úroveň sedla vůbec nepomohli. Tady se do závětří nikde nedostaneme, pokud bychom si zrovna nechtěli udělat záhrab. Jdeme dál. Na vrchol to sice není až tak daleko, ale při zdolávání jakéhokoliv převýšení se ve čtyřech tisících člověk hezky zahřeje - a my máme pár desítek metrů před sebou.

Tady na druhém čtyřtisícovém vrcholu dnešního dne - Breithorn Centrale, jsme sami. Tedy - sami tu jsme jen asi pět minut. Pak nás dochází ruský pár. Chtějí vyfotit a tak pořizuju na jejich digiták pár fotek s Monte Rosou v pozadí i jejich navázání lanem. Anglicky neumím a tak je asi trochu překvapuju drobnou konverzací v ruštině. Vyskakuje mi automaticky a ani nevím, zda to je správně. Ale Rusové evidentně rozumí, takže asi jsem to trefil. To už jsme ale na sestupu. Muzílek je pořád navázaný v čele a já na chvostu. Sestupování je snadnější a rychlejší. Mačky máme už spolehlivě přivázané a jejich úvaz vychytaný, takže se nesesmekávají z pohorek. Krátké úseky občas mírně sklusáváme. Mačky ve sněhu drží pevně a hůlky nám pomáhají udržet stabilitu a neseknout sebou. Sestupujeme ze sedla mezi Breithorn Occidentale (4164 m.n.m.) a Breithorn Centrale (4160 m.n.m.). Asi sto výškových metrů pod hřebenem, na italské straně, míjíme napravo pár trhlin. Jestliže jsem měl občas pocit, že jsme navázání vcelku zbytečně, už jej nemám. Okamžitě se mi při pohledu na trhlinu ve sněhovém masivu vybavuje můj loňský pád do zaváté trhliny na Malé Fatře. To jsem samozřejmě navázaný nebyl. Okamžiky hrůzy, když mne Pípa držel na lyžařské hůlce a ta se mu pomalu vysmekávala, jsou najednou docela živé. Jsem rád, že jsme všichni tři pevně navázání na sebe. Viset na laně je přece jen větší jistota než viset na lyžařské tyčce. Ale lepší je raději neviset : -). Asi sto výškových metrů nad velkou ledovcovou plání, která sahá až ke kraji Klain Matternhorn, dávám povel k odvázání se. Možná to není úplně předpisově správné, ale nějaký šestý smysl mi říká, že jsme z nejrizikovějšího terénu pryč a teď už to bude pohoda. Odepínáme se, Murza balí lano a sbíháme zbytek svahu. Tož to je jiné kafe!

To, že už nejsme na jednom laně, má i svoji nevýhodu. Na ledovcové rovince jdeme každý svým tempem a trháme se. Ke stanici lanovky dorážíme každý zvlášť - asi v rozmezí půl hodiny. Nadmořská

výška, na laně mi to tak nepřišlo, zřejmě hraje svoji individuální roli i v míře únavy. Navíc Kemču z toho rozbolela hlava. Nezávidím mu. Vybavuju si totiž, jak jsem sestupoval z pamírské šestitisícovky Pik Skaut do pěti tisíc a začala mne hodně bolet hlava. Po předchozí sluchové halucinaci jsem to tehdy vyhodnotil jako počátek horské nemoci, se kterou jsem počítal a měl s sebou jakýsi zaručený lék - tetracyklin. Dnes už vím, že to nebylo asi to nejsprávnější antibiotikum, ale byl jsem tehdy v okruhu několikadenního pochodu sám a musel jsem být sám sobě lékařem. Do rána jsem se z toho vyspal a své jistě sehrál nejmocnější doktorský efekt stylu „víra tvá tě uzdraví“. Ale bylo to tehdy hodně nepříjemné. Proto dnes s Kemčou hodně soucítím a tuším, jak mu asi je.

Už jsme všichni pohromadě a mohli bychom vyrazit lanovkou dolů, kde jsme si schovali bágly. Jenomže - ještě jsme neviděli všechno. Třeba jsme nebyli na vrcholku Klain Matternhornu, ani ve zdejší ledovcové jeskyni. Vzhledem k tomu, že je teprve 13:45, máme dost času na to, abychom si vychutnali obojí. Je dost pravděpodobné, že se sem už v životě nedostanu a tak si myslím, že bych si měl tenhle kousíček zeměkoule prožít seč to jde.

V ceně našeho lístku na lanovku Trockener Steg - Matterhorn Glacier Paradise je i návštěva ledovcové jeskyně, která se nachází pod stanicí. Turniket nás propouští ke vstupu – tedy spíše výtahu. Protože do jeskyně se sjíždí výtahem – asi 10 výškových metrů. Tady je úplně jiný svět. Je to údajně nejvýše položená ledovcová jeskyně na světě (3810 m) – 73 metrů pod vrcholem Klein Matterhornu (3883 m.n.m.).

Průchod jeskyní je vytvarován do obloukovitého tvaru – jako u tunelu. Aby návštěvníci neuklouzli a nezranili se, led na podlaze je pokryt kobercem – podobným jako bývá na stanicích lyžařských vleků.

Můj zážitek z mystického světa věčného ledu je umocněn ledovými sochami, které jsou citlivě nasvíceny intimním modrým, červeným, fialovým nebo zeleným světlem. Je tu vytesána zmenšenina Matternhornu, domů, které připomínají ty, jež jsme míjeli dole v Zermattu, ovcí, krav, lidí, kamzíků i vozu taženého koňmi. A taky tu je v samostatné ledovcové místnosti vytesán pseudogotický výklenek, ve kterém stojí kovová socha madony s jezulátkem. Lidi do výklenku kolem sochy Dobrého rádce Panny Marie vsazují do ledu mince. Jsou jich tu desítky, či spíše stovky – těch přimrzlých. Ty, které dobře nepřimrzly, leží odpadlé na zemi.

Nevím, kolik metrů ledovcové jeskyně je původních a kolik zcela uměle vytesaných, ale než prolezeme všechno, co je zpřístupněno, je minimálně 20 minut pryč. Takže jsme mohli nachodit alespoň 500 metrů. Nejdéle se zdržujeme u atrakce pro děti – skluzavku, do které se stoupá malou chodbičkou a hladký dojezd je s dopadem na měkkou plastovou žíněnku. Jde to lehce sjíždět i s báglíkem na zádech.

Po stěnách jeskyně jsou panely s fotografiemi a textem o ledovcích, geologii i záchranné službě v Zermattu – ale je to anglicky, německy a italsky – tedy v jazycích, které neovládám. Ještěže aspoň těm fotkám rozumím i bez slovníku.

Teď se ještě podíváme nahoru na Klain Matterhorn (3.883 m.n.m.). Jede se tam, nebo skoro až nahoru, výtahem ze stanice lanovky. Mezi stanicí lanovky a vrcholkem je rozdíl cca 60 výškových metrů. Švýcaři to asi mají takto vyřešeno, aby tu neměli příliš zraněných. Posledních cca 20 výškových metrů od výtahu se šlape po schodech pěšky. Tady nahoře, na vrcholku Klain Matterhorn, je vybudovaná kovová plošina, přesahující kousek přes hranu hory. Dominantou je veliký dřevěný kříž s Kristem v téměř životní velikosti. Viděl jsem už dost dřevěných ukřižovaných Ježíšů, ale tenhle je ze všech nejhezčí. Možná to je tou výškou, kde je instalován, možná těmi letokruhy vystupujícími skrze do hladka opracovanou řezbu. Jsou ošlehané větrem a trochu vystupují na povrch. Socha tak dostává další, možná nechtěnou dimenzi. Taky jsou na ní vidět praskliny. Dřevo je i v tomhle klimatu živým materiálem. A praskliny k životu patří, ať se mi to líbí nebo ne. A praskliny spolu s vychrtlým tělem Ježíše, umocňují okamžik utrpení, který mi, jak si právě musím připustit, trochu zevšedněl. Samozřejmě, že bych byl raději spasitel a hrdina než darmošlap a zrádce, ale když by přišlo na lámání chleba, nejsem si jistý, zda bych jím dokázal být. Každý má svou hladinu odolnosti i bolesti. Praskliny v dřevěné soše, mi vlastní pochybnost o sobě, nějak připomínají.

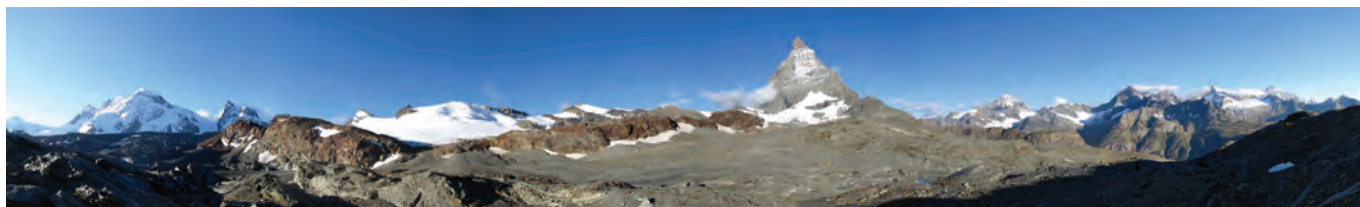
Na vrcholku Klain Matternhorn se nezdržujeme příliš dlouho. Pět minut? Sedm? Nevím. Fouká tu, ale panorama bílých vrcholků je fascinující. Údajně je odtud vidět 40 čtyřtisícovek. Asi proto je tu i otáčivý dalekohled, kterým je možno po vhození mince na všechny dohlédnout. Před pár hodinami jsme stáli na dvou z nich. Ale ty odsud vidím i pouhým okem. I když nyní stojíme o pár set metrů níž, pořád jsme výš než nejvyšší hora Rakouska nebo Nového Zélandu, o Česku a Slovensku nemluvě : -) Sestupujeme po schodech dolů k výtahu, abychom sjeli níž ke stanici lanovky a za další půl hodinku už sjíždíme lanovkou dolů. Opět ten úžasný pohled na ledovcový kotel pod námi a velký Matternhorn nahoře nad námi.

Oceňuji civilizaci hned po přistání naší kabiny na Trockener Steg - zatímco Kemča vyrovnává na lavičce změnu tlaku, jdu otestovat wc. Jako člověk z oboru musím uznat, že místní sociálky jsou velmi kvalitně zařízené a snadno udržovatelné. Ne že bych byl zhýčkaný a dělalo mi problém se vykadit ve skalách, ale když už jsem využil výtahový komfort civilizace k rychlocestě sem, nepohrdnu ani hygienou na úrovni : -)

U bágů jsme před půl čtvrtou. Jsou na svém místě. Ve vysokých horách se nekrade. Alespoň mně zatím nikdo nic v takové výšce ještě nečernul. Možná je to tím, že se nikomu nechce táhnout ukradenou zátěž na vlastních zádech spoustu hodin do civilizace. A nebo se tady krádeže opravdu nenosí.

Měl-li jsem pocit, že už mám toho dnes tak akorát a dnešní den jsem si zasloužil, mladší část naší expedice mne přehlasovává - krátký odpočinek a vyrážíme dál. 16:15 vycházíme na trek dolů ke stanici Schwarze - ale jinudy než jsme se škrábali sem. Půjdeme oklikou po ledovci Theodulgletscher, který se táhne údolím, dá-li se tak nazvat mírně se svažující prostor v nadmořské výšce kolem 2800 m.n.m. Theodulgletscher tady tvoří asi 7 km dlouhou zatáčku rozlévající se do šíře asi 1 km. Tohle je spodní část ledovce. Horní Theodulgletscher tvoří asi 2 km dlouhou sjezdovku, která začíná u Klain Matternhorn.

Na bágel předpisově upevňuji lano. Zase pár kilo navíc. Ale už jsem si zvyknul a tak mi to ani nepřijde. Vykračuju do ohromujícího ticha, které mne vcucává a přetváří k obrazu svému. Netřeba mluvit. Je to zbytečné. Každý kráčíme sám se sebou, ale přece spolu. Je to skvělá paranoia tohoto okamžiku. Spolu s okolní měsíční krajinou je tahle reklama na ticho dokonalá, nepřenositelná a návyková. Alespoň pro mne.

Jdeme každý svým tempem, stejným směrem, ale svojí trasou. Murza je zase úplně vpředu, já jdu momentálně na konci naší výpravy a Kemča je ... Kde je Kemílek? Zastavuju a znovu prohlížím těch 200-300 metrů mezi mnou a Murzíkem. Důkladně. Metr po metru. To není možné. Už jsem asi nějaký přetažený po tom dnešním záhulu. Projevuje se to i na zraku. „Murzíkku! Kde je Kemča? Vidíš ho někde?“ Murza je právě na obzoru. Zastavuje a svým průzkumnickým zrakem skenuje terén mezi námi dvěma. Nic. Zkoumá krajinu po pravé i levé straně, nevěřicně to zkouší i před sebou. Opravdu nic.

Kemča se ztratil! Tak to je průšvih. Jestli se mu udělalo mizerně nebo se mu ještě přitížilo, mohl sebou někde seknout, praštil se do hlavy, padnout do bezvědomí ... V hlavě se mi okamžitě rozehrávají katastrofické scénáře, Murzík je na tom podobně. Spouštíme akci - nemusíme si nic vysvětlovat a víme, že teď je nejdůležitější najít Kemíka. Pokud leží někde zraněný, může do příchodu místní Horské služby vykrvácet, zadusit se nebo zemřít na selhání nějakého orgánu. Jsme necelý kilometr od místa, kde jsme spali a měli uschované bágly při výstupu na Breithorn. Murza krouží kolem místa, kde zastavil. Já shazuju bágel a běžím zpět na místo, kde jsem naposledy Kemču viděl. To bych nevěřil, že budu dneska ještě schopen docela slušně běžet.

Dobíhám k jezeru - Kemča nikde. Pátrám po našich stopách, které jsme po sobě zanechali v naplaveném štěrku zdejšího vádí. Tady jsou. Vypadáte, že tudy jsme šli všichni tři stejnou trasou. Takže Kemča musí být za nějakým šutrem, kolem kterého jsem asi běžel. Chvilinku se vydýchávám a zklidňuju. Jestliže se mi před chvílí hlavou honily katastrofické scénáře, teď je to ještě horší. Co může být horší než katastrofa? Apokalypsa? Jsem příliš krátko na tomhle světě, abych to dokázal správně vystupňovat. Ale každopádně je to špatně, blbě, Hlavou mi běží na přeskáčku zmatené otázky - kde Kemča jenom může být? Žije? Proč nevolá o pomoc? Vzpomenu si, jak se dává masáž

srdce? Jaká je frekvence vdechu při umělém dýchání? Je tu signál na mobil? Sakra, jaké je číslo na Horskou službu? Jak jim vysvětlím, kde se Kemča ztratil, když neumím německy, anglicky ani italsky? Na kterém táboře byl Kemča prvně? Jak vysvětlím, že při pokusu o výstup na Matterhorn se nic nestalo a tady při nenáročném vysokohorském treku se cosi pokadilo?

Klid! Vlevo začíná sněhová část ledovce a na sněhu Kemču nemůžu přehlédnout. Jedině kdyby se propadl do nějaké trhliny bych to asi nedokázal na tu vzdálenost odhadnout. Z větší části jsou ale na levé straně skalní srázy, které tvoří hranici ledovcového svahu. Ale Kemílek, když jsem jej zaregistroval naposledy, šel spíš vpravo. Tam je nepřehledný skalnatý úsek, kde je tisíce pastí a skrýší. Pokud se vydal Kemča skutečně tamtudy, je to paradoxně lepší varianta než zmizení v ledovcové trhlíně. Tady je velká šance, že jej alespoň najdeme. „Murzílkůůů. Mrkni se tam!“ volám a ukazuju mezi balvany, skalky, průrvy, minipřevisy, rozsedliny a strže. Murza okamžitě kmitá směrem kterým ukazuju. Mizí mi z dohledu za skalnatý obzor a já vybíhám paralelně s ním.

Ať se Kemča objeví támhle za tím megabalvanem nebo aspoň v proláclině vedle. Pobíhám a kmitám jak kybernetická myška.

Stojící, sedící či ležící postava nikde. Jen skála a šutry. Doklusávám na nejbližší obzůrek a skenuju systematicky pohledem povrch kolem sebe, kam až dohlédnu. Kemílka nevidím. Začínám propadat beznaději.

Do pytle! Aby toho nebylo málo, nevidím už ani Murzu. Měl by být teoreticky na deváté hodině, za prvním obzorem. Musí tam být. Nemuseli jsme si nic vysvětlovat, ale oba víme, že musíme maximálně pečlivě prozkoumat každou píd' země ve svém okolí. Já směřem k Murzovi a on ve směru našeho pochodu. Samozřejmě, že i vše nalevo i napravo od nás. Kemílek se přece nemohl propadnout. A jestliže se přece jen propadl, musela po něm zůstat alespoň díra - a ta nesmí ujít naší pozornosti. Dávám našemu pátrání ještě 10 minut. Pokud já ani Murzílek na Kemču nenarazíme, budeme se muset spojit s horskou. Třeba pošlou vrtulník a ten z výšky uvidí přece jen víc než my. Periferním viděním registruji pohyb na obzoru vlevo. Okamžitě zaostřuju na tu tmavou postavu, která na mne mává. Murzílek! Skvělé, nezklamal, nezmylil jsem se, zachoval se předvídatelně - tedy alespoň dle mé obtížně sdělitelné logiky. Ta se přenáší mimosmyslově, ale rezonuje ve tvorech „jedné krve“. A hlavně - v krizových situacích funguje. „Nic se neztrácí v duchovním světě“, bleskne mi hlavou moudrost básníka.

Murza gestikuluje a ukazuje vpravo. Sakra! To může znamenat pouze dvě věci - tam kam ukazuju

je Kemílek v pořádku a nebo tam je Kemča v nepořádku. Všechno je buďto OK a nebo je to šílený průšvih. Je mi jasné, že naše pátrání právě skončilo a buďto pokračujeme všichni dál po ledovci nebo se rozbíhá záchranná akce či přivolání záchranářů.

Murzílek vidí, že jej registruju. Dál na mne mává a posunky ukazuje stále stejným směrem. Ufff!!! Protože naše obtížně přenositelná logika funguje, všechno ze mne padá a už v klidu kráčím směrem k němu. Kemílek je v pořádku. Kdyby v pořádku nebyl, Murza by se přesvědčil, že jsem jej zaregistroval a okamžitě by opět zmizel - pomáhat Kemílkovi.

Vysoko v horách se vždycky rád utvrzuji v hodnotách, skutcích a jistotách, které přetrvávají, a na které se mohu spolehnout. Něco jako pevný bod uprostřed vesmíru. Tady se většina věcí nedá dělat jen „jako“, tady je skoro vše doopravdy. V hlavě mi zní písnička Vladimíra Vysockého o příteli - „... s sebou do hor ho vem ...“.

Jsem na obzoru u Murzílka. Kemílek na druhé hodině spokojeně a klidně kráčí svojí stezkou směrem k Matternohrnu. Dostal se příliš napravo od nás a ve chvíli, kdy jsme jej usilovně hledali a volali, procházel skrytý za valem skalisek. Mobil má vypnutý, aby šetřil baterii, a tak moje pokusy o telefonní spojení nemohl slyšet. Je klidný jak želva. Samozřejmě, že neměl ani zdání o našem hledání a pobíhání. Jsem šťastný. Najednou mi je nádherně. Dokonce mám pocit, že nejsem vůbec unavený a klidně bychom se mohli pokusit o nový výstup na Mattyho.

Bez ironie svým parťákům připomínám zásadu, že se nesmíme roztrhat tak, abychom na sebe neviděli. „Furt na sebe musí vidět alespoň dva z nás!“ Tím je vše vyřešeno, netřeba to rozpitvát či o tom debatovat. Kecy toho moc nevyřeší. Mám pocit, že nás spíš spojují „činy“. Před námi je koneckonců ještě pořádná štreka a tu si musíme odšlapat jen my sami. U některých situacích je možná jedno zda se odehrávají ve slovenských horách, Afgánistánu či ve Waliských Alpách. Prostředí se mění, různá jsou asi i jména, ale skutky jsou stejné a přetrvávají.

Kráčíme šedavým ledovcem dolů k Schwarze. Kemča i Murza se drží zase vpředu a já si spokojeně uzavírám náš voj. Vyhovuje mi to. I tohle je dobrý čas pro vigílii.

17:35 jsme na místě, kterým jsme od lanovky před pár dny stoupali k Hörnlihütte. Uvědomuju si, že jdu právě tudy už po páté - 2x v roce 1998 a potřetí při téhle expedici. Myslím si, že to je dostatečně na to, abych si tohle místo nadosmrti vryl do paměti. U většiny míst, kde jsem krácel, si vůbec nepamatuju jejich jméno. Ale dokážu si vybavit, že jsem tamtudy už krácel, podvědomě si taky vybavím atmosféru, zážitek, soupevníky i archetyp samotné krajiny.

Vrcholek Mattyho je opět v mracích. Statisticky je v mracích většinu doby, po kterou se v jeho okolí pohybujeme. A to je léto. Za podzimních plískanic nebude vidět skoro vůbec. Zase si zpívám „Vrcholek je v mlze, těžko vidět cíl, pokouší se znovu kdo má více sil ...“ Už jsem si zvykl na to, že jsou osudové písně, které mne budou provázet po zbytek života. I když netuším, zda autor českého textu Pavel Brümer vůbec kdy byl u Matternohrnu, užívám si souznění téhle písničky a šutrů, po kterých právě kráčím. Pocity a realita. Asi jsem tak zblblý, že je od sebe nedokážu úplně rozdělit. Ctím chválu bláznovství i jiného úhlu pohledu.

18:00 jsem konečně u jezera. Ač tudy kráčím po několikáté, v mé paměti vzdálenost splývá a tak

mne znovu překvapuje, že k němu svižně šlapu celou půlhodinku. Nad jezerem je stanice lanovky Schwarze, ale až tam se mi nechce. Najednou na mne padá zdechlost první třídy a až k lanovce nestoupám. Počkám tady – jak kluci zjistí, že cesta do Zermattu vede serpentinami, které začínají u jezera, vrátí se. Já se zatím uvelebím ve vysokohorské trávě, sundám si pohorky a nechám osušit propocené ponožky. Uááá. To je paráda. Takhle nějak musí vypadat nirvána. Zaslouženě a opravdově. Murzílek ani Kemílek se nevrací. To je nějaké divné. Moje jistota a zkušenost, z někdejšího nejdelšího dubnového sjezdu z pod Matterhornu na skialpech, je nahlodávána. Že by odsud přece jen existovala kratší a životu bezpečná cesta? No tak - úplně vyloučit to samozřejmě nemůžu. Tehdy jsem tu byl v podstatě za zimního režimu a to co se za sněhu nedalo, může v létě vypadat přece jenom schůdněji. Ale leží se mi tady na kraji jezera úžasně. Vyčkám dál a počkám, až mi ti dva plašáci dají znamení. Protahuju si záda. Bolest sice vypadá jinak, ale i tak si pamatuju doby, kdy to bylo lepší. Řeč těla mluví jasně - asi se budu muset smířit, že mi táhne už na pátý křížek. Pane Bože, není to až tak dávno, co byl tenhle věk pro mne třetihorami. Hlava se na to necítí, ale tělo hlavě čas od času připomíná, že žije trochu mimo realitu a zákonitosti žití.

Shora od lanovky na mne ogaři mávají a posunky důrazně naznačují, že mají úplně jiný plán na sestup do Zermattu, než mám já. Oddechl jsem si a tak mne nemůže nic rozhodit. Obouvám se, nahazuju propocený bágel a vyrážím na opačnou stranu než jsem měl v plánu. To jsou paradoxy, pane Vaněk.

Ale asi všechny zdejší chodničky vedou do Zermattu, protože sotva začneme klesat, rozestoupí se nám výhled natolik, že tam - úplně dole, asi kilák pod námi, vidíme údolí i samotné horské středisko. No, mákneme si ještě pořádně, než těch 1000 výškových metrů sestoupíme.

Stezka se vine chvíli traverzem, ale většinou spíš šusem dolů. Na trsy trávy i kameny jsem si zvyknul, takže můžu víc vnímat krajinu. A že je co vnímat! I když máme zmáknuté všechny hory v našem okolí, fakt, že scházíme do Zermattu, který se nachází v nadmořské výšce skoro jako nejvyšší hora Česka, limituje možné zevšednění krajinou, která je tady ve výšce o kilometr vyšší, přece jen jiný šálek čaje. Tohle prostě zevšednět nemůže.

Je 18:45 a my míjíme kříž s dřevěnou stříškou. Takový je u nás vidět snad už jen ve skanzenu. Ale do zdejší krajiny patří, i když se píše rok 2013. Mám pocit, že v horách mají jejich obyvatelé k Bohu blíže a jejich víra je možná méně okázalá. Ale o to je asi niternější a opravdová. Obyvatelé hor, myslím ty, kteří zde žijí a makají od malička, ne nás luffáky, kteří hory sice máme rádi, ale možná by zde žít roky nedokázali.

Zermatt máme pod sebou neustále jako na dlani. Dívám se na GPS abych zjistil, kolik výškových metrů ještě musíme sestoupit. Hmmm ještě půl kiláku. A to mám pocit, že už sestupujeme celou věčnost.

Je 19:00 a jsme u prvních chat vysoko nad Zermattem. Střechy z kamenných plátů, stěny z větrem ošlehaných fošen. Líbí se mi, jak se tyhle původní usedlosti, dnes rekreační objekty, snaží držet, v co nejvíce detailech, původní ráz. A přitom by střechu Bramac či Tondach, majitelé pořídili několikanásobně levněji, než tyhle původní kamenné „šindele“. Není to žádný levný špás mít takovou chalupu po předchozích generacích a udržovat ji tak, aby se zachovala alespoň pro generaci další. Je to záslužné, ale drahé a tudíž ne pro každého. Tohle hobby si budu muset v životě odpustit : -) Konečně jsme u potoka. Vytéká z ledovce pod Matterhornem. Tady už to je spíš horská řeka. Taky ji místní využívají jako zdroj pro vodní elektrárnu. Cedulky kolem upozorňují, že se může hladina

nečekaně zvednout. Varování vnímám, ale jsem zpocení jako sele a nemyl jsem se čtyři dny. Kdo to pořádně nezažil, těžko může uvěřit, jaká to je slast, se pořádně vycachtat i v ledové vodě. Murza i Kemča jsou staří mašiči a nejdou se ani opláchnout, zato mne znovu a znovu upozorňují na možné odpouštění z vodní elektrárny i na to, abych pak plaval ke břehu, že se pro mne budou snažit udělat, co bude v jejich silách. Jejich neapných poznámek nedbám, ignoruji je a co nejdůkladněji se myju. Áááá. To je paráda. Mám pocit, že mi to vlévá do těla další energii. Budu ji potřebovat, protože na nádraží to je ještě 3-4 km.

Ufff. 20:15 - začíná se stmívat, výklady luxusních obchodů a lampy u nóbl restaurací nám osvětlují pár posledních stovek metrů a my jsme konečně na nádraží v Zermattu.

Náš vlak už ve stanici stojí a tak se rychle snažíme nasednout. Ale nejdřív jízdenky. Automat na nástupišti nefunguje a tak Kemča musí zrychleným přesunem kupovat k okénku. A pak zpátky k nám a teprve společně přes turniket na perón a do vagónu.

Jdeme úplně dopředu a rozvalujeme se s bágly na třech dvojsedadlech. Jsme ve vagónu sami a tak to nikomu nemůže vadit. Konečně se pořádně uvolňuju a odpočívám. Nelehám si, ale velmi pohodlně se roztahuju. Ani na mne nejde okamžitě spánek. Ten ale po dnešním záhulu nutně zanedlouho přijde. Už dlouho jsem si nedal takhle do těla. Kdybychom nesjížděli těch cca 890 výškových metrů lanovkou, tak jsme ze 4.165 m.n.m. do 1.620 m.n.m. sešli poctivě po svých. I tak, čisté převýšení 2.545 m během jednoho dne, s poctivou zátěží, je docela náročná záležitost pro lidský organismus.

Na patrové parkoviště v Tasch se vchází přímo z perónu. Odskakuju si ještě na WC v podzemní části parkoviště a moji parťáci jdou přímo k našemu autu, takže když opouštím sociálky, už je nevidím. Sebevědomě vstupuju prosklenými dveřmi do šíleně velkého parkoviště a proplétám se mezi zaparkovanými auty a cestičkami na protější stranu. Galaxii jsme nechali zaparkovanou někde na jedenácté hodině. Podlaha krytého parkoviště je čistá a vyleštěná, ale paradoxně se mi po ni kráčí hůř než po kamenitých stezkách Waliských Alp. A bágl mi najednou připadá těžší než před chvílí. Je to hloupost, protože jej musím mít o pár kilo lehčí, než když jsem odsud v pondělí vycházel, ale

**Roveři (starší členové)
kateřinické ŠESTKY podnikli
15.-24.srpna 2013 expedici.**

**Muntii Făgărașului (Fagarašské hory)
je nejvyšší a nejrozlehlejší pohorí Rumunska,
rozkládající se na historické hranici Sedmihradská a Valaška.**

Hlavní hřeben je vzdušnou čarou dlouhý přibližně 70 km a téměř neklesne pod hranici 2 000 metrů nad mořem.

ŠESTKA
Kateřinice
parta příležitostí

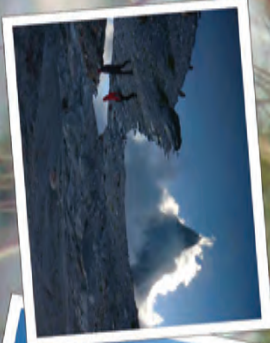
Oldskauti.cz

skauting
nekonec
ve dvacetí

Oldskauti (nejstarší skauti) kateřinické ŠESTÍKY podnikli ve dnech 25.-30.srpna 2013 nezdařený pokus o výstup na Matterhorn ze Švýcarské strany.

Matterhorn je šestá nejvyšší hora Evropy (4497 m.n.m.), ale i ta nejlehčí cesta k vrcholu patří i dnes mezi nejtěžší. Prvovýstup se podařil až 14.7.1865. Matterhorn je historicky poslední zdolanou alpskou čtyřtiscovkou.

(Dazul) Je neděle odpoledne a já na místo relaxu na stavbě sedím v rychlíku směr Praha. Kdyby mne Jose nepozval na Prosek, byl bych v tuto chvíli na stavbě našeho rodinného domu, a lepil bych sádrokarton. A tak namísto práce, která za mnou bude okamžitě vidět, jedu ...

Zítřka mám v Praze nějaké pracovní povinnosti a abych minimalizoval možnost, že to třeba kvůli zpoždění vlaku nestihnou, jedu tam už dnes a přespím u Joseho. Je to pro mne zároveň příležitost si popovídat a mít novinky přímo od zdroje.

Jenomže zrovna dnes Jose dorazí domů až kolem půlnoci a tak mi navrhl, abych se společně s ním zúčastnil oslav 20.výročí Roverské Banánové republiky na Proseku. A protože k RBR mám velmi pozitivní vztah už od jejího založení, spojuji příjemné s užitečným. Sádrokartonových desek na stavbě neubude.

Cesta do Prahy trvá přes 3,5 hodiny, takže mám moře času na dolování vzpomínek. Začíná to u mého vrstevníka Joseho. Poznali jsme se na beniškovském FONTU (Jose) a PONTU (já a Pípa) v roce 1993. Chvilí poté vznikla pod Joseho taktovkou Roverská banánová republika. A hned o ní bylo v roverských kruzích slyšet.

Velmi rychle se začali po nás (mám tím na mysli vsetínský RS kruh, volné sdružení roverů z šesti oddílů střediska) opičít a začali vydávat BANANA TIMES - roverský časopis, který byl mnohdy s několikanásobně kvalitnějším obsahem, než náš časopis STOUPA HLÁSÍ. Fungovalo tehdy pravidlo, že my posílali k Banánům pár čísel právě vydaného STOUPE HLÁSÍ a oni nám zase čerstvý BANANA TIMES. Nebylo až tak výjimečné, že se některé zvláště povedené články, psané pro tyto dva lokální roverské plátky, pak objevily v oficiálním skautském tisku - Skautingu nebo Roverském kmeni. Dnes už STOUPA nevychází a BANANA TIMES asi také ne.

Uvědomuju si, že jsem vlastně nikdy nebyl na žádné akci, kterou organizovali Banáni. Dneska to bude po dvaceti letech premiéra. Vsetín u Banánů na jejich akcích reprezentovala v drtivé většině případů Jitmelka. Minimálně v jednom případě s nimi byla i na Silvestra. Ale dneska tam Jitmelka asi nebude a tak hrdý prapor zahraniční delegace ponesu já :-)

Na Banánových akcích jsem sice nikdy nebyl, ale s Banánama jsem se na jiných akcích potkával pravidelně - ať to byly akce kolem kursů FONS, Mikulášských víkendů, prvního Obroku, nebo při jejich silvestru na Dynčáku či návštěvě plesu - tam jsem je dokonce nechal slétnout na paraglide. Vzpomínám si, že jsem s Banány prožíval i první vlnu šoku z tragédie ve Vysokých Tatrách - José se to dozvěděl, když jsme spolu debatovali u nás doma v Kateřinicích.

Vlak monotónně kodrcá a bere mne to na spaní. S přivřenými víčky přehrávám zmatené videoklipy vzpomínek a udivuje mne, že jsem si vybavil až tolik detailů, které se vztahují k RBR. A to jsem si

jich při své zahlcené paměti minimálně 5x tolik nepřehrál.

Vypadá to, že Banáni jsou vlastně 20 let jedinou nepřetržitě fungující roverskou skupinou, kterou znám. Dlouhá léta před nimi měli vsetínští roveři minimálně rok náskok, ale na rozdíl od nich, se nepodařilo šťastně předat žezlo a společenství vsetínského RS Kruhu se pozvolna rozpadlo. Myslím si, že to je škoda pro vsetínské rovery - RBR řešila naprosto stejné problémy a dokázala krize překonat.

Informace od Joseho je, že mám dorazit na Prosek, ulice Na Vyhlídce a pak zavolat. Po vystoupení z metra se na mobilu připojuji k internetu a do google zadávám „skaut prosek“ - a odkaz na hezky udělané stránky www.prosek.org vyskakuje na prvním místě. Klik na ně, klik na odkaz „klubovna Prosek“ - čtu, že je v ulici Na Vyhlídce 36 (vzadu). Otevírám na svém android mobilu aplikaci Mapy, zadávám adresu a po chvíli mi modrá tečka ukazuje, kde stojím a červená tečka je asi kilometr dál - označuje mi místo, kde je klubovna. Nu, vot technika. Připadám si trochu jako v aktuální reklamě T-Mobile se skautama..

Na trávníku je zaparkována řada osobních aut a cítím slabou vůni ohně. Tuším, že jdu správně. Nikdy jsem tu nebyl, a tak i když jsem o zasypávání bazénu a dostavování klubovny leccos zaslechl, je pro mě vše nové. Klubovna je patrový baráček se čtyřmi místnostmi, téměř ze všech stran obsázená už velikými tůjemi. Upravený trávník tvoří zahradu asi 3x větší, než máme u vsetínského SKAUTSKÉHO DOMU. Celkově to na mne ani zdaleka nedělá dojem, že jsem ve velkoměstě. Opravuji - dělá to na mne velmi dobrý dojem. Po pravdě - lepší vnější dojem, než Vsetínské středisko - a věř, nepíše se mi to lehce :-)

U ohně na kraji zahrady už postává asi dvacet lidí, mimo Joseho poznávám Věnu, Marťana, Kárala, Opa. Jinak se mi nevybavují žádná jména, byť se mi některé tváře zdají povědomé. Později dorazil Vrt a se známých lidiček jsem poznal (hlavně podle hlasu) Báru, kterou jsem si vždycky pletl, nevím proč, s naší (1.d) Šmudlou. Je to zvláštní pocit, když člověk porovnává děvčata a kluky, které má zažité nejprve jako 15-18 leté ztřeštěné rovery, pak je občas někde potkal, když jim bylo o pět roků víc a nejdnou je tady vidí jako mladé 35-38 leté pány a dámy s vlastníma malýma dětma. Před pěti lety jsem si něco obdobného zažil, když jsme se potkali po 15 letech od velké roverské expedice POLAR FLARE - za polární kruh do Švédska a Norska. Najednou tam stáli namísto roverů dospělí - učitel z vysoké školy, inženýr, mistr řemeslník, kazatel, řidič kamiónu, doktor, ... - otcové a mámy.

Potloukám se po setmělé zahradě, poslouchám vzpomínání, pozoruju prostor zaplněný občany Roverské banánové republiky a sdílím radost z tohoto setkání. Dámy i pánové nezpochybnitelně již oldskautského věku se hrdě hlásí k tomuto věčně inspirujícímu roverskému společenství, sundávají teplé bundy, aby se pochlubili některou z verzí republikového trička, ...

Odvážím si s sebou placku „20 let RBR“ s prvním presidentem sedícím na banánu, radost se setkání i pocit hrdosti, že vím o čem je řeč a že jsem byl občas „při tom“. Bude-li někdo někdy psát pojednání o rovingu v Čechách „po sametu“, Roverská Banánová republika tam bude mít minimálně samostatnou kapitolu. Jen houšť a větší kapky!

Oldskauti v MAGOŠI 14.4.2016

magoš

MAGAZÍN

KMENE DOSPĚLÝCH

2/2016

Národní jamboree:
čtyři letokruhy v Miletíně

Ocenění Syrinx
s devadesátiletou tradicí

Nová kvalifikace
pro vedoucí oldskautských klubů

Jubileum v Kateřinících

ZLNSKÝ KRAJ
Ve znamení desetiletého jubilea vlastního oldskautského klubu se od počátku letošního roku odvíjí činnost dospělých skautů z Kateřiníc na Vsetíně. Klub vznikl

v lednu 2006, kdy se „oldi“ (tedy věkem odrostlí roveři, několik třicátníků a jejich starší kamarádi) vyčlenili z 6. koedukovaného oddílu vsetínského střediska. Pro skauting nesmírně

zaničená parta vytvořila záhy klubové společenství, které se napříč republikou stalo vzorem pro řadu příchozích „juniorů“ do Kmene dospělých. Šíře aktivit kateřinických oldskautů je obdivuhodná

– od přímé podpory a pomoci skautskému oddílu, klubovou

Foto: Pavel Drábek

činnost s puncem outdoorových dobrodružství na souši i vodě,

OLDSKAUTSKÉ PUZZLE

Chybí v oldskautském puzzle nějaký dílek? Měly být v mozaice i zprávy z dalších krajů? Záleží jen na vás, jak bude puzzle poskládáno příště!

charitativní projekty spjaté ve velké míře s činností Dětského bezbariérového centra Březiny až po zahraniční expedice. O tom, jak aktivně (a akčně!) vykročil klub OS z Kateřiníc do jubilejního roku, svědčí i snímky z únorového přechodu Malé Fatry na Slovensku. Při něm si oldskauti užili plnými douškami nejen úchvatných ledových hřebenovek, ale i bivakování na sněhu pod širákem. (os)

(Dazul) Se Slávkem Janovem - Nashvillem, z velmi aktivního pražského 48. oldskautského klubu Jestřábi, jsem se sice zatím ještě osobně nepotkal, ale zřejmě náš web oldskauti.cz nebo oldskautské facebookové stránky způsobily, že si všimnul naší existence a zavolal mi, že připravuje do magazínu kmene dospělých (MAGOŠe) v rubrice OLDSKAUTSKÉ PUZZLE, krátkou zprávu o naší činnosti.

Ve chvíli, kdy mi Nashville, kterého si jarního podvečera volal, už jí měl v podstatě hotovou a potřeboval se mnou jen doladit detaily a upřesnit fotky.

Chvíli jsme se po telefonu pobavili o tom, co a kde oldskauti dělají, uložil jsem si na něj číslo, ze kterého mi volal a už nebylo z mé strany potřeba nic řešit.

Když mi dorazil vytištěný MAGOŠ (v rámci každoroční registrace mi chodí automaticky), samozřejmě jsem jej nejprve prolistoval, abych si ověřil, že avizovaná zpráva tam je :-)

Tohle číslo se mi četlo obzvláště hezky :-)

Mgr. Slavomil Janov - Nashville

Malá fotoreportáž - nově umístěná vývěska před OÚ

26.5.2016

Ratibořská část ŠESTKY

(Dazul) Že se bude muset naše vývěska umístěná před obecním úřadem v Kateřinicích přemístit, bylo jasno od prosince 2015, kdy byl na obecním zastupitelstvu schválený záměr vybudovat náměstí. V porovnání s náměstími ve městech spíše náměstíčko. Ale podle plánu zabíralo i prostor, na kterém stála stará vývěska.

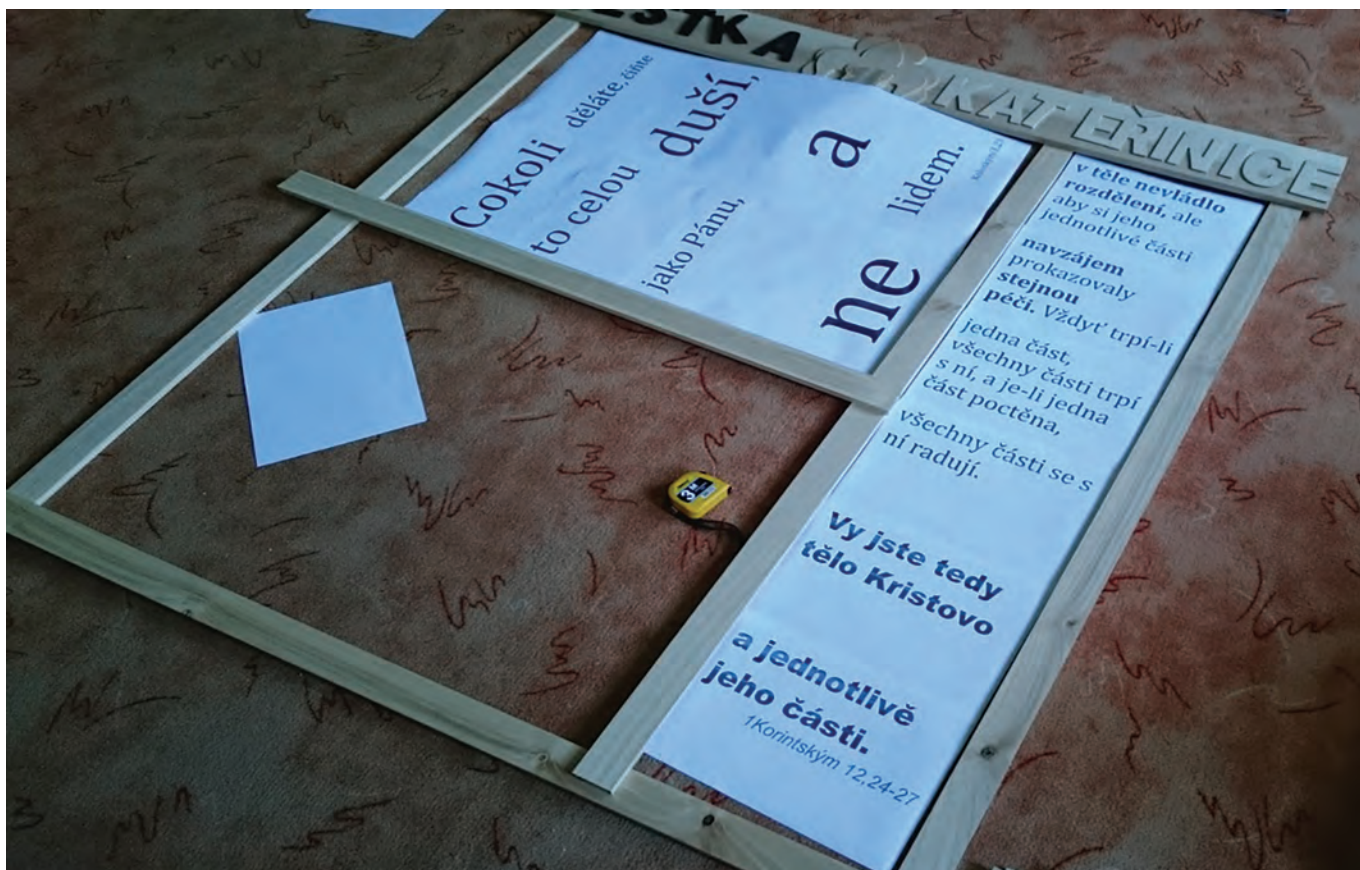

A tak bylo v březnovém ŠESTÁKU avizováno, že bychom se měli připravit na novou vývěsku, která bude v „podloubí“. Bude výrazně větší – plakáty na ní budeme muset skládat z 24 listů A4. Jen pro srovnání – ta stará se skládala z 8 listů A4.

Zkrátím to – starý rám vývěsky, který před cca deseti lety vyrobil Zub, do nové vývěsky nešel použít a tak byl požádán Tom, zda vyrobí rám nový. Tom přislíbil a konal.

Podařilo se mu ze starého rámu zachránit vyřezaná písmena a lilii. Z krásného jasanového dřeva udělal desky pro nový rám a sestavil je tak, aby byla naše vývěska složena ze tří částí, které se budou v různých intervalech obměňovat. Důležité bylo, aby šel každý z plakátů poslepovat z listů A4.

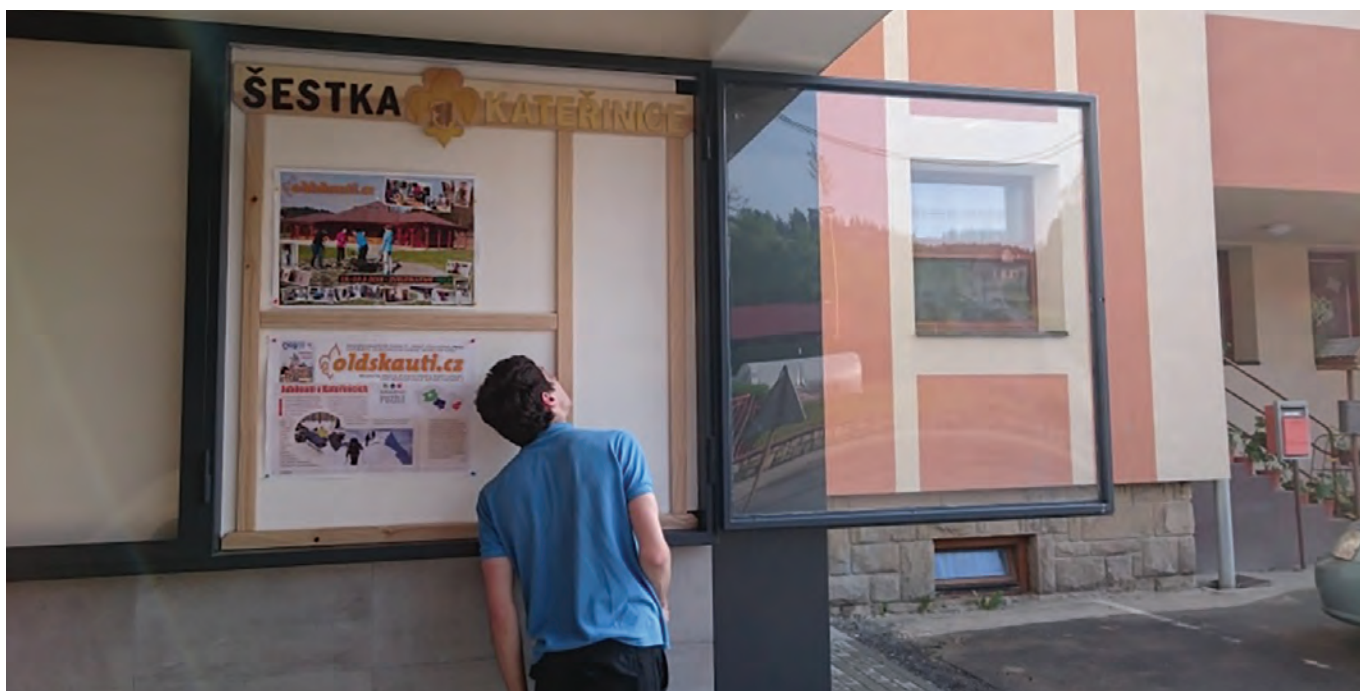
V úterý 24.května 2016 byl sestavený rám vývěsky přepraven před obecní úřad. Malou komplikací bylo, že rám je tak velký, že se nevlezl do osobního auta.

Čerstvý majitel řidičského průkazu Tom, převezl bez poškození rámu, auta i sebe, náklad na místo určení - před Obecní úřad.

S drobnými obtížemi se podařilo rám připevnit do vitríny. Po té, co selhaly bodce ze špendlíků, se to podařilo pomocí oboustranné lepicí pásky a lepidla „patex“.

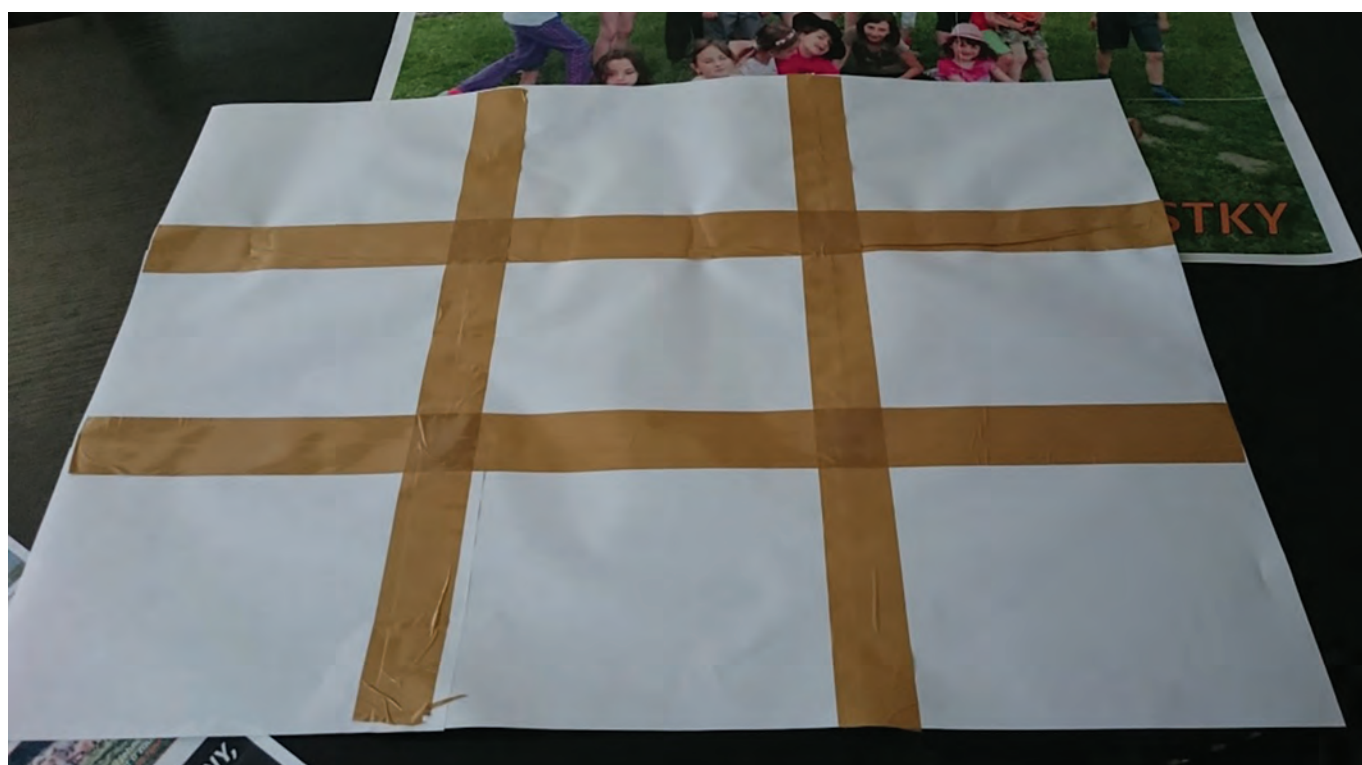

Pro optické srovnání se starou vývěskou, byly do té nové umístěny poslední plakáty z dosloužilé nástěnky.

Druhý den se už ale vyrobily aktuální plakáty, přímo do naší nové vitriny. Vše sice změřeno, ale znáte to – když se takový plakát vyrábí prvně, vždy může nastat nějaká nepředvídatelná komplikace.

Plakát naležato je slepen z 9 listů A4 – tyto plakáty jsou dva, takže 18 listů. A ještě podlouhlý plakát se zvaldy – ten se slepuje ze 6 listů. Celkem tedy 24 listů A4!

Po slepení je ještě potřeba každý plakát zezadu přelepit lepicí páskou, která jej zpevní a v případě, že by časem lepidlo nedrželo, páska může zabránit nehezkému rozlepení a odchlípnutí listu.

Koupit špendlíky a stavět se do klubovny pro žebřík. Pak už jen prakticky ověřit, že všechny propočty a míry souhlasí i v reálu. Souhlasí. Plakáty jsou v novém rámu připevněny :-)

A už můžeme informovat kolemjdoucí – především děcka, které ze ZŠ chodí kolem na obědy

RAFTOVÁNÍ NA BYSTRÝČCE - 28.5.2016
TRADIČNÍ AKCE PRO RODIČE I DĚTI

oldskauti.cz

exponovaný úsek jsme si spluli 4x

AQUAZORBING

... kdo že to uměl chodit po vodě ? :-)

SESTKA
Kateřinice

ŠESTÁK

Sonderausgabe

Stammeszeitschrift des 6. koedukativen Stamms und des 6. Old-Scout-Klubs
des Ver-bands Junák – český skaut (Tschechischer Pfadfinder) in Kateřinice

Areal des ehindertenfreundlichen
Kinderzentrums – Basis
der Pfadfinder von Kateřinice

www.SESTKA.eu

www.OLDSKAUTI.cz

ŠESTÁK

oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu a 6.oldskautského klubu **Junáka - českého skauta** v Kateřinicích

speciál vydán 6.6.2016, nákladem 6 výtisků

WWW.SESTKA.eu WWW.OLDSKAUTI.cz

*areál Dětského
bezbariérového
centra - zázemí
kateřinických skautů*

Být věrný, to znamená stát u svého přítele nejenom tehdy, když je na vrcholku své slávy, když nic nepotřebuje, a když spíše rozdává, ale i tehdy, když se řítí do hlubin neštěstí, pomluv a opovržení! - Jaroslav Foglar -

Oddílová ŠESTKA Rada Kateřinice

Toto speciální číslo společného oddílového časopisu dvou kateřinických oddílů (6.koedukovaného oddílilu a 6.oldskautského klubu) má za úkol co NEJSTRUČNĚJI prezentovat činnost skautů v obci Kateřinice.

Kdybychom všechny čísla oddílového ŠESTÁKU a prázdninových Expedičních knih svázali dohromady, měli bychom knihu, která by měla přes 2300 stran!

ŠESTKA během své 19.leté činnosti vystřídala 3 klubovny v Kateřinicích. Úplně první byla v

bytovce u ZŠ - místnostech bývalé dětské poradny, pošty, dnes normálnímu bytu v domě č.225.

Odtud se ŠESTKA stěhovala v září 1998 do klubovny pod pódiem kateřinického Kulturního domu.

Po prázdninách roku 2006 se ŠESTKA stěhovala do své nynější klubovny v Dětském bezbariérovém centru Březiny. Od ledna 2011, díky tomu, že se oddíl stará o údržbu DBCB, může jak na družinovkách, tak oddílovkách využívat pro svoji činnost celé centrum.

Mimo Kateřinice ŠESTKA měla či má klubovny i v Ratiboři - bývalá fara, i v Jablůnce - vedle tamního OÚ.

Při svých samostatných táborech vystřída-

Ve většině měst a vesnic naší republiky pracují skautské oddíly samostatně a s těmi, kteří vyrostli a opustili jejich řady spolupracují náhodně. V Kateřinicích se daří úzká spolupráce tradičního dětského oddílu skautů a skautek (6.K) s dospělými, kteří prošli oddílem (6.OS). Na veřejnost se snaží působit jako ŠESTKA=6.K+6.OS.

la ŠESTKA zatím 6 tábořišť pro své stálé letní tábory:

1. tábořiště mezi Křekovem a Mirošovem (u Valašských Kloubouk) - 1998, 1999, 2000
2. tábořiště "Ostrov" ve Vojenském výcvikovém prostoru Libavá, na místě zaniklé vesnice Rudoltovice - u řeky Odry - 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008
3. tábořiště "Barnov" ve Vojenském výcvikovém prostoru Libavá - nad "tankobroděním" - vodní nádrž Barnov - na řece Odře - 2009, 2010
4. tábořiště u Mužíkova (Lidečko) u říčky Senice - 2011
5. tábořiště "Čermná" na hranici Vojenského výcvikového prostoru Libavá - 2012, 2013, 2014
6. tábořiště "U Lazského potoka" ve Vojenském výcvikového prostoru Libavá - 2015

Archiv videozáznamů pořízených při oddílových akcích čítá aktuálně 130 DVD - to je odhadem asi 130 hodin (!) záznamů. Kterýkoliv bývalý či stávající člen ŠESTKY si může pohodlně u odkazu "DVD" na www.oldskauti.cz najít podle obalu DVD za oddílové období, které jej zajímá a nechat si jej vypálit. Všechny originály DVD jsou uloženy v DBCB, kde jsou k dispozici také počítače s vypalovací mechanikou. Aktuálně se pracuje na zpřístupnění všech oddílových filmů přes YOUTUBE.

Ke 100 letům skautingu v českých zemích byla vydána výpravná kniha SKAUTSKÉ STOLETÍ. Má 256 stran "velkého" formátu

A4 a váží 1,32 kg :-)) Pro ŠESTKU je kniha významná taky tím, že "novodobé skautské základny" jsou reprezentovány fotografií Dětského bezbariérového centra Březiny - jedinou fotografií, která tyto základny reprezentuje.

Při stavbě DBCB jsme měli půjčeno přes 7 milionů Kč - bezúročně!!! Od Města Vsetín a ústředí Junáka. K dnešnímu dni dlužíme (ještě jsme nesplatili půjčku) ústředí Junáka už "jen" 90 000 Kč. Pokud se podaří uskutečnit všechny plány s DBCB, měli bychom ji splatit v roce 2018.

Několik let byl kateřinický skautský oddíl třetím nejpočetnějším skautským oddílem v České republice.

Téměř všechna vydaná čísla ŠESTÁKU - oddílového časopisu, lze stáhnout z www.oldskauti.cz

rok 1996:

rok 2016:

0 - v naší obci nebyli žádní skauti

0 - v naší obci nebyla žádná základna, která by sloužila mladým lidem

0 - naše obec cíleně neumožňovala ubytovat návštěvníky a turisty

59 - v Kateřinicích pracují 2 skautské oddíly (dětský oddíl ŠESTKA - registrující 52 členů a oddíl dospělých OLDSKAUTI- registrující 7 členů)

1 - v Kateřinicích funguje non-profit více než 10 let Dětské bezbariérové centrum Březiny, které vybudovali skauti s přispěním peněz z EU fondů

1000 - Dětské bezbariérové centrum Březiny v Kateřinicích navštíví ročně kolem tisícovky zdravých i handicapovaných návštěvníků

OTEVŘENÍ SOBĚ, OTEVŘENÍ VŠEM SKRZE DOBRÉ ČINY

Skauting je projekt jehož cílem je zlepšovat svět skrze jednotlivé lidi. I v naší zemi se mu to daří už více než 100 let. V Kateřinicích jsme se k tomuto dobrému dílu přidali teprve před dvaceti lety, ale i tak se nám podařilo zanechat v naší vesnici pozitivní stopy.

Projev dobré vůle je také čin - leckdy potěší více než hmotný dar. Skauti mají denní příkaz - Každý den jeden dobrý nezištný čin! Třeba malý, skrytý, nenápadný, ale přece jen dobrý čin. Od dětství se snažíme tento návyk pěstovat. I to, že o svých dobrých činech netřeba mluvit. Víme, že skrze malé dobré činy vede cesta k těm velkým.

Dávat dobrý příklad je jedna z největších a nejradostnějších věcí, jež může hoch dokázat.
- Jaroslav Foglar -

100 KNIH KTERÉ MUSÍŠ PŘEČÍST NEŽ ZESTÁRNEŠ RYCHLÉ ŠÍPY

Možná jsi si toho nevšimnul(a), ale v klubovně na dveřích je vyvěšen kreslený komiks ZACHRAN A ZVÍTĚZÍŠ, který před lety nakreslil poslední kreslíř legendárních Rychlých šípů Marko Čermák. Máme jej vyvěšený i z toho důvodu, že v komiksu o megahře HELP vystupují skutečné postavy z naší ŠESTKY. A v posledním kresleném políčku předává v kateřinickém kulturáku cenu pro vítěze pětice nápadně připomínající klub Rychlých šípů. Je to raritní obrázek, protože Marko Čermák odmítá kreslit Rychlé šípy, aby legendu nedegradoval. Že udělal v našem případě výjimku, je pro nás veliké vyznamenání.

RYCHLÉ ŠÍPY jsou ikonou. Bezesporu je to jedna z nemnoha "knih", které mne v životě velmi pozitivně ovlivnily. A rozhodně nejen mne. Jako dítě jsem nechápal, proč jsou RYCHLÉ ŠÍPY zakázané. Znal jsem je dřív, než jsem se naučil číst. Vzpomínka na chvílky v posteli, když mi (a mým dvěma méně pozorným, mladším sestrám) tatínek jednotlivé obrázky "předčítal", patří k těm nejhezčím, které si v sobě nesu. Až o mnoho let později jsem zjistil, že komiksy Rychlých šípů jsou starší než můj tatínek, že začaly vycházet před druhou světovou válkou v časopise MLADÝ HLASATEL a napsal je jakýsi Jaroslav Foglar, který ovšem v době, kdy jsem byl děčko, nemohl své knihy vydávat, protože to byl skaut a skauti byli zakázaní. O skautech jsem se prvně dozvěděl až prostřednictvím Rychlých šípů.

RYCHLÉ ŠÍPY je název klubu pěti hochů. Klub, to je něco jako naše skautská družina. Členy klubu a hlavními hrdiny jsou Mirek Dušín, Jarka Metelka, Jindra Hojer, Červenáček a Rychlonožka. Měli svého klubovního psa Bublinu a po něm Kuliferdu. RYCHLÉ ŠÍPY jsou v naší zemi všeobecně známé. A tento komiks (kreslený seriál) patří zřejmě k nejzdnámějším - je-li český komiks prezentován ve světě, zpravidla neopomene představit právě RYCHLÉ ŠÍPY. Jméno vedoucího klubu (něco jako rádce družiny) Mirka Dušina se v češtině stalo synonymem bezchybného kladného hrdiny. Pravým opakem, jsou členové soupeřícího Bratrstva kočičí pracky: Dlouhé Bidlo, Štětináč a Bohouš.

Kreslený seriál RYCHLÉ ŠÍPY má 77 let - začal vycházet v 7. čísle 4. ročníku časopisu MLADÝ HLASATEL 17. prosince 1938. Velmi rychle si získal velkou popularitu. Jaroslav Foglar přitom původně s větším počtem dílů nepočítal. Se zastavením vydávání MLADÉHO HLASATELE protektorátní mašinerii přišel i první "zákaz" RYCHLÝCH ŠÍPŮ - poslední číslo vyšlo 17. května 1941. Nedlouho po konci druhé světové války začaly RYCHLÉ ŠÍPY vycházet znovu - tentokrát v časopise VPŘED (9. dubna 1946).

RYCHLÉ ŠÍPY VE VODNÍ PASTI

- 18. číslo 1. ročníku). Druhý zákaz přišel od komunistů v létě 1948.

I přes 20 let zákazu byla popularita RYCHLÝCH ŠÍPŮ tak velká, že v letech 1969-1971 vycházel stejnojmenný časopis s jejich starými i novými příběhy. Ale v roce 1971 přichází další zákaz a dalších skoro 20 let odmlky.

Původních 315 stran kreslených příběhů RYCHLÝCH ŠÍPŮ si můžeš prohlédnout i v archivu www.detske-casopisy.cz. Ale i v knihkupectvích lze stále ještě koupit výpravné knižní vydání z nakladatelství Olympia v roce 2007. Stojí 500-600 Kč, což je hodně peněz. Ale je to investice, kterou po letech ocení i tvé vlastní děti.

RYCHLÉ ŠÍPY byly ve své době tak populární, že Jaroslav Foglar ke komiksu napsal i tři na sebe volně navazující romány, které mimo tohoto legendárního klubu propojuje tajemný hlavolam "ježek v kleci", létající kolo, hrůzu nahánějící městská čtvrť Stínadla, Vontové, Uctívači ginga,

Románovou trilogii ZÁHADA HLAVOLAMU (1941), STÍNADLA SE BOUŘÍ (1970), TAJEMSTVÍ VELKÉHO VONTA (1992) automaticky zahrnuju pod pojem RYCHLÉ ŠÍPY. Proti ostatním knihám Jaroslava Foglara mají jednu výhodu - vyšly nejen jako román, ale i jako komiks, audiokniha a ZÁHADA HLAVOLAMU byla dokonce 2x zfilmována (v roce 1969 jako černobílý televizní seriál a v roce 1993 jako klasický film) - jistě je najdeš i na YOUTUBE, pokud se na ně budeš chtít podívat. Ale rozhodně ti doporučuju si nejdřív přečíst knihu nebo alespoň komiks a až po té se podívat na seriál či film!

Jaroslav Foglar

(*6.7.1907 +23.1.1999)

vedl svůj skautský oddíl DVOJKU nepřetržitě více než 60 let! To je pravděpodobně světový unikát. Činnost oddílu nepřerušil ani v době zákazů skautingu (fašisti, komunisti).

Náměty a inspiraci pro příběhy RYCHLÝCH ŠÍPŮ i ostatních knih (napsal jich 24) čerpal ze svého oddílu i dopisů čtenářů. Proto jsou uvěřitelné a leckteré z nich jsi možná prožil(a) i ty.

Falešný přítel je horší, než nepřítel, protože nepříteli se vyhýbáš, kdežto příteli věříš. - Lev N. Tolstoj-

Titulní strany několika amatérsky vydaných čísel oddílového časopisu ŠESTÁK mají být pouze rychlým seznámením s našimi prvními literárními pokusy i obrazovou kronikou činnosti kateřinických skautů. Všechny 129 čísel ŠESTÁKA si můžeš prohlédnout a vytisknout z oddílového webu www.oldskauti.cz - "oddílový časopis".

ŠESTÁK

Oddílový časopis 6. koelektovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřinách
číslo 28, vydáno pro vnitřní potřebu - 8. července 2002, nakladem 80 výtisků

ŠESTÁK

Oddílový časopis 6. koelektovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřinách
číslo 28, vydáno pro vnitřní potřebu - 1. srpna 2002, nakladem 40 výtisků

ŠESTÁK

Oddílový časopis 6. koelektovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřinách
číslo 30, vydáno pro vnitřní potřebu - 2. prosince, nakladem 45 výtisků

ŠESTÁK

Oddílový časopis 6. koelektovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřinách
číslo 32, vydáno pro vnitřní potřebu - 6. února, nakladem 45 výtisků

ŠESTÁK

Oddílový časopis 6. koelektovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřinách
číslo 33, vydáno pro vnitřní potřebu - 6. března, nakladem 45 výtisků

ŠESTÁK

Oddílový časopis 6. koelektovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřinách
číslo 34, vydáno pro vnitřní potřebu - 4. dubna, nakladem 50 výtisků

ŠESTÁK

Oddílový časopis 6. koelektovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřinách
číslo 36, vydáno pro vnitřní potřebu - 5. srpna 2003, nakladem 50 výtisků

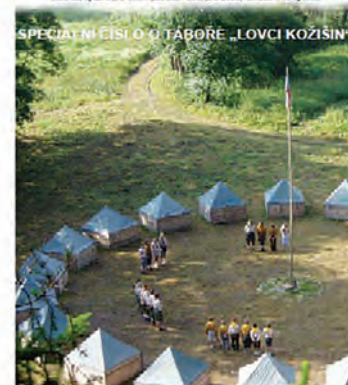
ŠESTÁK

Oddílový časopis 6. koelektovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřinách
číslo 37, vydáno pro vnitřní potřebu - 6. srpna 2003, nakladem 55 výtisků

ŠESTÁK

Oddílový časopis 6. koelektovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřinách
číslo 38, vydáno pro vnitřní potřebu - 20. srpna 2003, nakladem 80 výtisků

Lež se stane pravdou jen tehdy, když jí člověk chce věřit. -japonské přísloví-

ŠESTÁK

Odšlový časopis 6.koedukovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Katedrních číslo 42, vydáno pro vnitřní potřebu - 1.prosince 2003, nákladem 50 výtisků

ŠESTÁK

Odšlový časopis 6.koedukovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Katedrních číslo 43, vydáno pro vnitřní potřebu - 7.zrjna 2004, nákladem 50 výtisků

ŠESTÁK

Odšlový časopis 6.koedukovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Katedrních číslo 50, vydáno pro vnitřní potřebu - 5.zrjna 2004, nákladem 50 výtisků

ŠESTÁK

Odšlový časopis 6.koedukovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Katedrních číslo 53, vydáno pro vnitřní potřebu - 23.říznu 2004, nákladem 40 výtisků

ŠESTÁK

Odšlový časopis 6.koedukovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Katedrních číslo 54, vydáno pro vnitřní potřebu - 1.prosrna 2004, nákladem 50 výtisků

ŠESTÁK

Odšlový časopis 6.koedukovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Katedrních číslo 55, vydáno pro vnitřní potřebu - 7.zerence 2006, nákladem 70 výtisků

Velký boj slovanů a franků 2006

ŠESTÁK

Odšlový časopis 6.koedukovaného oddílu v Katedrních číslo 81, vydáno 5.3.2007, nákladem 50 výtisků

ŠESTÁK

Odšlový časopis 6.koedukovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Katedrních číslo 82, vydáno pro vnitřní potřebu - 1.říznu 2006, nákladem 50 výtisků

ŠESTÁK

Odšlový časopis 6.koedukovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Katedrních číslo 83, vydáno pro vnitřní potřebu - 8.zrjna 2005, nákladem 60 výtisků

tábor 2005

Časopis vychází od roku 2000 - sice nepravidelně, ale zhruba v měsíčních intervalech. Bylo vydáno několik zvláštních čísel mimo číslovanou řadu - k výročí oddílu, expediční knihy,

Výchova je nejmocnější zbraň. Pedagogové by měli mít zbrojní průkaz!

Do tohoto ŠESTÁKU SPECIÁL jsme původně vložili titulní strany všechny 129 vydaných čísel, ale ty zabraly téměř 15 stran - a tak jsme nakonec udělali jen malý výběr na pouhé 4 strany :-)

ŠESTÁK

Odšestý (šestý) 6. kroužkového oddělu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Katedralských dšlá (Š) vydáno pro vnitřní potřebu - 3. ledna 2006, nákladem 63 výtisků

6/10/2007

ŠESTÁK

Odšestý (šestý) 6. kroužkového oddělu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Katedralských dšlá (Š) vydáno pro vnitřní potřebu - 1. února 2006, nákladem 65 výtisků

7/11/2007

ŠESTÁK

Odšestý (šestý) 6. kroužkového oddělu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Katedralských dšlá (Š) vydáno pro vnitřní potřebu - 1. března 2006, nákladem 70 výtisků

Mladý Katr 2006
Mírka šau v šširokém na vodopádu

ŠESTÁK

Odšestý (šestý) 6. kroužkového oddělu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Katedralských dšlá (Š) vydáno pro vnitřní potřebu - 1. dubna 2006, nákladem 70 výtisků

6/8 říjnový příjezd (2011) 7. října 2008

ŠESTÁK

Odšestý (šestý) 6. kroužkového oddělu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Katedralských dšlá (Š) vydáno pro vnitřní potřebu - 1. května 2006, nákladem 70 výtisků

historický provoz řzd. katedralského potoka - 1. 4. 2006

ŠESTÁK

Odšestý (šestý) 6. kroužkového oddělu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Katedralských dšlá (Š) vydáno pro vnitřní potřebu - 1. června 2006, nákladem 70 výtisků

Para-wester má dá. 27. 5. 2006

ŠESTÁK

Odšestý (šestý) 6. kroužkového oddělu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Katedralských dšlá (Š) vydáno pro vnitřní potřebu - 17. září 2006, nákladem 55 výtisků

ŠESTÁK

Odšestý (šestý) 6. kroužkového oddělu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Katedralských dšlá (Š) vydáno pro vnitřní potřebu - 3. ledna 2006, nákladem 65 výtisků

27. prosince 2008 - snowkiting

ŠESTÁK

Odšestý (šestý) 6. kroužkového oddělu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Katedralských dšlá (Š) vydáno pro vnitřní potřebu - 4. listopadu 2006, nákladem 57 výtisků

19. 10. 2008 - Martinské hole na horském kole

Co jsem si nabalil, to si také ponesu. Co jsem zapomněl, bez toho se musím obejít.

ŠESTÁK

oddělový časopis 6.kondičkového oddílu Junáča - vesna skautů a skautek ČR v Katedrických číslech
číslo 102 vydáno pro vnitřní potřebu - 2. února 2009, nákladem 65 výtisků
www.SESTKA.eu

ŠESTÁK

číslo 103 vydáno pro vnitřní potřebu - 2. března 2009, nákladem 65 výtisků
oddělový časopis 6.kondičkového oddílu a 6. oddělového klubu Junáča - vesna skautů a skautek ČR v Katedrických číslech
www.OLDSKAUTI.cz
www.SESTKA.eu

ŠESTÁK

číslo 105 vydáno pro vnitřní potřebu - 2. května 2009, nákladem 65 výtisků
oddělový časopis 6.kondičkového oddílu a 6. oddělového klubu Junáča - vesna skautů a skautek ČR v Katedrických číslech
www.OLDSKAUTI.cz
www.SESTKA.eu

ŠESTÁK

oddělový časopis 6.kondičkového oddílu a 6. oddělového klubu Junáča - vesna skautů a skautek ČR v Katedrických číslech
číslo 108 vydáno pro vnitřní potřebu - 5. června 2014, nákladem 40 výtisků
www.SESTKA.eu www.OLDSKAUTI.cz

ŠESTÁK

oddělový časopis 6.kondičkového oddílu a 6. oddělového klubu Junáča - vesna skautů a skautek ČR v Katedrických číslech
číslo 120 vydáno pro vnitřní potřebu - 8. srpna 2014, nákladem 40 výtisků
www.SESTKA.eu www.OLDSKAUTI.cz

ŠESTÁK

oddělový časopis 6.kondičkového oddílu a 6. oddělového klubu Junáča - vesna skautů a skautek ČR v Katedrických číslech
číslo 122 vydáno pro vnitřní potřebu - 30. ledna 2015, nákladem 48 výtisků
www.SESTKA.eu www.OLDSKAUTI.cz

Proč si sami pro sebe vydáváme časopis?

- je bezprostřední kronika naší činnosti - kterou dostává každý člen oddílu
- je to první příležitost jak publikovat první články našich nejmenších
- je to jeden ze způsobů informace rodičů i odrostlých členů oddílu, kteří momentálně nejsou aktivní
- je to velmi dobrý způsob propagace oddílu
- je to příležitost pro přispěvovatele se literárně rozvíjet

ŠESTÁK

oddělový časopis 6.kondičkového oddílu a 6. oddělového klubu Junáča - vesna skautů a skautek ČR v Katedrických číslech
číslo 127 vydáno pro vnitřní potřebu - 21. března 2016, nákladem 60 výtisků
www.SESTKA.eu www.OLDSKAUTI.cz

OBĚTOVAL ŽIVOT PŘI POMOCI JINÝM

13.července 2004 potkala náš oddíl nejtragičtější událost v historii. Při pokusu o záchranu lidských životů tragicky zahynul osmnáctiletý Spídy - Jan Uličník, skvělý rádce družiny Šneků. Členem našeho oddílu byl od svých dvanácti let.

Svůj skautský slib "... duší i tělem být připraven pomáhat vlasti i bližním ..." splnil Spídy beze zbytku za cenu nejvyšší - za cenu svého vlastního života.

Náčelnictvo Junáka udělilo Spídy-mu nejvyšší skautské vyznamenání ZA ČIN JUNÁCKÝ in memoriam. Toto vyznamenání se uděluje za prokázanou statečnost při záchraně lidského života.

VALAŠI SOBĚ

Jalovec

ročník 1, číslo 30 úterý 20. července 2004 cena: 10 Kč

Zachránil dva životy a zemřel

V sobotu 17. července se naposledy rozloučili obyvatelé Kateřinic s osmnáctiletým Janem Uličníkem. Na jeho poslední cestě jej kromě rodinných příslušníků vyprovázeli skauti z jeho kmenového oddílu „Šestka Kateřinice“ a okolí. Uzavřela se tak tragédie, k níž došlo u úterý 13. července, kdy ve snaze pomoci při vyprošťování svých přátel, kteří uvízli v životu nebezpečném prostoru vyčerpávané odpadní jámy rodinného domu v Kateřinicích, sám zaplatil krutou daň. Nejen skauti z Kateřinic tak přišli o skvělého člena, rádce družiny Šneků, nezapomenutelného baviče, co uměl rozdávat dobrou náladu, kamaráda s pevným stiskem ruky. Skautovat začal ve svých jedenácti letech a i díky němu se skautský oddíl v Kateřinicích stal uznávaným v širokém okolí. Kdo jste jej znali, vzpomeňte.

Poslední rozloučení s Janem Uličníkem proběhlo v sobotu odpoledne v kateřinickém evangelickém kostele za účasti rodiny, ale i stovek přátel z řad skautů, spolužáků ze vesťácké strojírenské průmyslovky, učitelů a kamarádů. Zdejší farář Pavel Sebesta vzpomněl, že o Honzův život už jednou lékař bojoval, když na něj ve dvou letech na pískovišti zařičili psi. Připomněl také Honzovu kamarádkou povahu či práci ve skautu, které věnoval mnoho svého volného času. Každé léto jezdil na skautské tábory. Letos, vzhledem k tomu, že zdědil domek po svém dědovi, se poprvé místo tábora na brigádu, aby získal peníze na jeho opravu.

JOKRATOUR
CESTOVNÍ KANCELÁŘ
Léto 2004
RECKO - Polichrono
12.8. - 22.8. luxusním autokarem
vybavená studia 6.450 Kč
DÍTĚ ZCELA ZDARMA !!!
KŘEŤA - Paleochora
28.7. - 7.8. letovky z Gostavy
vybavená studia 16.800 Kč
CHORVATSKO
Makarská - kemp „DOLE“
31.8.-9.9. doprava autobusem
stan a přímou penzi 4.400 Kč
karavan a přímou penzi 4.700 Kč
ŠPÁNĚLSKO - Costa Brava
8.8. - 16.8. za 7.900 Kč!!!
13.8. - 22.8. za 8.400 Kč!!!
*** hotel Copacabana a polopenzi
luxusním klimatiz. autokarem
DÍTĚ ZCELA ZDARMA !!!
Rožnov 800 100 402
Val. Mez. 871 611 112
Vestín 871 629 291
www.jokratour.cz

*Většina lidí touží po nových šatech, vrkají rozkoší, obalí-li tělo novými látkami. Dívám tu mar-
nost ponech, vědoucí bratříčku, jsou k zahalování a obnažování předurčeny, ty ale miluj staré
šaty! Obáváš se, že ti takový oděv uškodí právě před dívkami, že bez nových a slušivých šatiček,
knoflíčků a jalových límečků jsi vyřízen a nemáš u nich naději na lásku? Podceňoval bys je,
alespoň ty, které stojí za milování. - Miloslav Nevrlý -*

PODSADY

VYNÁLEZ ČESKÝCH SKAUTŮ

*Podsada je vynález českých skautů z roku 1913. Nechtělo se jim v normálním stanu ležet v blátě, tak postavili dřevěnou podsadu a na ní usadili klasický jehlanový stan z cely k. armády. Dě-
tem se tak dostalo pohodlného spaní na vyvý-
šených postelích a navíc si v takto upraveném
stanu mohli i stoupnout.*

*Skauti pak vozili svůj vynález i na světová setká-
ní a nápad se tak líbil, že je místní okopírovali
nebo přímo odkoupili.*

*Kateřiničtí skauti si své podsady sami
vyrobili a na každém táboře je staví.*

Co může být krásnějšího, než do úplného roztrhání nosit starý batoh? Žluklý, tibetsky vyhlížející vak, o kterém víš, že s tebou prošel krásné kraje, nosil tvoje věci a pomáhal ti žít, prožil s tebou dobré i zlé? Jak ho můžeš odhodit a koupit nový? - Miloslav Nevrlý -

ještě nás čeká hodně práce

**HELP - největší a nejdelší
polní hra v ČR s motem
"zachraň a zvítězíš"**

HELP

Nonstop 20 hodin herního času
na kopcovitém území 40km²

Z původně uvažované klubovny
se stalo Dětské bezbariérové
centrum Březiny, které mohou
využívat všichni

Vlastní silou i duší postavený
"srub"
v Dinoticách

ŠESTKA má vlastní CD
s původními písničkami,
které za 15 let nahrála
a nazpívala

Oddílové foto jako podklad pro
upoutávku na svůj web použila
Česká televize u pořadu Historie.cs
"Skaut - postrach totalit"

I kateřinický potok
má svůj
prvosjezd
- velký
jarní
adrenalin
na malém
potoce

parta a příležitost

víš, že ŠESTKA pracuje v naší dědině už 16 let?

ŠESTKA vydala více než 110 čísel
oddílového časopisu ŠESTÁK
a 6 Expedičních knih z expedic
do Švédska, Rumunska, Slovinska,
Norska i Korsiky

Členové oddílu hrají
hlavní roli v komixu
známého ilustrátora
Marko Čermáka

Oddílová trička
patří k oddílu
už od jeho vzniku
- nyní se používá černé triko

Každým rokem přibývá
jedna luxusní fotokniha
mapující rok činnosti
oddílu

V archivu oddílu je od roku
1997 více než 130 DVD
s videozáznamy
z oddílových
výprav, táborů,
expedic ...

Fotografie z činnosti oddílu
byly otištěny na titulních
stranách několika časopisů

Neobávej se ničeho, vydej se třeba na konec světa, všude to nějaké je.
Nezabíjí hlad, žízeň ani dálka, ale strach z nich. - Miloslav Nevrlý -

KRABIČKA POSLEDNÍ ZÁCHRANY

Praktická drobnost zvaná KPZ, kápézetka, neboli Krabička Poslední Záchrany, je skautský vynález starý více než tři čtvrtě století.

Dohledali jsme, že prvně byla popsána v dětském časopise MLADÝ HLASATEL, vydaném roku 1935.

Byla jedním z mnoha užitečných nápadů obdivovaného spisovatele a skautského vůdce Jestřába - Jaroslava Foglara, který vedl svůj oddíl více než 60 let! Nepodařilo se nám zatím vypátrat na celém světě jiného takového člověka.

KPZ je krabička, která se pohodlně vleze do kapsy a obsahuje to nejn

nutnější co může člověka zachránit ve svízelné situaci: provázek, nit a jehlu, tužku, papír, sponu, drát, náplast, hřebík, žiletku, mince, knoflík, sirky a škrátka, svíčka, připínáčky, křída, jízdenka na místní dopravu, malý nožík, ... A hlavně - na vnitřní straně krabičky musí být napsána adresa majitele KPZ s telefonem na rodiče - pro případ, že by se mu něco stalo nebo KPZ někde ztratil.

Dnes už dokonce alternativy ke skautské KPZ vyrábějí velké zavedené firmy v podobě kreditních karet, ze kterých lze třeba složit nůž nebo vytáhnout malé nůžky, tužku, jehlu či pinzetu.

Ti, kteří nejsou pamětliví minulosti jsou odsouzeni zopakovat si ji včetně všech předchozích léček a omylů. - Robert Baden Powell -

Již několik let nahrazuje tato stálá rubrika kroniku ŠESTKY. Zde máme snahu zachytit téměř každou akci, která se v oddíle udála - očima těch, kteří měli potřebu se o své zážitky s vámi podělit.

TŘI DNY PUTOVÁNÍ NA KONÍCH

Prý není lepší pohled na svět než z koňského sedla. Během třídní jízdy po valašských lesích a horských loukách jsme poznali, že to je asi pravda.

Jedna z neoriginálnějších akcí, kterou jsme s oddílem podnikli - a několikrát zopakovali. Spali jsme pod stanem a o koně se celou dobu starali. Přes noc jsme se střídali v hlídání koní v improvizované ohradě.

Nezapomenutelný zážitek pro všechny zúčastněné.

ZÁKLADY HOROLEZENÍ

Lezení po skalách je přitažlivým a obdivovaným sportem, často spojovaným s přívlastkem „nebezpečný“. Opak je však pravdou. Pokud má člověk možnost lézt pod vedením zkušeného lezce, velmi rychle si osvojí bezpečnostní zásady a základy jištění.

Od založení našeho oddílu se snažíme základy horolezectví naučit už toho nejmladšího člena.

Cvičíme bezpečnostní zásady, ustrojení do horolezeckého úvazku, navázání lana, zacvaknutí karabiny do skoby na skále,

Silným zážitkem bývá první slanění či vylezení první malé stěny.

Starší členové oddílu jsou pak připraveni třeba na náročnější feratové výstupy při svých zahraničních expedicích.

SPANÍ VE SNĚHU

Starší členové oddílu si mají možnost odzkoušet outdoorové nocování na sněhu - v primitivních podmínkách - v záhrabu, iglů, ve stanu nebo jen tak volně.

Valašské hory i nedaleké slovenské velehory nabízejí dostatek vhod-

ných terénů i přírodních scenérií k umocnění takového zážitku.

Tato aktivita nás zoceluje na těle i na duchu :-)

Mlsnost je odporná, neúcta k jídlu odpornější. Starý chléb je nutno dojídat. Nejde o několik haléřů, ale o zásadu, o úctu k tomu, co nás udržuje živé pod sluncem. - Miloslav Nevrlý -

JAK JSME STAVĚLI DBCB

Potřebu terénního bezbariérového centra v našem regionu jsme poznali, když jsme v Kateřinicích organizovali PARAWESTERNIÁDU - velkou akci pro handicapované. Široko daleko tehdy nebylo veřejně přístupné místo, kde by si vozičkář mohl "odjet" na wc.

A tak jsme operativně předělali plány na výstavbu vlastní klubovny - upravili a rozšířili tak, aby vznikl na kraji naší vesnice areál, který by mohli pro svou činnost využívat i handicapovaní.

Pozemek skautům za symbolickou 1 Kč prodala obec Kateřinice. Obec také pomohla s vybudováním inženýrských sítí.

S financováním (14,3 mil Kč) nám pomohl státní rozpočet, evropské fondy. Poskytnutím bezúročné půjčky na financování stavby v celkové výši až 7 mil Kč nám pomohlo ústředí Junáka a město Vsetín. 1,4 mil Kč jsme financovali sami - půjčili jsme si od ústředí Junáka - českého skauta a půjčku postupně splácíme (poslední splátku máme propočítanou na podzim 2018).

Na projektu se začalo pracovat v roce 2002. Stavět se začalo v 8/2005 a za 9 měsíců (v 5/2006) bylo Dětské bezbariérové centrum Březiny (DBCB) slavnostně otevřeno.

Po té, co jsme splnili všechny podmínky a kritéria projektu, provozujeme DBCB na čistě dobrovolnické bázi. Neplacený správce se svým malým týmem se stará o naplnění (víkendových a prázdninových) kapacit, komunikaci, běžnou údržbu a financování provozu. Děti ze skautského oddílu se starají o běžný úklid, sečení trávy, údržbu vysazených stromků, Obec vychází vstříc prominutím poplatků za svoz odpadu, vodné a stočné. I tak je hospodaření DBCB každoročně ve ztrátě - ale daří se nám ji snižovat.

Mimo pravidelné využívání DBCB naším oddílem (minimálně 4x týdně) každoročně navštíví o víkendech a prázdninách náš areál více než 1000 zdravých i handicapovaných. Tedy zhruba tolik, kolik obyvatel má naše obec.

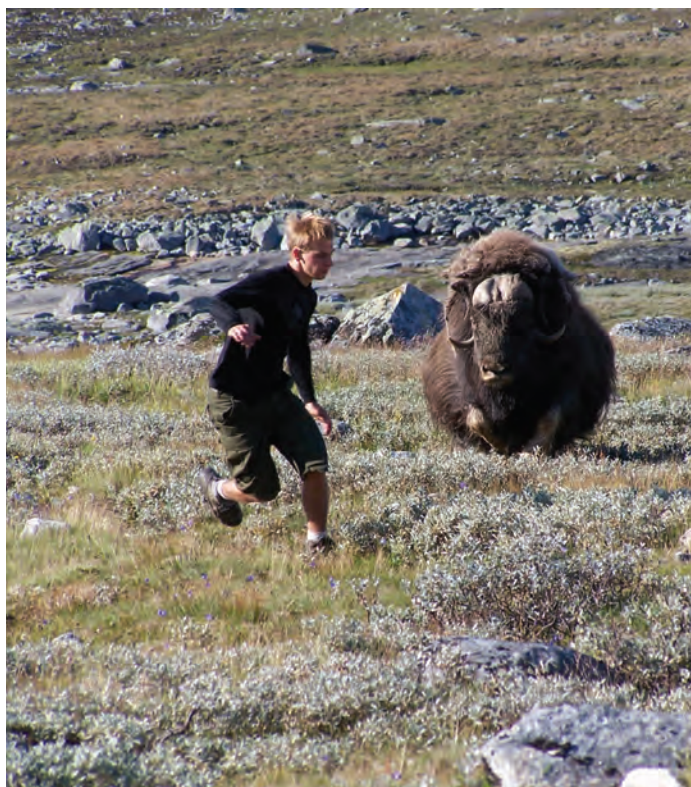
Skauting může být klíčem k nové výchovné metodě, k tomu, jak zaujmout mládež. Tisíce a statisíce mladých lidí! Bude to druh bratrství bez rozdílu původu, rasy a vyznání, bohatství i chudoby. - Robert Baden Powell -

EXPEDICE

Obdobou každoročních puťáků - cca týdeního putování před stálým stanovým táborem, jsou u roverů (členové 14+) a oldskautů (členové 24+) prázdninové EXPEDICE.

EXPEDICÍ v našem pojetí rozumíme mnohadenní náročnou zahraniční akci, zpravidla do hor či méně přístupných oblastí. Putujeme zpravidla pěšky, na lodích či kolech, spíme pod stanem či jen bivakujeme,

Naším EXPEDICÍM dáváme jedinečné pojmenování - EXPEDICE SEVER (desetidenní putování tajgou za polárním kruhem ve Švédsku), EXPEDICE PARING A SEBES (přechod rumunských pohoří), EXPEDICE KORSIKA (paragliding, bike, kanyoning, trekking), EXPEDICE SLOVINSKO (výstupy v južských alpách a rafting), EXPEDICE NORSKO (putování národním parkem), EXPEDICE TYNĚS (plachtění a potápění v Černé hoře), EXPEDICE RODNA A MARAMUREŠ (přechod rumunských hor), EXPEDICE DOLOMITY (feraty), ...

PUTOVNÍ TÁBOR

Zkušenější členové oddílu se každoročně na začátku letních prázdnin vydávají na velké putování, které vždy končí na tábořišti, kde pokračuje stálý tábor společně s těmi mladšími.

Nezáleží na tom kolik kilometrů urazíme, důležité je především, že zvládneme unést v báglu vše, co na týden života v přírodě potřebujeme. Že se můžeme spolehnout jeden na druhého, že vždy vyřešíme všechny nástrahy, které na nás čekají.

Většinou putujeme pěšky, ale zkoušeli jsme to i na kole, na lodích i na koních.

Na "puťáku" spíme každý den na jiném místě - v jednoduchém přístřešku, ve stanu nebo jen tak "pod širákem".

Staré oddílové pořekadlo zní: CO JSEM SI NABALIL, TO SI TAKY SÁM PONESU. a CO JSEM ZAPOMNĚL, BEZ TOHO SE MUSÍM UMĚT OBEJÍT!

Poznali jsme na vlastní nohy všechny okolní pohoří a několikrát jsme vyjeli i za hranice - na Slovensko.

A kdyby sis směl někdy vybrat mezi nadbytkem peněz, bohatstvím, které kazí, a mezi malou chudobou, zvol si chudobu! Ne nouzi a bídu, ty jsou špatné, ale ptačí chudobu, která prospívá a pomáhá k veselosti a bezstarostnosti. - Miloslav Nevrlý -

STÁLÉ TÁBORY

Celoroční pravidelná činnost kateřinických skautů je završena letním táborem. Spolu s putovní částí trvá celkem 24 dnů.

Kateřiničtí skauti si tábor staví sami na "zelené louce". Podle potřeby jim vypomáhají nejstarší členové - oldskauti.

Místní oddíl pokračuje v české skautské tradici a vždy táboří v podsadových stanech. Podsady ke stanům si členové sami

vyrobili. Kateřiničtí skauti si na svých táborech sami vaří a sami obstarávají všechny potřebné práce.

Program tábora po celý den nabitý nejrůznějšími aktivitami v přírodě.

Skoro každý hlupák umí rozkazovat a může ostatní přinutit, aby jeho příkazy poslouchali, pokud má za sebou dostatečnou moc k jejich potrestání v případě, že ho odmítnou uposlechnout. Něco docela jiného je vést. Strhnout ostatní tak, aby vás následovali, dá opravdu velkou práci. - Robert Baden Powell -

CHARITATIVNÍ ČINNOST

Charitativní činnost patří do programu kateřinických skautů od jejich vzniku. Víme, že "dobročinnost" je sice krásné slovo, ale vychováváme děti v tom, že než 1000 velkých krásných slov, je lepší alespoň malý dobrý čin.

Každoročně se zapojujeme do lednové Tříkrálové sbírky, kterou pořádá Charita Česká republika. Letos jsme si dělali malou sumarizaci - za všechny ročníky, kterých jsme se aktivně účastnili jsme pro Charitu vykoledovali půl milionu korun!

Mimo této pravidelné aktivity jsme

realizovali nárazové akce typu:

- sbírky šatstva, jeho odvoz a osobní předání dětskému domovu v Mukačevě na Ukrajině*
- sbírku na POSTAVME ŠKOLU V AFRICE*
- SPOLEČNĚ PROTI LEUKÉMII*
- pomoc při katastrofálních povodních*

V oddílových aktivitách se snažíme podle svých možností činit dobro a pomáhat tam, kde to je potřeba.

Snažíme se v praxi uskutečňovat starý skautský příkaz: KAŽDÝ DEN ALESPŮŇ JEDEN DOBRÝ SKUTEK!

(Dazu!) Po několika letech (díky „klatbě“ 26 mil Kč) se nám podařilo získat menší dotaci na projekt NAUČÍM SE TO. Přidali jsme k tomu avizované prostředky od obce Kateřinice i nemalou část peněz našeho skautského střediska a zakoupili 2 nové „baraky“ – nafukovací čluny, které zvládají i úseky obtížnosti WW4. V praxi jsme je prověřili minulý týden při splouvání Bystřičky.

Jakožto zapřísáhlý nepřítel veškerých dotací, grantů, nejroztodivnějších dávek a ostatních podpor (deformují zdravé prostředí, podporují marnotratnost, generují privilegovanou vrstvu jenž si dotace šíje na míru, podporují vyžírání kočovnicků po dotacích, ...) jsem poznal, že v pokřiveném prostředí se musím přizpůsobit – alespoň do té míry, že o dotaci občas požádám. Koneckonců nechci ji pro sebe, ale pro oddíl. V duchu pořekadla, které jsem slyšel po sametové revoluci: „nešáhneme-li po tom my, tak to svazáci zase prožerou“. Když bylo jasné, že nám byla přiklepnuta menší dotace, za kterou budeme moci obnovit část našeho (deset let starého) vybavení na vodu, sjednal jsem si schůzku s ředitelkou ZŠ a navrhl jí, že pro děcka uděláme, v rámci našeho projektu, jednu či více akcí na vodě. Šárka po této nabídce docela ráda šáhla a hned ji napadlo, že by se to mohlo spojit s akcí, kterou chce pořádat pro ostatní malotřídky z okresu (od Kelče po Leskovec). Ujednáno.

Vynechám drobné komplikace, které se vyskytnou téměř u každé dlouhodobě plánované akce a přeskakují na dnešní – úterní ráno.

Před sedmou hodinou ujíždím k DBCB, cestou nakládám Martu a Lilu, které potkávám po cestě. Lila spala u Marti, aby nemusela tak brzo vstávat a jet autobusem do Kateřin. Nejsme v Březinách první. Už tu čeká Slon a Myš. Odemykám kolnu, vytahujeme polonafouknuté rafty a baraky. Než dorazí ostatní, dofoukáme je a převezeme do „přístavu“ u cesty, odkud se bude vyplouvat.

Luky volá, že má problém s plynovou bombičkou na paintbalové zbraně, dorazí později. Tuším, že s ním později dorazí i Jaxa s Coudym.

Přichází Dita, kterou ihned deleguju na rafty a baraky – musí tam být někdo hodně zodpovědný. Původně jsem na tohle stanoviště počítal s Martinem, ale ten nedorazí. Zjišťuju to ve chvíli, kdy volám Pípovi, který se nabídl, že by si vzal na starosti aquazorbing – dnes přijet nemůže. Zanotuju si sedmkrát po sobě svůj oblíbený hit „Nevadí, nevádí, Dazule si poradí ...“ a rozehrávám rychlé šachy ve své hlavě. Dita lodě. Coudy aquazorbing. Slon s Myší horolezecká stěna. Jaxa + Lila + Marta nízké lana. A já budu kmitat mezi stanovišti a hasit. „Jak řekli, tak udělali“.

Přijíždějí autobusy a vyplivují šňůry školáků, prvňáčků, druháků, třetáků – děcka z regionálních malotřídek. Před srubem je slavnostní zahájení VALAŠSKÉ OLYMPIÁDY, jinak „sportovního dne“. To už máme „naše“ disciplíny připraveny.

Část děcek odjíždí do tělocvičny, část zůstává v areálu Dětského bezbarierového centra Březiny, kde pro ně učitelé nachystali soutěžní aktivity obligádního typu „trojskok, překážková dráha, skákací hrad, ...“ (pro znalé zdůrazňuju, že to není myšleno povýšenecky!).

I „naše“ stanoviště se začínají plnit. Dle očekávání se tvoří největší fronta u aquazorbingu. Ale máme jenom jednu kouli a děcek je hodně přes stovku. Začíná se po jednom na cca osm minut, končí se tak, že do koule musí dvojice a jen na dvě minuty. Obdivuju Coudyho, že to zvládl. Ale na druhou stranu – je to voják profesionál a ten musí zvládat všechno. Jinak bych si musel myslet, že stále platí úsloví z dob mé nucené dvouleté vojenské služby, že „... nás může zachránit pouze to, že nepřítel bude stejně neschopný jako naše socialistická armáda“. A to si samozřejmě už nemyslím ... :-)

Počasí je úžasné – slunko žhne, jako by jej za to někdo platil. A protože víme, že počasí dělá poloviční úspěch akce, společnými silami maminek, učitelů i nás, doladujeme tu druhou půli úspěchu. Mám pocit, že se to daří. Ale vím o sobě, že jsem spíše optimista, takže to ještě nemusí být 100% pravda. Uvidíme, co za pár týdnů pustí ze „zpětné vazby“ ředitelka Šárka.

Zdá se, že všechno klapne. Tenhle areál byl stvořený právě pro akce tohoto typu. Nemůžu dnes nezpomenout na bývalého starostu Tonda Mikšíka (než předám správcování DBCB svému nástupci, nechám vyrobit pamětní desku, kde budou napsaná tři jména – starosta Tonda Mikšík, senátor Jiří Čunek a místopředseda poslanecké sněmovny Petr Gazdík). Myslím si, že by se bývalý starosta, který má nepominuté zásluhy na vzniku DBCB, usmíval a neznatelně přikyvoval hlavou. Mám radost – tohle zapadá do přepestré mozaiky snažení. ŠESTKA zafungovala, DBCB splnilo svůj účel, dědina jako přesložitý mechanismus nezklamala.

Sluníčko asi podněcuje nostalgii – ta deska, kterou jsme cca tři roky před stavbou DBCB vyměřovali „nulu“ základové desky – přitloukal ji tehdy Miris, je pořád na svém místě. Myslím si, že si ji nikdo nevšimnul. Já vím, kde je a asi by si na svůj dramatický výleze vzpoměl i Miris. Tehdy ještě nebyla na světě „jeho“ Nataška, která dnes kmitala kolem srubu a pokřikovala na mne lítostivě: „Dazule, já jsem ještě nebyla v té kouli!“

A taky jsem potkal Sazi. Učí na jedné z malotřídek a neviděl jsem jí aspoň dvacet roků. Nejsem až tak úplně zvyklý na to, že mne osloví pěkná baba a tak jsem byl chvíli naprosto přirozeně zmatený, ale za okamžik mi moje „ramka“ začala pracovat. Tomu se říká facebook v praxi :-)

Nekonečnou frontu u aquazorbingu (jak za socialismu) přerušuje informace, že bude vyhlášení vítězů VALAŠSKÉ OLYMPIÁDY. Vyhrála to malotřídka z Leskovca. Ovace byly mohutné a nefalšované. Řvali i ti, kteří to nevyhráli. Bezprostředně. Pokouším se točit, ale mám náhradní mobil a tak to asi neklapne :-)

Kateřinické děcka byly „znevýhodněné“ minimálně u exponované aktivity „aquazorbing“. Aby se dostalo na janovčany a další mimokateřinické, byli upozadňováni s tím, že až ostatní odjedou, v klidu a pohodě se dostane i na ně. A taky, že ano. Troufám si tvrdit, že každý žák ZŠ Kateřinice, který o to stál, si aquazorbing zkusil. Zkusila si jej i paní ředitelka Šárka – když ubylo čumilů :-)

Před 14:00 se téměř všichni pod různými závažnými i méně závažnými důvody a záminkami vypařili a tak finální úklid lodí a aquazorbingu (+ další práce) zůstal na Lukym, Jaxovi a Coudymu – díky za pomoc. S balením barak a raftů moc pomohl také Milan V. a Miša B. Bez nich bych to uklízel sám až do úterního rána. Ale takto jsem byl už před pátou odpolední doma a mohl jít séct hektar louky :-)

(Dazul) Tak to máme za sebou. Tři hodnotící komisaři (slovinka, rakušan a lucemburčan) absolvovali cca pětihodinovou návštěvu Kateřinice a my se je snažili přesvědčit, že jsme fakt dobří či spíše nejlepší :-). Jednáním jazykem byla němčina – to zmiňuju proto, že naše propagační materiály v češtině by nebyly úplně ideální.

Protože je pro nás normální, že se dle svých možností zapojujeme do dění v obci, přijali jsme i tuto výzvu k solidní presentaci našeho Dětského bezbariérového centra Březiny, skautingu i naší dědiny Kateřinice. Už proto, že se nemáme zač stydět.

Mimo jiné jsme připravili ve spolupráci s obcí titulky k filmu o Kateřinicích: i německé titulky k našemu videoklipu Zet. Přiznám se, že mne potěšil i komentář pouhou hodinu po publikování videoklipu na youtube :-)

Bylo skvělé, že svoji účast přislíbil Scamp, který nám pomohl s presentací nejen DBCB (je autorem architektonického návrhu), ale i činností ŠESTKY a skautingu.

Práce bývalého rádce Šneků – Mirisa, byla vidět asi nejvíce. Jako grafik navrhoval a nechával vyrábět vlajky pro všechny spolky – samozřejmě i tu naši novou, oldskautskou (děkujeme obci za zafinancování).

Mimo šílené kupy práce se všemi výstupy, které bylo třeba graficky zpracovat, stíhal Miris v němčině přesázet i ŠESTÁKA SPECIÁL. Nasázel samozřejmě i textové materiály ostatním kateřinickým spolkům, ale ŠESTÁK mu dal zabrat asi nejvíc. Ale udělal jej moc hezky. Myslím si, že bychom mohli jeho práci zúročit novým grafickým stylem už ve 130. čísle ŠESTÁKA.

Ač jsem ještě před pár dny propadal trochu malomyslnosti, že se dnes (je normální pracovní den) nedostaví dost lidí, kteří pomohou důstojně ŠESTKU, potažmo Kateřinice, reprezentovat, poctivá účast Fanty, Dity, Jaxy, Slona, Šáši, Marti, Lily, Rexe a Ferdy pro mne byla příjemnou vzpruhou. Potěšující bylo, že „naši lidi“ reprezentovali dědinu (mimo ZŠ) i v dalších spolcích – Dan s lasem a bičem, Čaki, Myš a Tom ve Zvonicích,

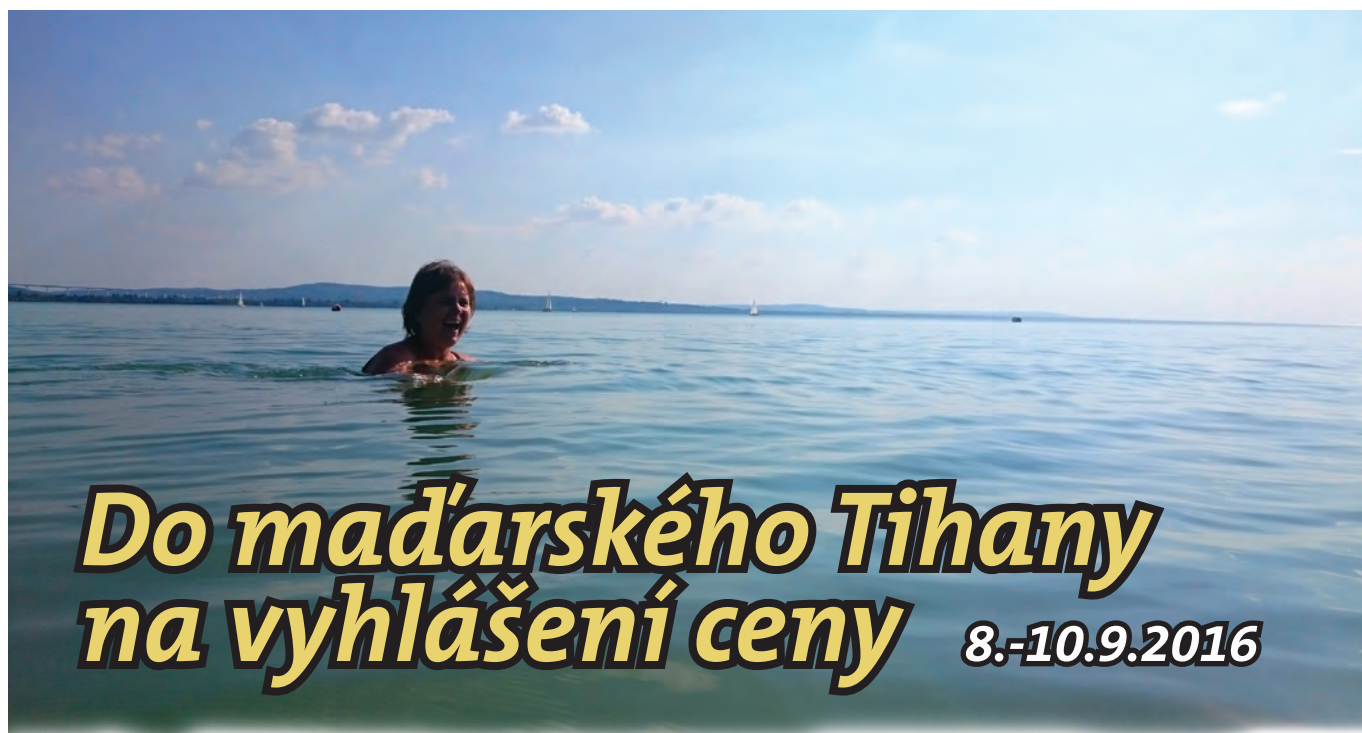
Stěžejní část prezentace ŠESTKY se odehrávala v DBCB. Probíhala na půdorysu „celostátního kola“ před dvěma roky. Jen jsme museli krátit o cca 5 minut. Vlastně ještě o víc, protože se musí započítat i čas na překládání do němčiny. Ale vsetínský překladatel by naprosto úžasný. Skvělá byla i Jaxa, která si přichystala přivítání v němčině. Nevím, ve kterém z kateřinických spolků vítaly děcka německy, ale u skautů ano :-)

Scamp ve své úvodní části na parkovišti před srubem, nejenže hezky zpropagoval denní příkaz skautů (každý den alespoň jeden dobrý čin), ale přes citaci Karla Čapka a Tomáše Bati hezky uvedl i naše Dětské bezbariérové centrum Březiny a propojil jej s prozíravou politikou bývalého i současného starosty Kateřinic.

Není účelem popisovat celou akci dopodrobna (přeci jen jsem trávil cca 4 hodiny přivezením a odvezením Scampa z a do Přerova), ale to u čeho jsem byl a mohu hodnotit, nebylo vůbec špatné (domů jsme s našimi dětmi přišli až v 19:00). Samozřejmě, že jsme mohli leccos více vypilovat, zkrátit či prodloužit, ale celkový dojem je dobrý. Koneckonců obdržela Irča už před polednem SMS od naší známé z Brna „Jste v televizi ...“ – Josefa Kvasničku jako redaktora hodně můžu, ale po dnešku jej mám ještě raději:-)

Za cca 14 dnů budeme vědět jak jsme dopadli. Držme si palce!

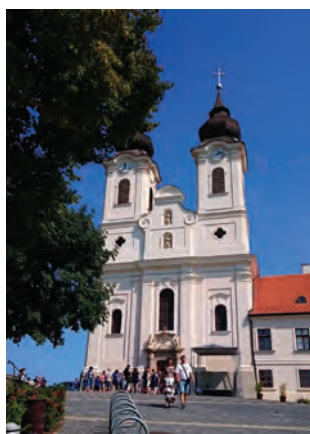

(Dazul) Z titulu vítěze VESNICE ROKU 2014 naše dědina automaticky postoupila do obdobné soutěže na evropské úrovni (obnova vesnice). Při presentaci vesnice před hodnotícími komisaři, jsme se aktivně zapojili i my – viz tahle kronika (fotky a videa na www.oldskauti.cz ze 13.6.2016).

Ještě před tím, než jsme věděli, jak dopadneme, avizoval starosta Vojta Zubiček všem spolům chystaný „zájezd“ na vyhlášení do maďarského Tihany u Balatonu. Navíc brutálně dotovaný (za 1000 Kč cesta tam i zpět, ubytování, společná večeře a 2 obecní trička + mikina a kšiltovka). Zájem byl dle očekávání značný a tak po přihlášení 200 zájemců, se už další účastníci nemohli přijímat. Vzhledem k tisícovce obyvatel naší dědiny se jednalo bezesporu o historicky nejmasivnější „společnou výpravu“ do zahraničí. Vsadil bych velký peněz na to, že se za mého života už nebude konat obdobná „obecní“ akce s větším počtem účastníků.

Trávení času tímto způsobem není úplně můj šálek čaje a tak jsem rozhodnutí o účasti na tomto podniku nechal na Irči. Irča akčně a prozíravě zajistila hlídání našich třech nejmladších, zaplatila požadovanou zálohu a já v práci jen avizoval, že si beru dva dny volna. Z pozice člověka, který dlouhá léta hlavně organizoval, jsem si vychutnával pozici „uživatele“. A věru – není to špatné – zvykl bych si :-)

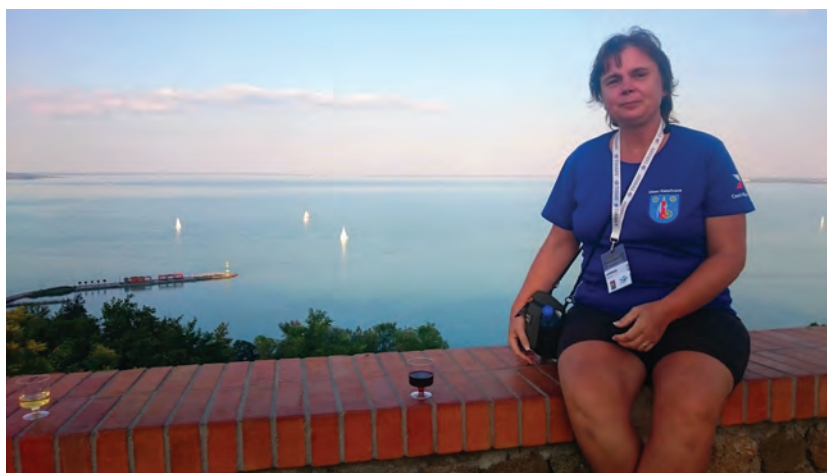
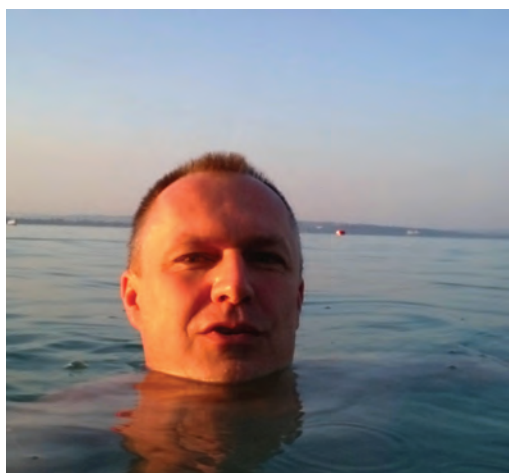

Ve chvíli, kdy píšu tyto řádky, importuju úplně moc mega videí do programu iMovie, abych obohatil náš videoarchiv, nesestríhanou a necenzurovanou verzí videozáznamu z této akce. Slibuji si od toho, že nebude potřeba více psát : -)

Nicméně na závěr jen subjektivní hodnocení této akce: jsem rád, že jsem vyrazil. Opravil jsem si mínění o kraji kolem Balatonu (presentované v mém podvědomí fotografií Jaroslava Duška na DVD s filmem Pupendo), odpočíval méně aktivně, měl skvělou příležitost si popovídat s lidma, které tak často nepotkávám, podíval se na to, jak funguje technika při zajištění velké akce, ochutnal skvělé maďarské víno i lečo,

Ostatně si nemyslím, že ještě někdy zažiju několikasethlavé shromáždění před benediktínským kostelem, kde mezi postávajícím a navzájem si příjemně povídajícími lidmi z celé evropy, volně procházejí místní faráři a dolévají jim z právě otevřených lahví, do vyprázdněných číší, úžasné víno z jejich sklepů. Těch prázdných lahví jsem tam viděl srovnaných stovky. A plastových číší, mimo odpadkový koš minimum. A to jenom mně dolévali 3x : -)

Bakony-Balaton
Geopark

Levendula Ház Látogatóközpont Tihany

(Dazul) I když na vybudování našeho Dětského bezbariérového centra Březiny přispěla ze svých strukturálních fondů Evropská unie a nepominutelnou částkou pomohl i státní rozpočet ČR, museli jsme částkou cca 1,4 milionu Kč přispět i my - vsetínské středisko Junáka - českého skauta, jehož součástí kateřiničtí skauti jsou.

Tuto částku nám bezúročně půjčilo pražské ústředí Junáka - českého skauta, z.s. Bohužel se nám ne vždy dařilo splácet podle dohodnutého kalendáře (pravidla financování stát změnil v průběhu projektu, citelná pokuta za úmyslnou chybu zaměstnance, ...), ale o to víc nás to motivovalo, abychom se uskrovnili a víc pracovali na našem společném díle.

A právě dnes jsme (o rok dříve) **po jedenácti letech** odeslali poslední splátku. Jsem hrdý i sám na sebe, že se mi podařilo, jako neplacenému „dobrovolníkovi“, toho 1,4 mil Kč za pomoci střediska i naší firmy poskládat, přesto že tehdejší placení zaměstnanci DBCB na úhradu „dluhu“ vůči ústředí Junáka programově rezignovali.

Veliké **díky všem, kteří přímo či nepřímo pomohli i těm, kteří úmyslně škodili jen málo** :-)

Dokázali jsme to! Nyní už budeme moci i zvolna investovat zpět do další obnovy Dětského bezbariérového centra Březiny a v roce 2017 koupit do kuchyně konečně i troubu :-)

(Dazul) Tradiční podzimní POMOC DBCB byla připravována ještě pečlivěji a větším týmem než předchozí brigády. Předávám totiž správcování Dětského bezbariérového centra Březiny Denymu a Ditě, kteří se samozřejmě také zapojili.

Před sedmou ranní nakládám Toma s křoviňákem, motorovou pilou, kotoučovou pilou, basou náradí a spoustou dalších věcí, potřebných pro dnešní akci.

V DBCB už je čilo – ŠESTKA totiž měla promítání s přespáním v klubovně. Dneska začneme určitě včas :-). Koneckonců stěhování věcí z pokroví do herny v přízemí už probíhá. Postele, matrace, stoly, skříňky, ... to vše by při rekonstrukci podlahy zavazelo. Současně probíhá společná snídaně nocležníků i některých příchozích. Deny naráží velkou bečku kofoly a malou piva (úlitba a poděkování pro pivomilné dospěláky, kteří dnes přijdou pomoc).

Schází se postupně všichni, kteří jsou ochotni dnes při společném díle pomoci. Jak už to bývá, není nás tolik, abychom zvládali udělat všechnu potřebnou práci mimo stěžejní demontáže stávající podlahy, ale o to větší tu vládne ruch.

Snažím se občas něco vyfotit a zaznamenat na video, aby bylo dnešní dění zachyceno pro oddílovou historii. Ale protože je dnes potřeba hlavně pracovat, nedaří se mi to, jak by si to historie zasluhovala :-).

Podlahu se podařilo demontovat ve velmi dobrém čase, u části desek se vytahaly hřebíky, kůlna se pročistila a uklidila, půda ve spální byla upravena podle půdy nad klubovnou a připravena na osvětlení, vytřídily se věci na vyhození, opravil se a technicky vylepšil přístřešek na popelnice, podařilo se udělat kóje na uskládání dřeva, důkladně se všude vycídilo, byly vyměněny sprchové

Velká podzimní pomoc pro Dětské bezbariérové centrum Březiny

PŘÍPRAVA

sobota
24. září 2016
7:30 - 18:30

NA OPRAVU PODLAHY V PODKROVÍ

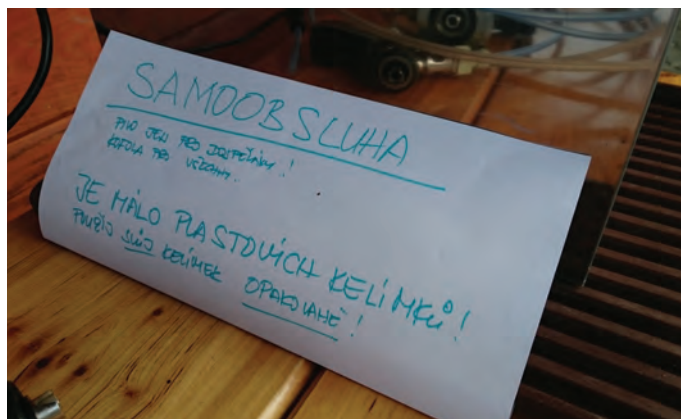
*stěhování, umývání, vyžínání, drobné opravy ... každá ruka je potřebná
- velkých i drobných prací je víc, než můžeme za jeden den zvládnout.
Prosím, dej vědět, zda s tebou můžeme počítat na celý den či jen část dne.
Deny (736 422 974) + Dazul (737 249 211)*

**zajištěna strava
i pitný režim**

baterie i barerie na kuchyňském dřezu, posekla se sekačkou louka a křoviňáky tráva mezi stromkami, převezly se a uložily desky z demontované podlahy k oddílovému srubu do Dinotic. Taky se snědl skvělý guláš, který uvařil Tomův taťka Rošťa a úžasná kyselica, kterou ukuchtila Irča. Nedopila se celá bečka kofoly a piva.

Dost naplánovaných prací se díky pozdním příchoďům a předčasným odchodům nestihlo zcela dokončit. To bychom měli ale v rámci družinovek i individuální práci vyhlášených pracantů během dvou týdnů dokončit. Podařilo se ale za tmy dopravit desky z rozebrané podlahy do Dinotic. A po zaschnutí nalakované podlahy, nejpozději 14.října 2016 nás čeká velké stěhování nábytku a postelí zpět do podkroví. V sobotu 15.10.2016 už mají DBCB pronajaté svatebčané ...

Veliký dík: Tomovi, Zdendášovi, Denymu, Fantovi, Ditě, Tomášovi G., Máji, Rexovi, Lile, Karlovi, xx, xx, xx, Peřkovi, Šáši, Slonovi, Danovi – Hatatitlovi, Natálce, Zubovi, Danovi, Gejitce, Honzovi B., Tomášovi, Romanovi G., Káji, Coudymu, Jaxovi, Pazičovi, Janě H.a Lence. Někteří pomáhali celých 13 hodin, jiní třeba jen dvě hodiny, ale pomoc všech byla potřebná. Právě v nezištné pomoci výše uvedených pracantů je úžasný potenciál společenství ŠESTKY a Dětského bezbariérového centra Březiny. To že se dnes v DBCB protáhlo 31 „brigádníků“ je na vykonané práci poznat.

Dětské bezbariérové centrum Březiny

KONTAKT NA **SPRÁVCE**
(KONTAKTUJ V UVEDENÉM POŘADÍ)

DENY - DENIS JANÁČ
mobil 736 422 974

DITA GABRYŠOVÁ
mobil 731 527 143

DAZUL - PAVEL DRÁBEK
mobil 737 249 211

Samolepky **OLDSKAUTI.cz**

(Dazul) Nechci dělat vlny a šířit historické nepřesnosti, ale mám pocit, že nápad, abychom si vytiskli samolepky, které budeme moci vlepat do vrcholových a návštěvních knih, přišel od Murzílka.

Web plný opravdových zážitků!

- expediční knihy
- mp3 písničky
- sdílení zkušeností
- fotky a videa
- bohatá kronika
- souznění

Skauting nekončí ve dvaceti!

Web plný opravdových zážitků!

- hory kola
- voda kite
- jeskyně lyže
- padák služba

Skauting nekončí ve dvaceti!

Web plný opravdových zážitků!

- expediční knihy
- mp3 písničky
- sdílení zkušeností
- fotky a videa
- bohatá kronika
- souznění

Web plný opravdových zážitků!

- hory kola
- voda kite
- jeskyně lyže
- padák služba

Skauting nekončí ve dvaceti!

Web plný opravdových zážitků!

- hory kola
- voda kite
- jeskyně lyže
- padák služba

Skauting nekončí ve dvaceti!

Web plný opravdových zážitků!

- hory kola
- voda kite
- jeskyně lyže
- padák služba

Skauting nekončí ve dvaceti!

Web plný opravdových zážitků!

voda
země
vzduch

Web plný opravdových zážitků!

- expediční knihy
- mp3 písničky
- sdílení zkušeností
- fotky a videa
- bohatá kronika
- souznění a služba

Web plný opravdových zážitků!

- hory kola
- voda kite
- jeskyně lyže
- padák služba

Web plný opravdových zážitků!

- hory, voda, jeskyně, paraglide, kola, kite, lyže, služba ...
- expediční knihy
- mp3 písničky
- sdílení zkušeností
- fotky a videa
- bohatá kronika
- souznění a služba

oldskauti.cz

- expediční knihy
- mp3 písničky
- sdílení zkušeností
- fotky a videa
- bohatá kronika
- souznění

Web plný opravdových zážitků!
voda • země • vzduch

oldskauti.cz

- expediční knihy
- mp3 písničky
- sdílení zkušeností
- fotky a videa
- bohatá kronika
- souznění

Web plný opravdových zážitků!

Web plný opravdových zážitků!

oldskauti.cz

- hory
- kola
- voda
- kite
- jeskyně
- lyže
- padák
- služba

Skauting nekončí ve dvacetil!

Měl bych také rovnou přiznat, že není úplně originální, protože jsme se s primitivnější verzí samolepek setkali na nějaké potulce po hřebenu nějakých slovenských hor.

Od prvotního nápadu k vytištění první samolepky pár týdnů uběhlo, ale nápad se podařilo dotáhnout do konce. Když se do toho nepustil profesionální grafik Miris, vrnul jsem

se na to s amatérským nadšením sám - až po té, co se Murzílek asi po třetí ptal, zda už nějaké ty samolepky máme, že by je vzal na nějakou jeskyňářskou akci.

Lepení samolepek na kovové sloupky rozcestníků, plechové ukazatele s turistickou značkou či dokonce stěny útulní a turistických chat, nám přišlo docela nevkusné a barbarské, i když tam jsou nejvíce na očích. Nejsem si jistý, zda se na takovém místě některá ze samolepek objevila. Ale v několika vrcholovkách, geokešingových sešitcích a podobných knihách a zápisnicích i mnou vylepená byla. Nevím, už kolik jsem jich na nejobyčejnější samolepící papíry barevně vytiskl, ani kolik lidí si samolepky ode mne vzalo (tedy mimo Murzílka). Přiznám se, že jsem ani nesledoval, zda se vlepování těchto samolepek nějak projevilo na návštěvnosti našeho webu www.oldskauti.cz.

Je téměř jisté, že neexistuje člověk, který by za dobu existence vlepených samolepek navštívil inkriminovaná místa a samolepek si všimnul natolik, aby vydedukoval, že tvoří třináctikusovou sérii. To ale nevadí, protože na téhle dvoustraně je „sbírka“ konečně k vidění pohromadě :-)

1.1.2016 – V rámci projektu www.detske-casopisy.cz jsou ve vstupu do srubu Dětského bezbariérového centra Březiny umístěny dva stojany - jeden s oddílovým časopisem kateřinických skautů (zatím vydáno 124. číslo) a druhý s ukázkami starých časopisů pro děti a mládež - povětšinou už neexistujícími. Právě tento stojan chce upozornit na projekt záchrany starých časopisů pro děti a mládež - jejich postupnou digitalizací. Registrovaní uživatelé www.detske-casopisy.cz mají přístup k digitálnímu archivu velikosti cca 90 GB, obsahujícímu zatím cca 5000 digitalizovaných čísel z 94 časopiseckých titulů ...

5.1.2016 - Lidsky velmi příjemné večerní posezení s **europoslancem Tomášem Zdechovským** a jeho asistentkou Lenkou Rejthartovou v kateřinickém DBCB ... Jsme rádi, že si ve svém nabitém programu našel čas i na Kateřinice :-)

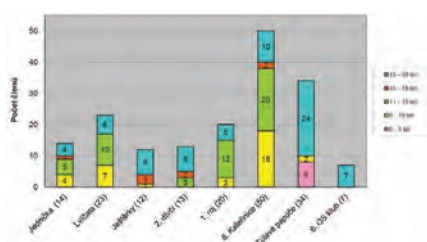
17.1.2016 – Pozvání do **potní chýše** se neodmítá - zvláště když napadl čerstvý sníh. A takové ini-tipi jsme na našich táborech a polárních výpravách nezažili - originální, rychlý a úsporný způsob vytápění, prostorový komfort, nadstřešení, Jsme zváni - každý víkend se potní chýše roztápí. Zažiješ jediné na kateřinicko-hošťálkovských pasekách

24.1.2016 - Historicky druhá **jízda za drakem nahoru na Snoz** - cca 100 metrů převýšení. Vítr 5 m/s - 186 stupňů. Přes tento nesporný „úspěch“ nutno konstatovat, že pro snowkiting na jižní vítr, existují v Kateřinicích i vhodnější terény

26.1.2016 - Omlouváme se všem, kteří chtěli od pondělí do čtvrtku rezervovat pronájem DBCB a nemohli se dostat na stránku <http://www.breziny.cz/13-Rezervace/> Usilovně jsme pátrali po příčinách a zkoušeli všechny varianty příčin, včetně testování webu na jiném hostingu ... Od dnešního časného rána je web opět plně **FUNKČNÍ** !

5.2.2016 - Oba kateřinické oddíly (6.K a 6.OS) drží v počtu svých **registrovaných členů** pro rok 2016 rekordy - v kategorii NEJVÍC i v kategorii NEJMÉNĚ :-) Rekord ŠESTKY (6.K + 6.OS) z roku 2005 jsme ale nepřekonali - tehdy se nás společně registrovalo přesně 60. Ale máme dobře našlápnuto, abychom v příštím roce registrovali i ty 3 chybějící do 60. Třeba se začnou vracet „všichni dobří holubi“

11.2.2016 - Stará zkušenost správců obdobných nemovitostí jako je naše DBCB praví, že téměř všechny návštěvníky lze zařadit do jedné ze dvou „kategorií“.

V té první jsou ti, kteří se snaží pronajaty srub a okolí zanechat ve stejném či spíše ještě lepším stavu v němž se nacházel, když svůj pobyt začínali.

Do druhé kategorie patří návštěvníci, které charakterizuje (ne vždy pravdivá) věta „**to už bylo**“ a jistota, že kdyby bylo přede dveřmi jedno psí hovínko, při jejich odchodu tam budou hovínka dvě.

Během roku se v DBCB vystřídají obě kategorie návštěvníků. Jsme rádi, že začíná převládat první kategorie

13.2.2016 - Dnes se spousta lidí, kteří prošli ŠESTKOU, potkala na **dětském karnevalu** :-). Aby ne, ŠESTKA za pár týdnů bude slavit 19 let od svého založení ...

19.2.2016 - Po půlroce byly opět **napadeny střediskové weby** - v tuto chvíli neběží www.skauti.cz, www.oldskauti.cz, www.breziny.cz, www.sestka.eu, staryweb.oldskauti.cz,

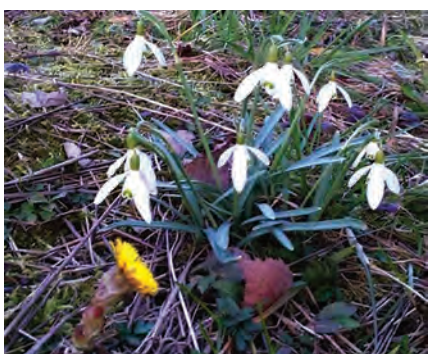
Nepodařilo se spustit nově připravené weby střediska i ŠESTKY a tak běžely pořád ty cca 10 let staré (a méně bezpečné). Mimo webů nefunguje konference střediska a další emailové adresy.

Pracuje se na vyřešení celé situace - minule to zabralo cca 80 hodin čistého času - pár týdnů se tedy budeme muset smířit s problémy ...

24.2.2016 - Tak www.oldskauti.cz od této chvíle zase **funguje**. Hurááá!

3.3.2016 - Po třináctidenním snažení se podařilo **zprovoznit napadený web www.breziny.cz** - kalendář rezervací je plně funkční. Po půlroce byl opět napaden web www.breziny.cz. Pracuje se na vyřešení celé situace - minule to zabralo cca 80 hodin čistého času - pár dnů či týdnů se tedy budeme muset smířit s nefunkčností webu.

12.3.2016 - V pátek večer proběhla v DBCB první společná **porada** k přípravě okresního kola Závodu svělušek a včat. Má jej na starosti Kikina a uskuteční se 14.května 2016 v prostoru kolem Dětského bezbariérového centra Březiny.

18.3.2016 - Na kopcích je sice ještě sníh, ale tady dole už začalo jaro - **rozkvetly sněženky, podběly** - a v sobotu se bude malovat. Přijď si užít jaro do DBCB

28.3.2016 - Jarní vzkříšení První letošní **motýl** - babočka admirál? Na konci března to je poměrně vzácnost - běžně jsou k vidění cca od května. Tento právě nepřiletěl ze severní Afriky, ale přežil zimu tady na Valašsku.

14.4.2016 - Existuje pouze jediné „spravedlivé“ **ocenění našeho snažení** - pokud se do našeho Dětského bezbariérového centra Březiny vracíte. A soudě podle závazně zablokovaných termínů na <http://www.breziny.cz/13-Rezervace/> si nestojíme až tak špatně :-). Děkujeme!

16.4.2016 - Náš web www.oldskauti.cz **byl napaden** hackery, kteří vystupují jako jakési „podzemní islámské kybernetické commando“. Na vyřešení problému se začíná pracovat.

18.4.2016 - Americký balíček potravinové dávky pro jednu osobu na jeden den - „Meal Ready to Eat“ (**MRE**) a česká bojová dávka potravin (BDP). Rozdíl o objemu markantní, ve váze také - tady vedou Američané. Ale v chuti prý BDP vítězí. Uvidíme. Otestujeme

v praxi na horách! BDP je prý vhodnější pro vodní skauty :-) MRE i BDP lze i legálně koupit ve specializovaných eshopech - v cenách od cca 160-200 Kč.

19.4.2016 - Obnovujeme vybavení Dětského bezbariérového centra Březiny - po 10 letech intenzivního provozu to je nezbytné. V rámci **projektu NAUČÍM SE TO** chystáme několik akcí se základní výukou jízdy na lodích - letos se bude jezdit nejen na starých „pálavách“, ale i na dvou nových „barakách“

23.4.2016 - Dlouhodobá akce **JEHNĚČÍ KLOBÁSA** 2016 (ta loňská je zdokumentována na <http://oldskauti.cz/30-10-1-11-2015-jak-jisme-chytali-barany/>) započala už minulou sobotu, kdy Hanýsek, Vítek, Irča, Míša a Dazul natahovali ohradníky, vyžívali trávu atd. Dnes Zub a Dazul dovezli a na pastvu vypustili prvních 13 baránek

6.5.2016 - Jsme moc rádi, že doslova všichni návštěvníci DBCB si pochvalují na podzim opravenou podlahu v přízemí srubu. Tuto zatím nejnákladnější opravu v historii DBCB se nám podařilo realizovat především díky loňské dotaci z ústředí Junáka, vstřícnosti Obce Kateřinice a dárců.

Dnes máme ještě jednu **ÚŽASNOU ZPRÁVU** - **podařilo se získat prostředky i na OPRAVU PODLAHY V PODKROVÍ SRUBU!** Oprava bude probíhat na etapy a měla by být dokončena v neděli 16.října 2016.

18.5.2016 - Naše DBCB je zmíněno a má fotku v další (už čtvrté) knize

19.5.2016 – Po leckterých návštěvnících DBCB **zůstávají upomínky** - třeba ulomená noha postele, která se zamaskuje mezi ostatními postelemi tak, aby to nebylo na první pohled vidět :-)

Máme raději takové návštěvníky, kteří otevřeně přiznají, že něco poničili.

A úplně nejraději máme ty, kteří neponičí nic a DBCB předávají ve stejném či dokonce lepším stavu, než jej přebírali

25.5.2016 - Včera byl **instalován nový rám oddílové vývěsky**, který vyrobil Tom (s použitím písmenek a lilie, co před lety vyřezal Zub) a dnes byly do rámu vyvěšeny první „plakáty“.

11.6.2016 - Máme **vlajky** DBCB s novým logem, **ŠESTKY – 6.K** i **OLDSKAUTŮ -6.OS**

23.6.2016 - Občas si někteří návštěvníci našeho DBCB tropí legraci z **fotonávodů**, které jsou v téměř v každé místnosti srubu umístěny.

Nevadí nám to.

Naše zkušenost je taková, že i když DBCB předáváme osobně, společně procházíme, stručně informaci předáváme ústně,

relativně podrobně, je vše popsáno ve vyvěšeném provozním řádu, začal „úklid“ lépe fungovat až když jsme alespoň něco nafotili ve stylu „takto NE - takto ANO“. To aby byli schopni pochopit „úklid“, jak lidi ze základním vzděláním, tak ti s vysokoškolským titulem. Dlouholetá zkušenost při přebírání DBCB (kontrola úklidu) po ukončení pobytu: NEHRAJE ROLI VZDĚLÁNÍ ale VÝCHOVA. Paradoxně dokáže leckdy uklidit podle fotografií lépe žák základní školy, než magistersky vzdělaný dospělý člověk :-)

30.6.2016 – Tou nejpříjemnější informací je určitě skutečnost, že i v roce 2016 se členská základna zvýšila o přibližně 2,5 tisíce členek a členů a že i nadále rosteme výrazně více, než jak roste dětská populace v České republice :-) Registrovaných je **55 533 členů JUNÁKA**:

7.7.2016 - Je to možná na první pohled zvláštní, ale **podle množství a druhu odpadu lze o návštěvnicích DBCB leccos „vyčíst“ :-)**

Tak například třídní pobyt dospělých lidí je schopen vyprodukovat 3x více odpadu (který samozřejmě netřídí) než týdenní pobyt s dětmi (stejně početná skupina, která se během roku pravidelně setkává a třídění odpadu považuje za samozřejmost ...).

Pro ty více „free“ návštěvníky DBCB si dovoluujeme připomenout, že odpad třídíme, vajgly (když už nejsou ochotni akceptovat zákaz kouření) patří do popelnice a ostatní odpad se dává rovněž do popelnice nebo do igelitového pytle - netřeba jej pěchovat na dno přístřešku pro uskladnění popelnic ...

7.7.2016 - V letošním ročníku soutěže O EVROPSKOU CENU OBNOVY VESNICE zvítězila rakouská obec Fließ (v Tirolsku). Naše **obec KATEŘINICE získala jedno z dalších ocenění „Evropskou cenu obnovy vesnice za zvláštní výsledky v jednotlivých oblastech rozvoje venkova“**.

9.7.2016 - V posledním čísle **KVĚTŮ** jsou čtyři strany věnované naší obci Kateřinice - a dostalo se i na naše Dětské bezbariérové centrum Březiny

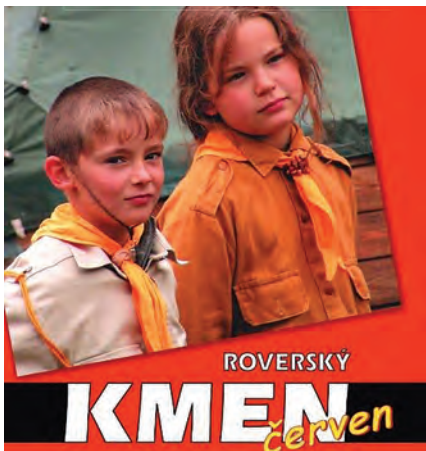
12.7.2016 - Stany stojí konečně tam, kde se pro ně před lety **srovnávala svahovitá louka** - opticky i hlukově odděleny od srubu, vedle horní nádrže ...

14.7.2016 - **Aquazorbing v DBCB** není součástí pronájmu, ale protože skauti z kroměřížské čtrnáctky sami od sebe opravili podlahu u vstupu do kůlny, za odměnu mohli aquazorbovat. Jako první si tuto netradiční aktivitu vyzkoušel nejstarší účastník tábora - osmdesátník Vulkán! Je bezesporu zatím **NEJSTARŠÍM „aquazorbařem“**, který chůzi po vodě v DBCB absolvoval. Protože uznal aktivitu jako bezpečnou a přijatelnou, mohli si pak odzkoušet ostatní skauti a vlčata ...

15.7.2016 - Kateřinice získaly **Evropskou cenu** obnovy vesnice - píše regionální tisk.

23.7.2016 - ŠESTKA dnes tráví **poslední noc** na velmi vydařeném táboře a tak se skládáním podsad a táborového vybavení do klubovny přišli pomoc staří členové oddílu i rodiče ...

24.7.2016 - **ŠESTKA má nového vůdce!** V půli tábora přebíral od Fanty vedení oddílu Ferda. Je v oddíle od útlého vlčáckého věku, byl i rádcem ŠNEKŮ a má všechny předpoklady, aby se mu dařilo posunout ŠESTKU zase o kus dál a výš. Přejeme mu, ten nejideálnější mix skromnosti, vytrvalosti, odříkání i velké ohleduplnosti k zájmům ŠESTKY :-). Držíme palce a jsme připraveni pomoci.

2.8.2016 - **SAMOOSLUŽNÝ provoz v DBCB** vyžaduje alespoň základní stupeň sebekázně při ÚKLIDU. Pro ty, kteří potřebují poradit jak uklízet, je mimo cedulek ve srubu (zpravidla umístěných v úrovni očí) připraven i stručný FOTONÁVOD (včetně sedmnáctibodového postupu správce při přebírání DBCB).

4.8.2016 - Od září 2016 dojde (po šesti letech) k **obměně správce DBCB**. Pro ty, kteří si chtějí DBCB pronajmout se s největší pravděpodobností nic nezmění - mimo čísla mobilu správce (které bylo dostupné 24 hodin denně).

16.8.2016 - Věděli jste, že z **12 návštěvníků Měsíce bylo 11 skautů?**

23.8.2016 - Po vyhodnocení dat za posledních 6 let pronajímání DBCB, máme jasný výstup - „**nejproblématictější**“ a „**nejnáročnější**“ jsou nejkratší pronájmy Dětského bezbariérového centra Březiny. Tedy pronájmy na 2 dny (1 noc). Zvažujeme tedy o spravedlivější úpravě ceny pronájmu na 1 noc. Zarezervovaných pronájmů se uvažovaná úprava samozřejmě nedotkne. Pozitivní zpráva je, že model zvýhodnění dlouhodobějších (5 nocí a více) pronájmů se osvědčil a tak, pokud se výrazněji nezmění ceny energií a podpora obecního zastupitelstva Kateřinice, není důvod ceny zvyšovat.

30.8.2016 - Věděli jste, že skautský vedoucí stráví skautingem průměrně 40 pracovních dní ročně? Dokážeme vyjádřit (finanční) hodnotu dobrovolnické práce? U sedmi tisíc skautských dobrovolníků by to byla více než **miliarda korun ročně!**

1.9.2016 - Právě bylo dotištěno celkem **2160 stran ŠESTÁKA č.130** - má rozsah 36 stran a vyšel v nákladu 60 výtisků. Rozhodně stojí za přečtení i rodičům :-)

7.9.2016 - Ve vstupu do srubu je nově umístěn **reklamní rollup banner** projektu digitalizace starých dětských časopisů.

STARÉ DĚTSKÉ ČASOPISY PRO REGISTROVANÉ PRÍSPĚVATELE

Vedle něj je stojan s čísly MLADÉHO HLASATELE, JUNÁKA, ABC, PIONÝRSKÉ STEZKY, OHNÍČKU, MALÉHO ČTENÁŘE ... , které si mohou návštěvníci Dětského bezbariérového centra Březiny v klidu pročíst a udělat si obrázek, jak vypadaly dětské časopisy před válkou, po válce i za normalizace. A srovnávat s těmi dnešními :-)

23.9.2016 - Těší nás, že už dnes byl závazně zablokován osmidenní termín na letní prázdniny 2017. Takže cca 1/9 prázdnin v DBCB už není volná :-)

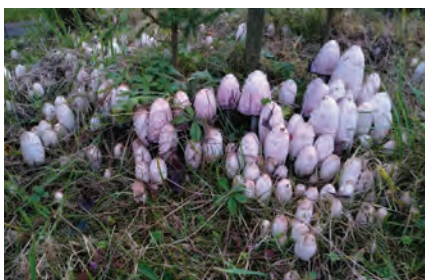
22.9.2016 - Na DBCB byla o víkendu bez okázalých gest umístěna „děkovaná“ tabulka třem mužům, kteří se v rozhodujících chvílích zasloužili o existenci DBCB.

A taky zde zaplátl oheň v rámci úspěšného složení zkoušky osmi nových vůdců nejen ze Zlínského kraje (z toho 3 z našeho skautského střediska na Vsetíně).

27.9.2016 - Oprava dřevěné podlahy v podkroví srubu je v plném proudu ...

13.10.2016 - Oprava podlahy v podkroví je téměř hotová. Zbývá jen udělat ještě poslední nátěr olejem. A můžeme stěhovat. Velké stěhování se chystá zítra (v pátek) od 17:30 - kdo můžete přijďte pomoc. A vzali jsme to nejen „od podlahy“ ale i „od stropu“ - v kuchyni i ve vstupu je přidáno nové LED světlo. Slibujeme si od něj nejen lepší osvětlení obou místností, ale i větší úsporu energie.

27.10.2016 - Letos se urodilo přímo před srubem :-) Právě teď je k dispozici více než stovka těchto krasavkyň ...

4.11.2016 - Jak se „dělá“ skautská vývěska před OÚ Kateřinice? Vytvořit na počítači koláž s popisem a logy ŠESTKY + OLDSKAUTI. cz, vytisknout jeden díl vývěsky na 9 papírů A4 (mění se obvykle 2 díly), oříznout, slepit, převést před OÚ, vyvěsit ...

11.11.2016 - Knihovnička ve vstupu do srubu DBCB skrývá pamětnický „poklad“ - mimo jiné byly dohledány i tři časopisy SKAUT JUNÁK, na jejichž titulní stránce je oddílová fotografie ŠESTKY - Brumla na bivačovací zimní RS výpravě zdolává ledopád v Jánošíkových dírách, oddílová výprava na Valovku a ŠESTKA na Dynčáku.

7.12.2016 - V neděli před polednem se Barči a Zubovi narodil čtvrtý potomek - Rozárka (3,2 kg).

Přejeme princezně Rozárce šťastné a dlouhé dovádění, nerozlučného společníka zdraví i to, ať se její sny stanou skutečností. Barči a Zubovi vinšujeme trpělivost

20.12.2016 - DBCB moc DĚKUJE manželům Čechovým z Hošťálkové za darování skvělé sedací soupravy do vstupu Dětského bezbariérového centra Březiny!